

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

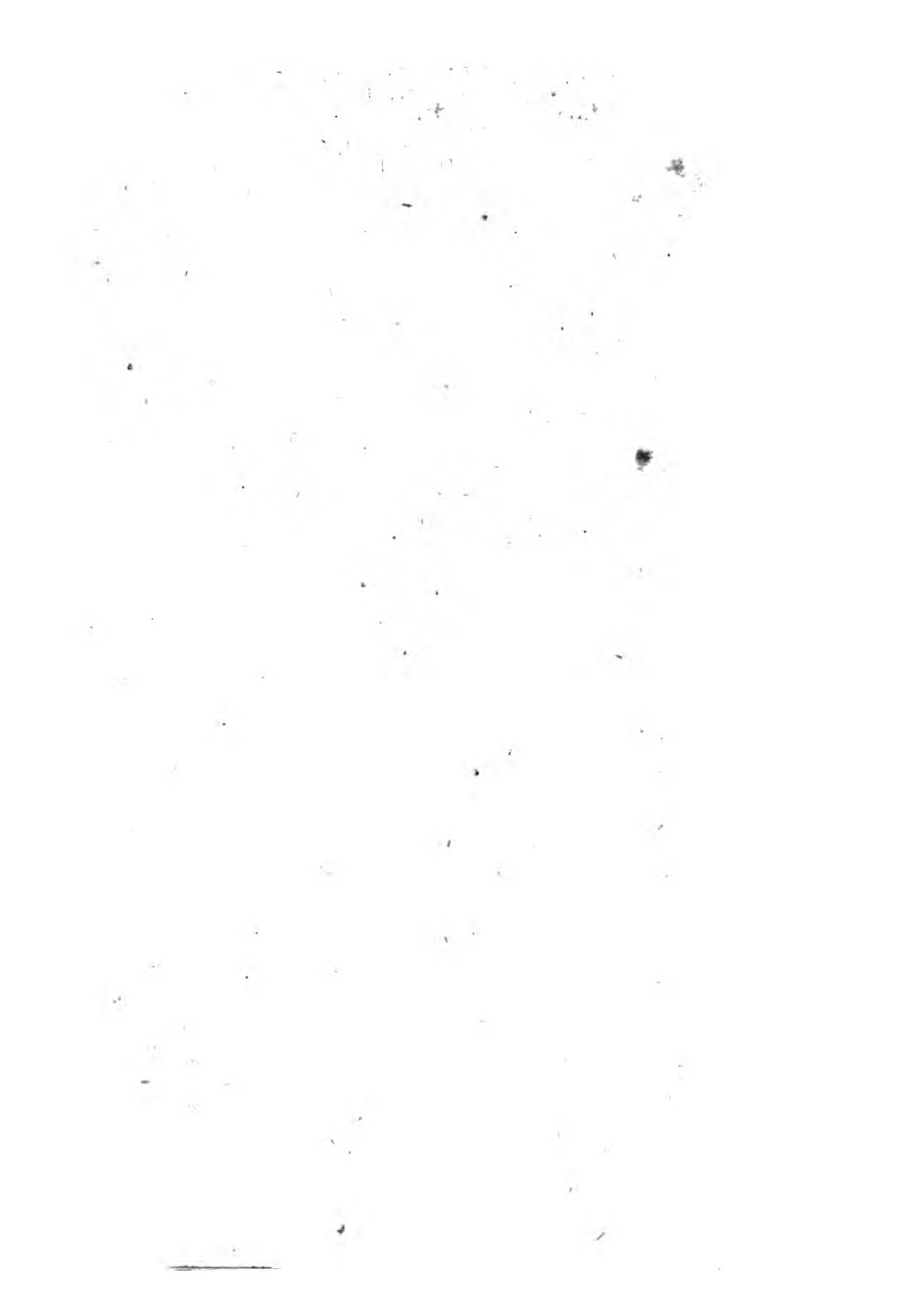
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

ALCAEI
POETAE LYRICI
FRAGMENTA.

HALAE,
IN OFFIC. LIBRARIA IO. CHR. HENDELII.
M D C C C X.

LECTORI
BENIVOLO ET ERUDITO

S. P. D.

D. THEOD. FRID. STANGE,

PROF. THEOL.

M. Christianus David Jani de editis
Horatii carminibus aliisque scriptis in usum
adolescentiae scholasticae optime meritis
idem commentationes tres de Alcaeo, poeta
lyrico ejusque fragmentis in forma prolusionum
MDCCLXXX — MDCCLXXXII.
Illustr. Gymm. Islebiae rectoris munere
fungens Halae typis Hendelianis edidit.
Quae cum cito venditae neque exempla
harum prolusionum superfuissent, ideoque
frustra requisitae: redemptor horum libello-
rum me adiens precibusque rogitans, ut
relectis et praetermissis iis, quae ad tem-
pora et loca harum prolusionum pertinerent,
ea tantum retinerem, quae ad communem
lectorum usum pertinerent, ut ita integrum
libellum Fragmentorum Alcaei essent effec-
tura. At isti viro significavi, valde se falli,
si puta-

si putaret, omnia haec Alcaei esse *λεψαεα*, quae *Jani* evulgasset; dixique eundem ea tantum ex Athenaeo illustrasse carmina, quae cum Horatianis conferri atque comparari possent quaeque constarent, poetam Graecum in imitationem a latino esse propositum. Quocirca iterum me rogavit redemptor prolusionum de Alcaeo, ut secum ea communicarem, quae ad illustrandum poetam praestantissimum ulla ratione spectarent; quo plenior et perfectior *ἐκδοσις* fragmentorum huius poetae prodiret. Precibus huius hominis, non iis rebus, quibus vulgo ad eiusmodi opera suscipienda scriptores famelici alliciuntur, (quasque res *barbare honoraria* vocant) motus, auctor eidem fui, ut notitia litteraria huius Alcaei ex Bibliotheca Fabricio Harlesiana repeteretur; ex hac enim plenissima notitia huius poetae hauriretur, in primis cum de caritate hic liber in paucorum manibus esset. *Balii* vitam accurate enucleateque scriptam ex eius *dictionary* adjiciendam curavimus. Neque *Gyraldi* vitam huius Alcaei breviter et latine propositam negligendam putavimus. Textum graecum Athenaei ex *Schweighaeuseri* V. C. cura etiam in iis carminibus, quae *Jani* jam ediderat, ab hoc in haud paucis discrepantem denuo repetimus

mus, quod maxime in animadversionibus alia plane uteretur ratione atque qua *Jani* usus. Cum olim jam nonnullae curatae collectiones fragmentorum Alcaeï in huius urbis librorum collectionibus non reperirentur, convenit precibus redemptor huius opusculi D. Henr. Blümner Lipsiae praetorem urbanum et Chr. Dan. Beck, Prof. gr. et lat. ling. Viros meritis de re litteraria gravissimos, ab iisque facile impretravit, ut ad aliquot temporis spatium sibi: *Poëtae graeci veteres, tragici, Comici, Lyrici, epigrammaticarii, additis fragmentis ex probatis auctoribus collectis nunc primum graece et latine in unum redactum corpus a Jo Lectio*) Colon. Allobr. 1614 fol. atque *Carmina novem illustrium feminarum, Sapphus, Erinnae, Myrus, Myrtidis, Corinnae, Telephillae, Praxillae, Nossidis* (in Harlesii introd. in hist. ling. graec. p. 63. prol. male legitur Nassidis; uti sequens vocabulum Alcmannis duplici n etiam pejus exprimitur.) *Anytae; et Lyricorum, Alcmanis, Stesichori, Anacreontis, Alcaeï, Simonidis, Bacchylidis; Elegiae Tyrtaei et Mimnermi. Bucolica Bionis et Moschi. Latino versu a Laurentio Gambarà expressa. Cleanthis Moschonis, aliorumque fragmenta nunc primum edita. Ex bibliotheca Fulvii Ursini Romani. Antverpiae ex officina Christophori Plantini:*

1568. crederentur. Ex his libris ea transtulimus, quæ a nobis desiderarentur. Liberalitatem horum virorum ad adjuvandas graecas litteras bibliopola huius libelli grata mente agnoscit. Ceterum etiam adjecimus fragmentum ex Eustathio illud *Αδμήτου λόγον* κ. λ. et ea ex Pindari Scholiaste, quae numvera Alcaei an alius sint dubitantur. Cum nostra aetate, in primis in Germania vigeat litterarum graecarum studium et collectiones Scriptorum praeclarorum virorum, quae injuria temporum perierunt, litterarum graecorum studiosis et gratae et acceptae sint speramus fore, ut et fragmentorum nova haec congeries Alcaei Lyricorum praestantissimi lectoribus eruditis placeant.

Scribebam Halae ip[s]is Cal. Aprilib.
MDCCCX.

ALCAEI

ALCAEI VITA

ex Gr. Gyrardo.

ALCAEUS fratres duos habuit, alterum quidem Cicin, alterum vero Antimenidem quem Babyloniorum focium, ut scribit Strabo, appellare erat solitus: et certamina magna confecisse dictus, ipsosque ex maximis periculis liberasse. Est in historiis proditum, Pittacum ab Alcaeo multis contumeliis et convitiis laceratum nam (ut est ab Aristotele literarum monumentis relatum) quum Alcaeus et frater Antimenides patriae exercitui duces praeessent, ipsis a civibus abrogatis, imperium et ejus summa est Pittaco tradita quam rem iniquiore animo tulit Alcaeus, remque ipsam in suorum carminum locis plerisque aperte ostendit. Dionysius historiam ita ipse recenset, Pittacum, inquit, dictatorem (sic enim quem illi aefymnetam, interpretatus est) Mitylenaei creaverunt: ut contra exules eos qui patriae cum Alcaeo nobili poeta erant, configeret: quare non mirum

mirum videri debet si cum illo perpetuas inimicitias exercuit nam et illum, ut refert Laërtius, interdum *σαράποδα*, et *σάραπον*, quod latipes esset, et pedes traheret, et *χειροπόδη* nuncupabat, quod scissuras in pedibus haberet, quae graece *χειράδες*, et *ῥαγάδες* appellantur, Laërtio et Phano-rino testibus. *Γαύρικα* vero, quod frustra intumesceret et superbiret. Item *φύσκωνα* et *γάστρωνα* quod pinguis esset *ζοφοδορπίδα* autem, quod *ἄλυχνος* id est, non sine lucerna videret. Porro et *ἀγάσυρτον*, quod de se male audiret et sordidus esset. Atque hujuscemodi Alcæus conviciis et maledictis Pittacum est infecutus. Quare quum captivus in ipsius Pittaci manus venisset, ut est apud Val. Maximum, illum quidem impune abire permisit, tantum admonuit quid in opprimendo posset. Heraclitus vero illi dixisse ait, veniam longe supplicio meliorem, verbum utique sopho, id est sapiente, dignum et vel hoc ipse dignus ut inter septem sapien-

sapientes connumeretur. Sed enim non Pittacum solum Alcaeus est infectatus, sed et Myrsilum, et Megalagyrum, et Cleanthidem, aliosque nonnullos qui in patria tyrannidem per impotentiam exercebant, ut tradit Strabo. Commodius ergo, inquit Piso, o Pice, Quintiliani verba exponemus, quum Alcaeum ait tyrannos infectatum esse. Cui ego, Equidem recte Piso doces: sed paullo post tu ipsius Quintiliani verba recen- fueris. Graeci Stasiotica Alcaeï quaedam operà vocant, quae vos Latine seditionosa di- cere potestis. Meminit et de his Strabo, in quibus scilicet de patriae seditionibus intestinisque discordiis a tyrannis oppressae agebat: quo etiam carmine navigationem suam et bella descripsit quod et Acron testa- tur, et Horatius, quum ita cecinit,

Et te sonantem plenius aureo

Alcaeë plectro, dura navis,

Dura fugæ mala, dura belli,

Horat.

Herodotus memoriae monumentis mandavit, eo tempore quo Mitylenaei cum Atheniensibus pugnarent, victoriaque penes hostes esset, Alcaeam abjectis armis aufugisse: quae ab hostibus collecta, in templo Palladis suspensa fuere, idque ex ipsius verbis ad Menalippum facile cognosci quam tamen historiam ut parum fideliter ab Herodoto expositam Plutarchus retulit in eo qui inscribitur: De Herodoti abusione seu malignitate (si recte sic cacoethia interpretatur) Historiae veritatem secuti sunt, Strabo, Laërtius, et Suidas. At vero in Muscis et in arte modulandorum carminum peritissimum fuisse Alcaeam, praeter Graecos et Attilius Donatianus apud Latinos scribit: ideoque Horatium in quibusdam ait duriorum videri, quod Alcaeam haud recte semper sit imitatus: ut in illo,

Lydia dic per omnes

Te deos oro, Sybarin cur properes amando

Perdere?

Index

I n d e x

Scriptorum Alcæum commemorantium.

I. G r æ c ō r u m.

Aristoteles.	pag. 84 - 87.
Athenæus.	50 - 80, et 116. - 197.
Auctor Proverbiorum.	203 et 215.
Corinthus.	205.
Diogenes Laërtius.	189 - 200.
Dionysius Halicarnassensis.	93 - 100.
Eustathius.	214 et 215.
Hephæstion.	112 - 114. et 203.
Heraclides Ponticus.	87 - 92.
Herodotus.	83.
Julianus Imper.	200.
Maximus Tyrius.	115.
Pausanias	114 et 115.
Plutarchus.	111. 112 et 201. 202.
Scholiastes Aeschyli.	219.
— — — Apollonii Rhodii.	216.
— — — Aristophanis.	218.
	Sche;

Scholiaſtes Heſiodi.	217.
— — — Pindari.	213.
— — — Sophoclis.	216 et 217.
— — — Theocriti.	215 et 216.
Strabo.	100 — 110.
Suidas.	203.
Syneſius.	204.
Tzetzes (Iſaac.)	214.

II. Latinorum.

Acron.	pag. 226.
Atilius Fortunatianus.	228.
Cicero.	220.
Horatius.	221 — 223.
Ovidius.	223.
Porphyrio.	225.
Prifcianus.	224.
Quinctilianus.	223.
Solinus.	224.
Valerius Maximus.	224.

DE

A L C A E O,

POETA LYRICO.

A

NOTITIA LITERARIA
DE ALCAEO
POETA LYRICO, EIVSQUE FRAGMENTIS
EX
IOANNIS ALBERTI FABRICII
BIBLIOTHECA GRAECA
GOTTL. CHRISTOPH. HARLES
auctius edita Vol. II. Lib. II. Cap. XV.

ALCAEVUS Mitylenaeus Lesbius,
Tyrannis *minaci Camoena* a) sua et *σασισα-
τιμοῖς* carminibus infestus, sed libenter
obsequens vino, (conf. *Athenaeum* X. 7.

A 2 et

a) Vt ait *Horat.* III. 9. 7. Carmina illa, quae
de bellis civilibus et in tyrannos fecit,
δύχοσασιγῆμα dicta sunt. vid. *Dacier.* ad
Hor. Od. XIII. lib. II. v. 26. In horum
carminum multis, quod aperte non posset
invehi in tyrannos, allegoria regnavit;
vid. fragmentum Alcaei apud *Heraclidem* Pon-
ticum de allegoria Homericis, in *Th. Galei*
opusculis mythologicis, Amstel. 1688. 8.
p. 413. et elegantissim. *Iani* ad *Horat.* I. carm.
14. Argumentt. *Harl.*

et 8. p. 429. et 430) b) aequalis ac civis Sapphonis, [vid. *Strabon.* XIII. p. 917.] clarus fuit circa Olymp. XLIV. c) Vide *Herodo-*

b) Pueros quoque amasse arguitur. *Horat.* lib. I. od. 32. 6 (qq. *Cicero* de N. D. lib. I. cap. 28. *Naevus in articulo pueri delectat Alcaeum. At est corporis macula, naevus: illi tamen hoc lumen videbatur.* Idem *Tuscul. quaeft.* III. 33. *Fortis vir in sua republica cognitus; quae de iuvenum amore scripsit Alcaeus!* et de amore, quo erga Sapphum ardebat, vid. *Aristot.* Rhetor. lib. I. cap. 9. adde *Bayle* Diction. voc. Alcée, A. et C. Sed *Alcaeum* ab utroque crimine non omnino quidem defendit, at tamen pro illa morum et simplicitate et licentia bene excusavit *Jani* in prol. I. de Alcaeo, p. 7. et 8. *Harl.*

c) In Chronico Eusebio - Hieronym. edit. *Vallars.* p. 462. Olymp. XLV. $\frac{2}{3}$ (secundum *Scaligerum* Olymp. XLIV. 2.) dicitur: *Sappho et Alcaeus poetae clari habentur: sive, ut est in cod. primo Palat. apud Schurzfleisch in Notitia bibl. Vinar. p. 248. Sappho poetria et Alcaeus poeta, clari habentur.* Adde *Vallars.* not.

Herodotum V. 95. *Strabonem* lib. XIII.
p. 617. et *Laertium* lib. I. sect. 81. vbi
quae-

not. l. c. et ibid. *Pontaci* animadv. pag. 131.
et *Roncalli* Chron. vett. Tom. I. pag. 318.
Tamen Olymp. XLVII. adhuc superstes esse
debut, quum *Pittacum* Mitylenis patriae
tyrannide potitum convitiis prosciderit.
vid. plura apud *Corsinum* Fast. Attic. III.
p. 67. *Simson* in Chron. et *Saxius* in Onomast.
I. p. 17. conferunt eius aetatem in A. M.
3401. Olymp. XLIV. 1. ante C. N. 602.
V. C. 150. *Larcher* in Chronol. Herodot.
vers. gallicae vol. VI. p. 563. has subduxit
rationes, *Alcae*i aetatem incidisse in A. M.
4103. ante C. N. 611. Olymp. XLIII. 2. V.
C. 143. — *Alcae*i imago e nummo aeneo
Vrsini in huius *Illustrium* imagin. nr. 3. et
in *Gronovii* Thes. Antiqq. graec. vol. II. tab.
33. melior tamen in *Addendis* ad illum
tomum. — *Alcaeus* et *Pittacus* in nummis
Mitylen. apud *Harduin.* p. 582. de nummis
urbium illustratis. adde *Bellori* disp. sopra
una Medaglia di Alceo Poeta, in *Atti*
eruditi della Societa Abrizziana. I. Part.
antiq.

quaedam eius in Pittacum convicia refert.

Adde *Plutarchum* VIII. 7. sympos. p. 726.

Valer.

antiq. p. 51. Fuit Alcaeus ingenio ut excellentissimo ita quoque acerrimo, Martis Musarumque alumnus. Pro patria cum popularibus adversus Athenienses licet fortiter pugnans, tamen, ut vitam servaret, abiectis armis, fugam cepit. Athenienses autem arma capta, tamquam insignem praedam, in Minervae ad Sigeum templo suspenderunt. vide Herodoti et Strabonis loca, a Fabricio iam citata, et ad Herodoti locum *Valkenar.* et *Wesseling.* p. 425. Atque Alcaeus, (ut Valk. vertit Herodoti verba,) ista lamentatus ad lyram, carmen Mitylenen misit, ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Nam poeta, alias strenuus et bellicosus, (μᾶλλον τῆ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, ut ait *Athenaeus* XIV. p. 627. A.) dedecori non futuram sibi putabat clypei abiectioem. De reliquis eius rebus gestis, turbis, rerum novandarum studio, odio implacabili belloque contra Pittacum, qui tyrannidem ab ipsis civibus Mitylen. ob-

Valer. Max. IV. 1. ext. 6. *Carminibus suis et ὠδαῖς* in eundem concitavit animos civium suorum Mitylenaeorum, ut testatur *Maximus Tyrius* *diff.* XXI. Confer locum, quem ἔκ τινος Ἀλκαίῃς σκολιῶν, μελῶν profert

Aristo-

oblatam adeptus est, ipsamque patriam (vid. *Dionys. Halic. antiqq. rom.* V. 82.) suscepto, de eius exilio, et quomodo a Pittaco captus, at leniter monitus dimissus sit, egerunt uberius vitae illius enarratores, ex. gr. *Bayle*, et *Iani* II. *citt.* autor *Biographiae classicae*, ex sermone anglico in theoticum a *Murfinna* versa, part. I. p. 60 sqq. *Menken.* *Bibliothec. virorum militia aequae ac scriptis illustrium*, Lipsiae, 1734. 8. p. 29 sqq. — adde longam not. *Salvagn.* ad *Ovidii Ibin.* v. 527. p. 134. *Opp.* *Ovid.* edit. *Burm.* tom. IV. — De *Pittaco*, uno de septem Sapientibus, nat. *Olymp.* XXXII. den. *Olymp.* LII. 3. vid. *Diogen. Laert.* I. sect. 74 — 81. *Larrey* eiusque adnotator *de la Barre de Beaumarchais* in *Histoire des sept sages*, à la Haye. 1734. tom. I. II. *Bruckeri* *Histor. critica philosoph.* tom. I. part. II. lib. I. cap. 2. pag. 438 sqq. infra lib. II. cap. 23. sect. 27. etc. *Harl.*

Aristoteles III. 10. politic. d) Etiam *bellicas res* scripsit Alcaeus et *navigationem suam*, cum a tyrannis Mitylenensibus pulsus est, si fides Porphyrii et Acroni ad Horatium lib. II. od. 13. [*Navigationem* tamen suam scripsisse Alcaeam, probabile fit ex loco *Strabonis* I. p. 37. (p. 63. Almel.) Is enim animadvertit, Nilum pluribus ostiis in mare effluere, quippe quod ei cum aliis pluribus esset commune, mentione dignum non putasse Homerum, sicut ne *Alcaeam* quidem, *tametsi is in Aegyptum se venisse dicat*. Procul dubio respexit Strabo ad Alcaei carmen illud de navigatione. Nam quod

d) De scoliis vid. *Casaub.* ad Athen. XV. cap. 14. et 15. supra ad Pindarum p. 80. Alcaeo *Vorstius* ad Iustin. II. 9. tribuit scolion apud *Athenaeum* XV. 15. p. 695. (qui cap. 14. incipit scolia recensere et p. 693. F. ait, *Alcaeam* atque *Anacreontem* eo genere poeseos excelluisse,) quod Callistratum habuit parentem. vid. *Fabric.* lib. IV. cap. 24. §. 14. p. 58. vol. IV. *Harl.*

quod poeta in ceteris suis carminibus, Nilum pluribus ostiis effluere in mare, non commemoravit, id neque singulare neque notatu dignum videri potuerat Geographo. Adde *Strabon.* IX. p. 411 sq. et *Burretium* de nostro poeta in *Comment. Soc. Paris.* Inscr. tom. XIII. pag. 210 sqq. Somnium vero Harduini, Alcaeam *hexametro satyrico* usum fuisse olim, *Klotzius* in *Lectonibus Venufinis*, Lipsiae, 1770. p. 52. recte irritit. *Harl*] *Hymnum* in *Apollinem* memorat *Plutarchus* Lib. de *Musica* p. 1135. *Pausanias* Phocicis p. 817. vocat *προίμιον* e)

eis

- e) *προίμιον* idem est, quod *hymnis*. Vide *Ez. Spanhemii* notas ad *Callimach.* p. 3. *Menag.* ad *Laërt.* p. 379. Scripsit et *Alcaeus Epigrammata.* *Porphyr.* apud *Euseb.* X. 3. praeparat: Ἀλκαῖος δὲ ὁ τῶν λειδορῶν ἰάμβων καὶ ἐπιγραμμάτων ποιητῆς παρωδήκε τὰς Ἐφόρου κλοπὰς ἐξελέγχων. Nisi *Eusebius* hunc *Alcaeam Lesbium* confudit cum altero iuniorē ἐπιγραμματογράφῳ huius nomi-

εἰς Ἀπόλλωνα, quod eruditus interpres
 perperam reddit *prolusionem*. [De eius
hymnis in Vulcanum et Mercurium vid.
 Menandri Comm. de encomiis, p. 48.
 edit. Heeren.] *Hymni in Mercurium* memi-
 nit idem *Pausanias* Achaicis p. 574. ac
Porphyrio ad Horatii lib. I. od. 10.
Alcaeum ἐν τῷ ἐνάτῳ laudat [Scholiast.
 Marcian. ad Hom. Iliad. 9. 178.] Etymol.
 M. in εἰδείοις. [Decimum odarum librum
 commemorat *Athenaeus* XI. 8.] Liber
 secundus μελῶν Alcaeï laudatur a Polluce,
 tum eius Γαενυμήδης, Ἐνδυμίων et Πασσιφάη.
 [Scripsit quoque Παρθενεῖα, vid. *Plutarchum*
 de Musica p. 1136. et supra ad Pindarum
 sect. VII] Aeolica dialecto scripsit *Alcaeus*,
 et magni existimatus est a veteribus.
 [Horatium eius fuisse imitatore[m] atque ad-
 mira-

nominis. — *Allat.* p. 769. ad Acropolit.
 [Alcaeus ὁ ἐπιγραμματοποιός, diuersus a
 lyrico, laudatur in scholiis Marcianis, a
 Villoisonio editis, Iliad. i. v. 378.]

miratorem constat. *Alcaeus* vero praeipuus artifex, reliquis praestantior, generis carminis, quod ab eo vocabatur Alcaicum; non, quod nonnulli opinabantur, lyrici ipsius, illo antiquioris, auctor exstitit. conf. *Jani* ad Horat. I. 32. 5.] Ἐκδοσιν poematum Alcaeii Ἀριστοφάνειον et Ἀριστάρχου χειρον memorat *Hephaestio* in Enchiridio p. 74. [melius repet. in *Villoisonii* Prolegom. ad Homer. p. LIX. adde Schol. ad *Aristoph.* Plut. v. 253. ibique *Hemsterh.* p. 74 sq.] In Alcaeii ὠδαῖς sive ἄσματᾶς scripserat *Callias* Lesbicus teste *Strabone* [lib. XIII. p. 618.] quem *Athenaeus* vocat ex eadem, qua *Alcaeus*, urbe Mitylenaeum. *Horapollinem* quoque in Alcaeam scripsisse testatur *Suidas*. [*Draconem* scripsisse περὶ τῶν Ἀλκαίῃς μελῶν, tradit idem *Suidas* I. p. 626. atque *Eudocia* in *Viol.* pag. 133.] *Dicaearchum* ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίῃς laudant *Athenaeus* et *Scholiastes Aristoph.* [ad pacem v. 1243. vid. infra lib. III. cap. 11. vol. II. pag.

pag. 295.] vti *Chamaeleontem* Ponticum idem *Athenaeus* lib. X. *Seleucum* Grammaticum scripsisse nonnihil de Alcaeo vel in Alcaeam, colligas ex *Athenaei* X. p. 430. *Lasibus* et amoribus non aptissimam fuisse Alcaei Musam, post *Quinctilian.* X. 1. notat *Iulianus* in *Misopogone*. Eodem autem *Fabio* iudice Alcaeus *in parte operis aureo plectro* f) *merito donatur, quo tyrannos infectatur: multum etiam moribus confert, in eloquendo quoque brevis et magnificus, et diligens, et plurimum Homero similis, sed in lusus et amores descendit, maioribus tamen aptior.* [*Dionys. Halicarn.* in *Censura vett.*

f) Horat.

Hunc Lesbio sacrare plectra

Tuque tuaque decet sorores.

Idem lib. I. Oda 32. *Barbite* carmen *Lesbio* primum *modulate* civi, qui *ferox* bello tamen inter arma sive *iactatam* *relegerat* *udo* *litore* *navim*, *Liberum* et *Musas* *Veneremque* et *illi* *semper* *haerentem* *puerum* *canebat*, et *Lycum* *nigris* *oculis* *nigroque* *Crine* *decorum*.

vett. scriptor. vol. V. p. 421. edit. Reisk. laudat Alcaeï magnificentiam (μεγαλοφύες), brevitatem ac suavitatem, acrimonia et gravitate conditam; praeter ea configurationes (σχηματισμὸς), perspicuitate temperatas, nisi, quantum eam proprietas linguae s. dialecti Lesbiae vitiet; tum in primis mores rebus civilibus accommodatos, h. e. adfectum, quo calent, quae ad rempublicam turbulentam spectant poemata; saepe sane, si versum detraxeris, forenses inveniri orationem. Idem de structura orationis, sect. XIX. p. 155. edit. Uptoni, cuius not. vide, *Alcaicum et Sapphum*, scribit, parvas fecisse strophas, ita, ut in paucis membris non crebas mutationes induxerint; Epodis etiam usos esse brevissimis; aliter fecisse Stesichorum et Pindarum. Idem denique ibid. sect. XXIII. p. 221. inter Lyricos *Stesichorum* et *Alcaicum* admiratione dignos (ἀξιολογέτους) iudicat. Harl.] Hodie nihil huius Poetae existat praeter per-

perpauca quaedam fragmenta, quae collecta sunt a *Mich. Neandro* g) in *Aristologia Pindarica* p. 425. sq. *Henr. Stephano* h) in *Lyricis* p. 12. 419. et 433. ac diligentius

a

g) *Mich. Neander* *Gnomologiae* sive *Aristologiae Pindaricae*, Basil. 1556. 8. Graece et Latine cum notis editae subiecit collectas a se aliorum Lyricorum vitas ac sententias, Simonidis p. 395. Anacreontis p. 410. Bacchylidae p. 416. Stesichori p. 421. Alcaei p. 424. Sapphus p. 427. et Alcmanis p. 430. quibus denique p. 431. vitam Ibyci subiungit, nullas eius sententias reperire se potuisse testatus.

h) *H. Stephanus* Graece et Latine edidit *Carminum Poetarum novem Lyricae Poeseos Principum* fragmenta Alcaei, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, Pindari, nonnulla etiam aliorum, Archilochi, Melanippidae, Telesti, Pratini, Timocreontis, Hybriae Cretensis, Aristotelis, Erinnae Lesbiae, Alpei Mitylenaei, incerti in Anacreontem,

Juli-

a *Fulvio Ursino* i) in carminibus novem
 illustratam foeminarum et Lyricorum,
 p. 100.

Juliani Aegyptii et Theocriti. Plures huius
 collectionis (Marco et Iohanni Fuggero
 dicatae,) exstant editiones supra in Pindaro
 iam notatae, quarum binae iam scribenti
 mihi sunt ad manus, una Plantiniana,
 Antwerp. 1567. 12. altera ad calcem Pin-
 dari Graeco-latini, forma minore, apud
 Paulum Stephanum an. 1600. editio quarta,
 multis versibus ad calcem adiectis locupletata,
 cuius paginas subinde cito hoc capite.
 Exstant et fragmenta haec Graecolat. ex H.
 Stephani collectione in Corpore Poetarum
 Graecorum, Genev. 1614. fol. Et Gal-
 lice: les sentences illustres des Poetes Lyri-
 ques Comiques et autres Greces et latins par
 G. L. D. T. Paris. 1580. forma minore.

i) *Fulvius Ursinus*, Romanus, vir eruditus et
 MStorum Codicum Bibliothecae Farnesiana
 ruspator tractatorque sollertissimus, an. 1586.
 8. ex officina Christoph. Plantini edidit
 Graece, Alex. Farnesio Cardinali inscripta,
 et diligentius a se quam Stephano factum
 fuerat

p. 100 sq. 300 sq. [Fragmenta Alcaei, quae *Athenaeus* ab interitu servavit, collegit et critice atque grammatice illustravit cl. M. *Christian. David Iani*, Rector Gymnasii

fuerat collecta notisque illustrata *Carmina*, (sive fragmenta potius carminum,) *novem illustrium faeminarum Sapphus, Erinnae, Myrus, Myrtidis, Corinnae, Telefillae, Praxillae, Nossidis, Anytae, et Lyricorum; Alcmantis, Stesichori, Alcaei, Ibyci, Anacreontis, Simonidis, Bacchylidis: Elegias Tyrtaei et Mimnermi et Bucolica Bionis ac Moschi. Denique Orphei quaedam et Cleanthis, ac Moschionis Comici, Euripidisque, Theodectae, Menandri et Philetae Coi*, subiecta ad calcem *Metaphrasi Bucolicorum Bionis ac Moschi latina concinnata a Laurenio Gambaro, Brixiano. Fallitur enim Antonius Teisserus, qui in additionibus ad Elogia Thuanea, tom. II, pag. 71. universam hanc Fulvii Ursini collectionem carmine a Gambaro expressam tradit. Fabric. Ursinus vero in Epistola dedicatoriâ; nec uno, ait, aut altero, sed pluribus, mssis exemplaribus in huiusmodi*

nafii Isleb. in tribus prolusionibus scholasticis, de Alcaeo, poeta lyrico, eiusque fragmentis, Halae Sax. 1780 — 1782 4. Locus Alcaei mutilus est apud *Strabon.* lib. IX. pag. 411. (pag. 631. Almel.) Aliud *Alcaei* fragm. apud Suidam v. *Τετίφωμος* emendat *Toup.* in Opusc. critic. in Suid. part. II. p. 283. edit. Lips. *Cl. Salmasius* in Epistola XV. p. 32. Epistolarum illius cura Antonii Clementii, Lugd. Bat. 1646. 4. pag. 32. „inter alia, inquit, vidi Apollonii Alexandrini *Τεχνικά* et Arcadii Grammatici opera; in quibus, praecipue in Apollonio, multa reperiuntur citata testimonia, *Alcaei, Sapphonis, Corinnae, Rhinthonis Sapphonis* et aliorum, qui lingua aeolica aut dorica mera scripsere, ex quibus duabus dialectis non te latet conflata esse

modi fragmentorum collatione usi sumus; nec e vulgatis tantum scriptoribus sed de non editis etiam pleraque descripsimus.
Harl.

esse romanam priscam loquelam. " *Harl.*]
 Videndus etiam *Ianus Rutgersius* cap. 4.
 Venusinarum Lectionum, et *Casp. Barthius*
 lib. I. Adversar. cap. 19. Versus de duplici
 pudoris genere, laudato altero, altero
 rustico et inepto, Euripidis est Hippolyto
 v. 385. non *Alcaei*, inter cuius fragmenta
 ab H. Stephano perperam referri notavit
Theodorus Canterus lib. II. Var. Lect. cap.
 18. [*B. Martinus* Var. Lect. III. 12.
 Alcaeo tribuit fragmentum apud *Plutarch.*
 in Praecept. reip. ger. p 798. quod Pindaro
 adferunt *Xylander* et *Reiske* ad locum *Plut.*
 ac *Schneider* in *Fragm. Pind.* p. 85.]

Fuerunt et alii *Alcaei*. 1) Avus
Herculis. *Pausan.* *Arcadic.* p. 627. [vid.
Heyne ad *Apollod.* not. p. 311 sq. et p. 376.]
 2) *Herculis* filius. *Herodot.* 1. 7. [vid.
Heyne l. c. p. 492.] 3) Socer *Pythagorae*.
Iamblich. in huius vita cap. 30. 4) Tra-
 gicus Atheniensis, de quo infra in notitia
 Tragi-

Tragicorum. 5) Comicus veteris Comœdiae, de quo infra in Comicis. 6) *Alcaeus* Messenius Ἐπιγραμματογράφος in crucem sublatus, (vid. *Salmas.* de cruce, p. 449.) qui Philippi Macedonis aequalis fuerit, siquidem is sit auctor Epigrammatis, quod refert *Plutarchus* in Flaminio p. 373. Sed *H. Vossius* in Catullum p. 42. Epigramma illud putat compositum ab Alcaeo Comico, cui respondit Philippus ἀντικωμῶδων. Saltem antiquior Messenius ille Alcaeus fuit Meleagro Gadareno, qui sub ultimo Seleuco floruit et Coronae suae Epigrammata eius intexuit. Vide *Allatium* de patria Homeri cap. XIV. *Alcai*, jamborum contumeliosorum et epigrammatum scriptoris, qui furta Ephori perstrinxerit, meminit *Porphyr.* apud *Euseb.* X. praeparat. p. 467. 7) *Alcaeus* Sardinianus a Mithridate interfectus, quod in ludis ipsum vicisset aurigando. *Plutarch.* Pompejo p. 643. 8) *Alcaeus* Epicureus, qui Roma cum aliis sectae suae

pulfus est Anno V. C. 581. Olymp. CLI. 4. L. Postumio Albino Cos. vt auctor *Athenaeus* lib. XII p. 547. *Aelian.* Var. Hist. IX. 12. 9) *Alcaeus* Epigrammatum scriptor sub Tito Imperatore. Tzetzes ad Lycophronem prooemio: Ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταὶ Σιμωνίδης ὁ παλαιὸς καὶ Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν Ὀυεσπασισιανῆς καὶ Τίτου. Nescio, an Tzetzae fraudi fuerit obiter inspectus Plutarchus, in quo mentio Titi, indignantis Alcaeo, Epigrammatis, quod paulo ante dicebam, conditori. Verum iste Titus haud Vespasianus est, sed Flamininus.

DE
ALCAEO,
POETA LYRICO.

EX BAILII DITIONARIO
HISTOR. CRIT.
SVB. ARTIC. ALCÉE.

ALCÉE, natif de Mitylene dans l'île de Lesbos, a été un des plus grans Poëtes Lyriques de l'antiquité. Il y en a qui veulent qu'il ait 1) été l'inventeur de cette espece de poësie. Il florissoit 2) dans la 44. Olympiade, en même tems que Sappho, qui étoit de Mitylene aussi bien que lui. La A) Chronique 3) scandaleuse

---

1) Dic Latinum Barbite, carmen Lesbio primum modulate civi. *Hor. od. 32. l. 1.*

2) *Euseb. in Chron.*

3) *Le Fevre, Vie des Poëtes Grecs pag. m. 27.*

A) *La Chronique scandaleuse.*] J'ai raporté les propres paroles de Mr. le Fevre, et je suis fort trompé s'il a pris ailleurs que dans la Rhetorique d' Aristote ce petit conte. Aristote a) cite ces mots d' Alcée;

Θέλω

---

a) *Aristot. Rhetor. lib. 1. c. 9.* Notez que je range et que j'accentuë ce Grec comme Scaliger *in Euseb. p. 85. edit. 1658.*

*daleuse dit qu' Alcée s' avisa un jour' de
demander je ne sai quoi à Sappho , et que
Sappho*

Θέλω τιν εἰπεῖν. ἀλλά με κωλύει
Αἰδώς.

Et cette reponse de Sappho,

Αἰ δ' ἴκέ σ' ἐσλῶν ἡμερος, ἢ καλῶν,
Καὶ μή τι εἰπεῖν γλῶσσ' ἐκύκα κακῶν,
Αἰδώς κε νυ σ' εἶχεν ὄμματ'
Ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίῳ.

Voici le sens de ces vers. Alcée declare qu'il voudroit bien dire quelque chose, mais que la honte l'en empêche; Sappho lui repond que s'il avoit desiré des choses bonnes et honnêtes, et si sa langue n'eût pas été prête à prononcer quelque mal-honnêteté, la honte ne lui seroit point montée au visage, et qu'il feroit une proposition raisonnable. Ceux à qu' il est donné de juger des livres de Mr. le Fevre; gens comme il a dit dans sa premiere Journaline, qui ont l'ame capable de plusieurs formes, et qui sentent à demi mot le beau et le fin des pensées et des expressions, voient bien que ces paroles d' Alcée sont une de ces declarations

Sappho qui n'étoit pas ce jour - là de si belle humeur que d'ordinaire, lui refusa ce qu'elle lui offrit peut - être le lendemain. Quoi qu'il en soit il se mêla d'autre chose que de vers, il voulut donner des preuves de son courage à la guerre, et n'y fut pas tout - à - fait heureux; car il ne se sauva 4) qu'en fuyant, et qu'en abandonnant ses armes, lors que les Atheniens gagnerent une bataille contre ceux de Lesbos: mais il trouva dans cette disgrâce une assez douce consolation, puis que les vainqueurs firent apendre ses armes au temple de Minerve à Sigée; ce qu'ils n'eussent point fait avec cette distinction, s'ils n'eussent jugé qu'elles seroient un monument très-glorieux de leur victoire. Alcée n'oublia

point

---

4) *Herod. l. 5. c. 95.*

---

rations d'amour qui demandent l'heure du berger, et que Sappho comprenoit parfaitement ce qu'il vouloit dire. Sa reponse est sage, mais elle est peut - être d'un trop grand sens froid selon cette supposition.

point cette circonstance dans les vers 5) qu'il fit B) sur le malheur qui lui étoit arrivé.

5) *Id. ib. et Strabo l. 13. pag. 412. et 413.*

B) *Les vers qu'il fit sur le malheur.*] Celui de tous les Poëtes Latins qui ressemble le mieux à Alcée, a confessé aussi bien que lui dans ses Poësies, qu'il s'étoit sauvé du combat en jettant ses armes, comme un meuble très-inutile à des fuyards.

*Tecum b) Philippos et celerem fugam
Sensi, relicta non benè parmula,
Quum fracta virtus et minaces
Turpe solum tetigere mento.*

Archilochus c) avoit eu la même aventure avant Alcée, et s'en étoit confessé publiquement. Horace n'auroit pas été peut-être de bonne foi jusques a ce point, s'il n'a voit eu ces grans exemples devant les yeux. Chabot se trompe d) quand il soutient que Plutarque a relaté Herodote sur la fuite d' Alcée. Plutarque s'est contenté de dire e) qu'

b) *Horat. Od. 7. l. 1.*

c) *Voiez la remarque H de son article.*

d) *Chabot. in Horat. Od. 13. l. 2.*

e) *Plut. de malign. Herodoti pag. 858.*

arrivé. Sa Muse à laquelle il donnoit de l'occupation au milieu des armes 6), soit pour des chansons à boire, soit pour des chansons d'amour, et pour louer la personne qu'il aimoit, qui n'étoit que trop une C) aide

---

6) *Horat. ubi supra: je raporte ses paroles dans la remarque E.*

---

qu' Herodote a suprimé une belle action de Pittacus, mais non pas la mauvaise action d'Alcée.

C) *N' étoit que trop une aide semblable à lui.]*

Horace nous apprend que la Maîtresse d'Alcée étoit un garçon qui se nommoit Lycus, et qui avoit les yeux et les cheveux noirs.

*Qui f) ferox bello tamen inter arma,
Sive jactatum religarat udo*

Litore navim,

Liberum et Musas, Veneremque et illi

Semper haerentem puerum canebar,

Et Lycum nigris oculis, nigroque

Crine decorum.

C'est apparemment le même que celui qui avoit

une

---

f) *Horat. Ode 32, lib. 1.*

aide semblable à lui, sa Muse, dis - je, ne garde point le silence sur la défaite des Lesbiens. On sait d'ailleurs qu'elle ne badinoit pas toujours, et qu'elle pouvoit traiter noblement D) les matieres les plus graves,

---

une tache au doigt, laquelle lui servoit d'une parure tout à fait charmante selon le goût de ce Poëte; g) *Nævus in articulo pueri delectat Alcaeum, ac est corporis macula naevus, illi tamen hoc lumen videbatur.* Ciceron dit en un autre lieu h) qu'encore qu'Alcée eût temoigné beaucoup de courage, il avoit rempli ses vers d'une excessive pederastie; *Fortis vir in sua republica cognitus quae de juvenum amore scripsit Alcaeus?*

D) *Traiter noblement les matieres les plus graves.*]

C'est ce qui a fait dire à Horace

*Et i) te sonantem plenius aureo,
Alcae plectro, dura navis,
Dura fugae mala, dura belli,
Utrumque sacro digna silentio*

Miran-

---

g) Cicero de Nat. Deor. l. 1.

h) Id. Tuscul. quæst. 4.

i) Horat. Od. 13. lib. 2.

graves, et sur tout un beau lieu commun
contre les tyrans. Alcée suivoit alors
une

Mirantur umbræ dicere: sed magis

Fugnas et exactos tyrannos

Densum humeris bibit aure vulgus.

Mr. Dacier remarque sur ces paroles I.
*Que le stile d' Alcée étoit noble et fort, et qu'il
traitoit des matieres plus relevées que celles que
traitoit Sappho qui dit de lui dans Ovide,*

Nec plus Alcaeus consors patriaeque Lyraeque

Laudis habet, quamvis grandius ille sonet.

II. Qu' Horace lui donne le plectre d'or parce
qu'il parle de cette partie de ses Ouvrages où il
decrivoit les guerres civiles qui étoient arrivées à
Mitylene, et les diverses factions des Tyrans
Pittacus, Myrsilus, Megalagyrus, les Clea-
nactites, et de quelques autres k), et que ces
poësies étoient apellées διχοστασιασινὰ ποιήματα
poësies sur les seditions. Il cite ce passage de l)
Quintilien: *Alcaeus in parte operis aureo plectro
merito donatur qua tyrannos insectatur. Multum
etiam moribus confert, in eloquendo brevis et
magni-*

---

k) Voyez Strabon. l. 13. pag. 424.

l) Quint, l. 10. c. 1.

une pente fortifiée par ses propres aventures, et par des intérêts personnels; car il avoit été aux prises avec ceux qui avoient voulu empieter sur la liberté de sa patrie, et nommément E) avec Pittacus, qui ne
 laissa

---

magnificus, et diligens, plerumque Homero similis, sed in lusus et amores descendit, majoribus tamen aptior. Joignez à cela l'épithète de menaçantes qui a été donnée à ses Muses, et Alcaei MINACES, m) Stesichorique graves Camaena.

E) *Et nommément avec Pittacus.*] Il vomit contre lui des injures fort grossières, il l'appella *pieplat, grosse bedaine*, etc. comme nous l'apprenons de Suides sous le mot *σαράπης*, et de Diogene Laerce dans la vie de Pittacus. La moderation de celui-ci fut fort louable, et a paru telle à Valere Maxime. n) *Pittaci quoque moderatione pectus instructum, qui Alcaicum poetam et amaritudine odii et viribus ingenii*

---

m) Horat. Od. 9. l. 4.

n) Val. Maxim. lib. 4. c. 1.

laissa pas de devenir Usurpateur, quoi qu'il ait été un des sept Sages de la Grece. Il remit en liberté 7) Alcée qui étoit devenu son prisonnier, et dit que la remission d'un crime vaut mieux que le châtement. Il y en a qui disent 8) qu'Alcée fut *chassé avec beaucoup d'autres; mais qu'enfin il se mit à la tête de ces exilés, fit la guerre aux tyrans et les chassa.* Je ne trouve dans Denys 9) d'Halicarnasse sinon que les habitans de Mitylene élurent Pittacus pour leur Chef contre le Poëte Alcée, et ses adhérens qu'on avoit banis. D'autres veulent qu'ayant abusé de la clemence de Pittacus, et n'ayant point cessé

---

7) *Heraclitus apud Diog. Laert. in Pittaco l. 1. n. 76.*

8) *Dacier sur l'ode 13. du 2. l. d'Horace.*

9) *Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. l. 5. cap. 82.*

---

ingenii adversus se pertinacissime usum, tyrannidem à civibus delatam adeptus, tantummodo quid in opprimendo posset admonuit.

cessé de cabaler et d'invectiver 10), on cessa d'user de suport à son égard, et que c'est ce qu'Ovide a voulu signifier par ces paroles ;

*Utque lyra vates fertur perissie severa
Causa fit exstiti dextera lesa tui.*

Cela est d'autant plus vraisemblable, qu'Alcée passoit pour un homme qui s'oposoit aux innovations 11), non pas parce que c'étoient des innovations, mais parce que d'autres que lui les introduisoient. C'est un défaut qui lui est commun avec bien des gens. Il ne nous reste que des lambeaux de ses poësies.

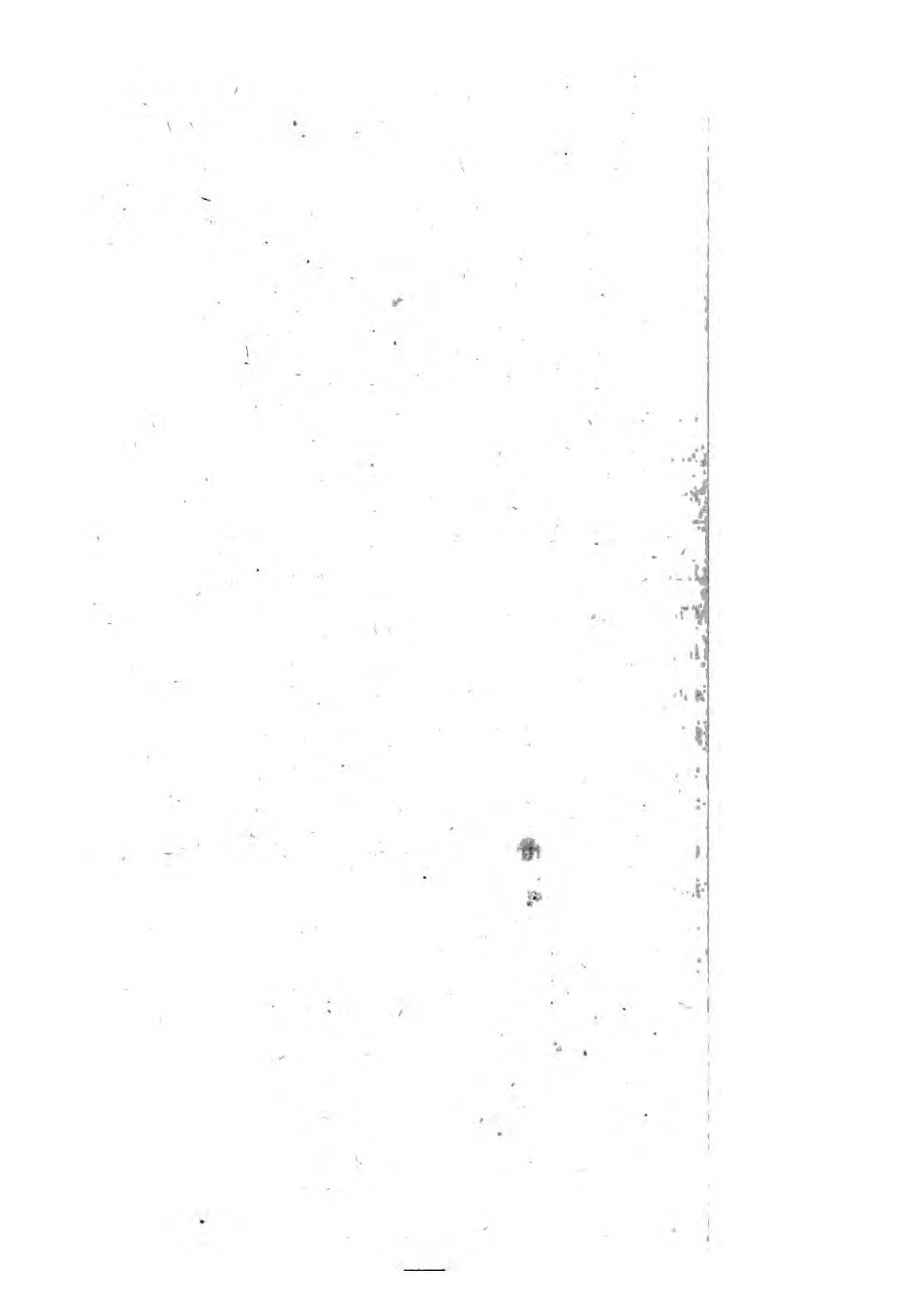
---

10) Vide Dionys. Salvagnium Boessium comment. in Ibin. pag. 102. et 103. edit in 4.

11) Οὐδ' αὐτὸς καθαρῶν τῶν τοιούτων νεωτερισμῶν, Ne ipse quidem purus studii ejusmodi novandarum rerum. Strabo l. 13. p. 428

M. CHRISTIANI DAVID JANI
C O M M E N T A T I O
D E
A L C A E O,
POETA LYRICO
EIVSQVE FRAGMENTIS.

De Alcaeo, poëta lyrico, eiusque fragmentis ut instituerem scribere, facile induxit me, quem in manibus habeo, admirator illius atque imitator, Horatius. In quo illustrando dum operam posui, saepenumero subiit aliquis animum dolor, quod praeter pauca atque exigua fragmenta, nihil ad nos ex divini istius poëtae operibus pervenisse. Cum enim intelligerem, nos iis universis eo carere aegrius, quo excellentius in ipsis eorum reliquiis ingenium, quo et acrior et grandior spiritus cerneretur; tum sentiebam inprimis, si integra haberemus, e quibus hae particulae essent servatae, carmina, quantum illa essent luminis allatura odis Horatii, qui in hoc genere totum se ad Lesbii vatis

exemplar composuisset, eique sese studuisset esse quam simillimum. Quod quidem et ipse plurimis locis declarat ac profitetur, magnificisque subinde Alcæum suum verbis extollit, et comparando intelligitur, vel paucorum illorum, quae ex Alcaei operibus supersunt, fragmentorum, plurima aperte a Venusino poëta imitando esse expressa. Sic equidem, per Horatium cum Alcæo etiam contracta, ut sic dicam, familiaritate, in suscipere hominem atque adamare cœpi, ut tam, quæ ad illius vitam, mores, ingenium, opera denique cognoscenda pertinerent, ex antiquis denuo scriptoribus repetita colligere, quam carminum eius fragmenta novis aliquando curis castigare atque illustrare statuerem. Quamquam enim illa iam pridem sunt a viris doctis ex Athenæo, Heraclide Pontico, Stobæo, aliisque excerpta: tamen eadem ita corrupta adhuc et mendosa apparent, ita fere vel negligenter vel (cur enim cloqui dubi-

dubitem?) inscite ab his, qui edidere, tractata sunt, ut operae sit, studii aliquid et ingenii ad ea emendanda et constituenda conferre. Itaque eius talis exercitationis leve aliquod specimen (nam nihil videri aliud has pagellas cupimus) aequo et erudito lectori tradere visum est.

Alcaeο patria fuit Mitylene a), nobilissima Lesbi insulae civitas, eademque litterarum fama clarissima b). Olympiade illum

a) *μεγίστην πόλιν* vocat Strabo XIII. p. 617. *pulchram* Horat. Epist. I. 11. 17. Hinc Alcaeum Athenaeus deipnos. I. 19. *ποιητὴν Μιτυληναῖον*, Sappho ap. Demetr. Phaler. (v. H. Steph. fragm. Iyrr. T. II. p. 38.) *ᾠοιδὸν τὸν Λέσβιον*, *Lesbium* civem Horatius carm. I. 32. 5. dixere.

b) Multos ea insula viros praecclaros protulit, ut, praeter Alcaeum quidem, Pittacum, qui numeratur in septem, Diophanem rhetorem, Lesbonactem philosophum, Theopphanem historicum, alios. Cf. Strab. I. 1.

illum XXXXIIII floruisse, in chronico Eusebiano memoriae traditum est. Aequalis fuit Sapphus, quam etiam ipsam Mitylenaeam fuisse, atque ab Alcaeo amatam c), constat.

Erat Mitylenarum respublica, more plurimarum Graeciae civitatum, ita constituta, ut libertate uteretur, ac tyrannidem, five perpetuam, quae penes unum esset, dominationem, repudiaret. Excitabat ista Graecorum libertas atque alebat magna ingenia, quae si ad poësin facta essent, nullis constricta vinculis, ad summam eius artis virtutem igneo ferrentur impetu, immensaque enthusiasmi vi (nam est libertas suapte natura ferocior) ad insignem illam et sensuum et verborum sublimitatem eniterentur, quam Romanorum aureae aetatis poëtae, cultiores illi quidem, verum moderatiores etiam, ut in oppressa libertate

affe

c) Notum est Alcæi ad illam carmen Θέλω
τιν τ' εἰπεῖν cet.

assequi non potuerunt. Verum graecis ingeniis eadem illa libertas tribuit quoque audaciorum quamdam atque effrenatorem cum morum, tum sensuum orationisque licentiam, ut in illorum fere carminibus impolitior quaedam simplicitas, asperiorque ac rudior virtus inesset.

Alcaeï ingenium, excellentissimum natura atque acerrimum, praeter communia ista, alia quoque, quibus inflammaretur, incitamenta habuit. Saevam enim is a puero militiam, non solas litteras, secutus, tantam sibi ex rebus bellicis fortitudinis gloriam comparavit, ut etiam inter claros Lesbiorum duces referretur d). Non dubito, quin bello, inter Lesbios et Athenienses ob Sigeum occupatum gesto, si non praefuerit, certe praetor, id est, cum militari imperio, interfuerit exercitui suorum

d) Igitur *ferox bello* ab Horatio, carm. I. 32. 6. *vir fortis* a Cicerone, Tuscul. IV. 33. dicitur.

suorum civium e). Quo in bello quanti huius virtus ab hostibus fieret, cognitum est proelio, quo ab Atheniensibus Lesbii superati sunt. Cum enim fortissime pugnavisset, sed cedere tandem fortunae coactus, vix, armis abiectis, servasset vitam; arma illius capta in Minervae ad Sigeum templo Athenienses suspenderunt: tantae sibi duxerunt eam praedam gloriae f).

Incidit huius tanti viri aetas in ea tempora, quibus erat Mitylenarum respublica, quod pluribus Graeciae civitatibus liberis accidisse videmus, domesticis odiis ac dissidiis perturbata. Vnde cum factionis atque
intesti-

e) Terra scilicet; mari enim Pittacus summam imperii eo in bello tenebat.

f) Narrant rem Strabo XIII. p. 600. Herodot. V. 92. et Herodoti censor, Plutarch. *περὶ Ἡροδότου κλισηθείας*. Versus Alcaei super eo casu referunt Strabo et Herod. II. II. Ceterum quomodo Horatius in hoc ipso etiam similem se esse Alcaeo voluerit, v. carm. II. 7. 10. et ibi not.

intestina bella exarsissent, non defuerunt, qui tyrannidis cupiditate inducti, rerum potiundi opportunitatem amplecterentur. Quare multi ea tempestate Mitylenen tyranni tenuerunt, ex quibus memorantur Myrsilus, Megalagyrus, Cleanactidae, postremo Pittacus g); quos infestis et armis et carminibus h) acerrime Alcaeus, novis rebus inimicissimus, infectatus est. In quo fuere qui suspicarentur, neque ipsum Alcaeam a rerum novandarum studio immunem

g) v. Strab. XIII. p. 617. Pittacus quidem ferebatur accepisse tyrannidem, quo a ceteris tyrannis liberaret rempubl. Certe postremo, pacatis rebus, ipse se abdicavit imperio, libertatemque patriae reddidit.

h) Carmina illa, quae de bellis civilibus et in tyrannos fecit, *διχοστασιάζοντα* dicta sunt. Horatius carm. II. 13. 31. *pugnas et exactos tyrannos*, IV. 9. 7. *minaces Alcaei Camenas* vocat. In horum carminum multis allegoriam regnasse constat, eum non liceret semper aperte in tyrannos invehi. Cf. Argum. carm. I. 14. Horatii.

nem fuisse i). Verum enim vero impotentem, qua Alcaeus flagraret, caritatem patriae, libertatisque servandae cupiditatem, falso, ut sit, crimine obterere voluisse invidia mihi quidem videtur. Varia autem ille adversus tyrannos fortuna usus, nunc hos, ut urbe excederent, compulit, nunc ipse ab iis eiectus est l). At eorum nullum magis implacabili odio persecutus est, quam postremum, Pittacum. Cuius rei hic ipse culpam sustinuit. Cum enim, ut est ab Aristotele m) memoriae proditum, Alcaeus, cum fratre Antimenide, exercitui Lesbiorum dux praeesset eumque nonnulli, odio haud dubie commoti, retulissent sese elatius gerere, maioresque appetere res;

en!

i) Sic Strabo l. l. et ex eo Bailius in dictionn. hist. v. Alcée.

l) Aliquando in Aegyptum adeo profugere coactum esse, constat e Strab, I. p. 37. ubi v. Xyland. Cf. Horat. carm. II. 13. 28. *dura navis, dura fugae mala.*

m) de Republ. III. 10.

en! subito, re incognita, auctore inprimis Pittaco, imperio se abdicare iubetur, summaque rerum eidem Pittaco traditur. Quam rem iniquo animo ferens Alcaeus, cum praeterea audisset, tyrannidem a civibus oblatam Pittacum esse adeptum, non dubitavit, quin ab isto, civitatis opprimendae cupido, ita essent omnia sapienter instituta atque machinata, ut, quoscumque suis adversari intelligeret consiliis, e civitate tollerentur. Quare gravissimo in illum odio accensus, non solum acerbissimis eum maledictis et conviciis laceravit n), et perpetuas cum eo gessit inimicitias, sed armis etiam instituit illatam sibi et patriae vindicare iniuriam. At praeter opinionem hostis iudicatur, et in exilium eiicitur cum multis aliis

n) Veluti, appellavit eum *σαράποδα*, *Φύσικωνα*, *γάζεωνα*. Cf. Diogen. Laërt. vit. Pittac. Vix modum servat generosior, idemque ferocior animus, cum sibi iniuriam fieri purat. Accedebat asperior illorum temporum simplicitas.

aliis. Proin dux proscriptorum factus, bellum ingratae patriae intulit o). Contra eum missus a Lesbiis Pittacus, male rem gessit, et pulsus aliquamdiu patria caruit. Mox reversus, Alcaeam victum cepit; sed praeter expectationem, leniter admonitum dimisit p). Qua sola victoriae moderatione (nisi forte callida odii dissimulatio et gloriolae philosophicae aucupium fuit), ut septem sapientium haberetur numero, multis videtur prometuiffe.

De exitu Alcaei nihil constat. Epigramma enim de turpi Alcaei supplicio, quod laudat Vossius ad Catull. p. 42. non ad nostrum Alcaeam, sed ad alium pertinere, idem iam Vossius docuit.

Denique de duobus inprimis vitiis, quae obiici Alcaeo solent, dicendum videtur.

o) Dionys. Halicarn. antt. rom. Tom. V. 82.

p) v. Valer. Max. IV., 1. ext. 6. et Diog. Laërt. l. l.

tur. Primum crimini datur vinolentia atque ebriositas; quod non solum Athenaeus 9), eum ebrium fecisse carmina sua, et κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ κατὰ πᾶσαν περιστάσιν πίνοντα εὕρισκεσθαι, narret, sed ipsorum etiam eius fragmentorum multa ad vinum et comotationem pertineant. Hoc ultimum quidem parum grave videbitur his, morem qui norint poëtarum, quo solet saepe numero color poëtico aut lufui veritas cedere. Potuit vel ipsum Athenaei iudicium ex male intellectis eius generis carminibus proficisci. Verum nolumus nos ab Alcaeo crimen, quo accusatur, sic prorsus uniuersum repellere. Facile poterat, in illa morum et simplicitate et licentia, imprimis qui variis iactatus casibus, vel vino curas pellere, vel iucunde esse cum amicis subinde cuperet, ut potui indulgeret, per duci. Deinde, quod alterum infertur

Alcaeo

9) deipnos. X. 7. et 8. Item saepius vocat Φιλοπότην, Φίλεινον.

Alcaeo crimen, pueros illum amasse, Ciceronis r) id quidem et Horatii s) auctoritate confirmatur. Sed quid tandem cogit nos de turpi ac Venereo amore cogitare? imprimis, cum de universo puerorum apud Graecos amore tam praeclare sentire nos doceat Potterus Archaeol. gr. lib. IV. c. VIII t).

De vita, varia fortuna et moribus Alcaei satis dictum u). Quibus omnibus quomodo formari fingique ipsius ingenium oportuerit, monere vix opus est. Neque enim iam obscurum esse cuiquam potest, unde vel ortum, vel vitam ac nutrimentum duxerit excelsa illa gravitas, dignitas, maiestas, igneum illud ac fervidum pathos,

ferox

r) de N. D. I. 27.

s) carm. I. 32. 11.

t) Tom. II. p. 463. sqq. edit. S. V. Rambach.

u) Plures, praeter nostrum, Alcaei poëseos olim laude inclaruerunt; de quibus nunc plura non vacat scribere. Vid. Bail. I. I.

ferox illa et generosus enthusiasmi nifus, quas virtutes carminibus Alcaei lyricis tribui videmus ab his, quibus habere illa et legere contigisset. Audiamus Dionysium Halicarn. antt. rom. V. 82. et grandes illas virtutes lyricas, et alias, quae propriae sunt ingenio, dotes, de Alcaeo praedicantem. Ἀλκαίῃς, inquit, σκόπει τὸ μεγαλοφυῆς, καὶ βραχυῖ, καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ καὶ τὰς σχηματισμῶς, μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι κεκόκωται καὶ πρὸ ἀπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος. Alcaei vero contemplare quaeso ingentem spiritum, brevitatem, dulcedinem, gravitatem; item orationem figuratam (tropis figurisque splendidam), denique perspicuitatem, nisi quod haec ex dialecto (ex idiomate Lesbio) interdum detrimentum capit: ANTE OMNIA vero animum adverte ad affectum, quo calent, quae ad rempublicam spectant poemata. Hoc ultimum eo pertinet, quod, cum

Alcaeus

Alcaeus plurima x) scripsisset carmina, tum principatum inter ea tenerent gravia illa in tyrannos, et de suis casibus, ab eo confecta; quorum etiam causa aureum ei plectrum tribuit Horatius y). Sed de vino quoque et amore versus composuit, idque in medio bellorum strepitu z); quo et summum ingenium, et invicta constantia proditur. De utroque genere Quinctilianus Institutt. orat. XI. I. ubi graecos poetas percenset, *Alcaeus, inquit, in parte operis aureo plectro merito donatur, qua tyrannos insectatur: multum etiam moribus confert. In eloquendo quoque brevis et magnificus, et diligens plerumque. Homero similis: sed in lusus et amores descendit: maioribus tamen aptior.* Iam quis non doleat, haec talia tam
pri-

x) Athenaeus XI. 8. *decimum odarum librum commemorat.*

y) carm. II. 13. 26. ubi v. not.

z) v. Horat. carm. I. 32. 6 sqq. ibique not.

primarii poëtae lyrici ^{aa)} carmina, praeter pauculas reliquias, quae in aliis reperiuntur scriptoribus, omnia periisse? quis non summo illorum desiderio afficiatur? Nos vero iam ad Alcaei fragmenta ^{bb)} illustranda

^{aa)} Primum eum fuisse *μελοποιόν*, s. poëtam lyricum, perperam ex Horat. I. 32. 5. nonnulli collegerunt. v. ibi not.

^{bb)} Adpono, tironum gratia, indices librorum, quibus Alcaei fragmenta collecta continentur. Carminum poëtarum novem, lyricae poëseos principium, fragmenta — graece et lat. Antverp. 1567. 12. — Eadem, Heidelb. ap. Commelin. 1598. 8. — Poëtae graeci veteres, tragici, comici, lyrici — Tomi II. Colon. Allobr. 1614. fol. Alcaei fragmenta in altero tomo sunt. — Pindari, Olympia cet. — Ceterorum octo lyricorum carmina, gr. et lat. cura H. Stephani. Paris. 1560. 12. et saepius. — Carmina novem illustrium feminarum - et lyricorum — ex bibliotheca Fulvii Ursini Antverp. 1568. 8.

randa accedamus, primum illa, quae in Athenaei *δειπνῶσοφισαῖς* leguntur, recensuri.

I.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ χθόνα πρὸς βίαν
 ἰαίειν, ἐπειδὴ κἀτθανε Μυρσίλος.

Servavit hoc fragmentum Athen. X. 8. Est magnificentum principium carminis in mortem Myrsilii tyranni. Magna cum vi erumpit statim enthusiasmus gaudii. *Nunc oportet inebriari, et tellurem vi pulsare* (saltare): *nam mortuus est Myrsilus*. Imitatus est hoc principium, forte et reliqua, quae pericre, Horatius carm. I. 37 pr. -- *μεθύσκειν*] fortius haud dubie et acrius, quam Horatii *bibere*. -- *χθόνα*] Editiones Athenaei exhibent *τινὰ*, et mox *πονεῖν*, pro quo posuerunt viri docti *πίνειν*. Aliquanto melius hoc quidem, sed post
 μεθύσ-

μεθύσκειν languidum sane πινειν etiam πρὸς
 βίαν πινειν, illudque, πρὸς τινὰ βίαν,
 profus frigidum. Praeclare emendat vir
 doctus ap. Aemilium Portum ad fragmm.
 lyr. Commelin. p. 181. χθόνα et mox
 παίειν. Unice vera haec lectio; nam sic
 legisse Horatium, manifestum: apud quem
 quidem *pede libero*, venustius, contra apud
 Alcaeum πρὸς βίαν acrius est.

II.

Ἦει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὀρανοῦ μέγας
 Χειμῶν, πεπύγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί·

* * * * *
 * * * * *

Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεῖς
 Πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως

Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσσε

Μαλθακὸν ἀμφιτιθεῖς γνάφαλλον.

Ex Athen. X. 8. Est fragmentum, forte initium, carminis hiemalis, quo amicum hortatus est Alcaeus, ut ignibus camini, plenisque poculis, frigori insultaret, et sic ipso hoc tam ingrato tempore hilaritati indulgeret; ut solebat quamque anni horam ad bibendum iucundeque vivendum convertere. v. Commentat. I. p. 7. Cum notum tum manifestum est, imitando expressos esse hos versus ab Horatio, I. 9. 1 - 8. et facile, totam Horatii oden ex Alcaei carmine, cuius haec particula est, ductam

ductam fuisse, suspiceris. Versus 1 et 2. ornant et pingunt hiemem. In Horatiana pictura stant et quiescunt omnia, ac velut in stupore iacent; in Alcaei descriptione motus atque tumultus est, et hactenus plus ea vigoris habet. Pressius etiam eam secutus Horatius Epod XIII. 1 sq. -- *ὕει Ζεὺς*] *pluit Iuppiter*, quatenus Iuppiter pro aëre dicitur, illique inprimis tempestatis injuriae tribuuntur, ut notum. Horat. *imbres nivesque deducunt Iovem*. Particulæ *ὕει-δὴ* hic et in sqq. non vertendae *quidem*; *vero*, sed soli enumerationi et connexioni inserviunt, sollemni elegantia. v. Viger VIII. 8. -- *ὄρεσιν*] pro *σπερσιν*, poscente metro. Male *ὠρεσιν* editt. Athenaei. *) -- *χειμῶν*] *tempestatas*, np. hiberna. *In caelo magna tempestatas*, simplicius, quam apud Horat. *borida tempestatas caelum*

*) Duas Athenaei editiones habui, unam Io. Valderi, Basil. 1535. fol. alteram Casauboni et Dalechampii, Lugd 1657. fol.

caelum contraxit. -- πεπάγασιν] dorice pro πεπήγασιν, a πήγνυμαι, cogor, con-
 cresco. *Congelata sunt aquarum fluenta,*
 h. aquae fluentes, flumina, Horat. *gelis*
flumina constiterunt acuto; ornatius. Editt.
 Athen. πεπάγασι δὲ, quod contra metrum.
 Versus Alcaei 3 et 4 perierunt. Forte
 ex Horatio colligas, fuisse in iis montes
 nive tectos, aut silvas laborantes.

Κάββαλλε] pro κατάβαλλε, *prosterne,*
 subiice tibi quasi, expugna ac debella
tempestatem hibernam; cum amplior tum
 fortior notio, quam Horat. *dissolve frigus.*
 Vulgo χειμῶνα editt. Athen. minus recte. --
 ἐπίτρεϊς πῦρ] *ignem imponens,* np. foco.
 Horat. *ligna super foco large reponens.*
 Brevior Alcaeus, item doctius πῦρ, quam
ligna. -- ἐν δὲ κίρναις] ἐγκιρναις δὲ, *et*
infundens vinum, np. poculo. Proprium
 in hoc genere verbum. cf. Homer. Il. 9.
 189. Horat. *deprome merum.* Male editt.
 Alcaei

Alcaei, κινναῖς. — μελιχρὸν] mellitum, dulce. — ἀφειδέως] non parce, non parcendo ei (v. Horat. II. 7. 20.), h. liberaliter. Horat. *benignius*. — αὐτὰρ ποῆτιο pro δὲ, post μὲν, ut Homer. II. α 50. — ἀμφὶ κόρσσε ἀμφιτιθεῖς] *temporibus* s. *capiti induens molle γνάφαλλον*. Γναφάλιον, item χαμαίζηλον dictum, herbae in Graecia genus, hodie ignotum, foliis albis atque ita mollibus, ut iis etiam pro tomento, h. ad differciendas culcitas, aliasque res, uterentur. v. Dioscor. III. 132. Plin. H. N. XXVII. 10. Vnde γνάφαλλον (s. κνέφαλλον) omne, quod infertur culcitis, τὸ ἐμβαλλόμενον πλήρωμα. v. Pollux X. 8. Tum ipsa res, tomento farta, γνάφαλλον dici poterit. Nam h. I. γνάφαλλον (poët. γνάφαλλον) vix possis aliter explicare atque integumentum capitis, gnaphalii foliis, aliove molli tomento, refertum, quali per frigus Graecos usos fuisse, vel ex hoc Alcaei fragmento appareat. Non alienum

ab hac suspicione caput antiquum apud Montefalcon. Antt. tab. LXXXV. 12. ed. germ. Ceterum ultimus versus in editt. Alcaei est, *μαλθακὸν ἀμφὶ γνάφαλλον*, in quo valde haeret Dalechamp. Patet, ex metro etiam, aliquid excidisse. Unde Rutgerf. lect. Venus. c. IV. p. 253. emendabat: *μαλθακὸν ἀμφὶ τίθει γνάφαλλον*. Mihi iubere videbatur elegancia legi *ἀμφιτιθείς*, ut non ad *καββαλλε*, sed ad *τιθείς*, *κιρνὰς*, referretur. Denique vitiose Rutgerf. *γνόφαλλον*.

III.

*Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρον
ἀμπέλῳ.*

Ap. Athen. X. 8. Ad verbum, eodemque adeo metro, hunc versum expressit Horat. I. 18. 1. *Nullam, Vano, sacra vite prius, potius severis arborem.* Neque dubium est, quin, si integrum exstaret Alcaei carmen, cuius hoc fragmen-

mentum est, plura inde ducta in Horatiano agniture esse. -- ἀμπέλω] sine subscripto, nam est genitivus doricus.

IIII.

Πίνωμεν τί λύχνως ἀμμένομεν; δάκτυλος
ἀμέρρα.

Καὶ δ' ἄειρε κυλίχνας μεγάλας καὶ, ποίι,
ποικίλαις.

Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέας
Ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. Εγχεε, κερνάς ἕνα καὶ δύο,
Πλείαις καὶ κεφαλαῖς δ' αἰτέρα μὲν τῶν ἑτέ-
ραν κύλιξ

ᾠθεῖται. * * * *

Bis apud Athenaeum legitur venustissimum hoc fragmentum, nr. X. 8. et XI. 8. sed utroque loco, maxime in principio, turpiter corruptum. Illud cum H. Stephanus et Aemilius Portus neglexissent, post Isaac. Casaubonus, Hadrian. Junius *), aliique, infeliciter, tentarunt,

cum

*) In Adag. Erasmi, p. 715.

cum metrum versuum non perciperent viri docti, quod sane mirari satis nequeo. Postremo Ianus Rutgerius (lect. Venus. c. IV. p. 254 sqq.) eos emendare conatus est, primusque vidit, quod videre non admodum difficile erat, metrum esse choriambicum Alcaicum, s. Asclepiadeum maius, cuius generis carmina plura Alcaeus fecit, Horatius tria, I. 11 et 18. IV. 10. Est autem hoc fragmentum pars, principium haud dubie, carminis, quo poëta sodales ad bibendum invitat atque excitat; quacumque tandem occasione factum sit. Forte omnino *σκόλια* s. convivalia carmina fuerunt, quorum haec iam quatuor fragmenta dedimus v. Athen. XV. 14. Hagedorn. opp. poët. T. III. p. 160 sqq. Magnas autem virtutes lyricas nostri hi versus habent. Alcaei entusiasmus statim mediam in rem rapitur. Iam in ipso convivio versari, illiusque rex s. magister esse is sibi videtur: quae ratio quam digna sit spiritu affectu-

affectuque poëtico, facile intelligitur. v. ad Horat. III, 19. Argum. item ad I. 4 13.

Πίνωμεν] Statim erumpit affectus primarius. -- τί λύχνως ἀμμένομεν;] Sic lego. Editt. Athen: lib. X. c. 8. habent: τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; sed lib. XI. c. 8. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; Statim, delendum esse τὸν, metrum arguit. Sed utrum σβέννυμεν, an ἀμμένομεν optandum? Illud tuetur Rutgerf. quia sic ante oculos fuerit Horatio, III. 21 extr. sed metri causa ponit σβεννύομεν. Equidem cum nondum assequi potui, cur Horatium l. l. hos Alcaei versus imitatum esse oportet, tum praetuli ἀμμένομεν, quod mihi non tam computatio iam in noctem producta, sed illius demum initium faciendum declarari, omninoque sic melius constare sibi sententia videbatur. Tum reposui λύχνως (dorice pro λύχνως), tam ob metrum, quam, quod multitudo lucernarum evidentiolem sensum dat.

Graeci

Graeci et Romani vesperam demum noctemque exspectare, coenandi bibendique causa, soliti sunt. Verum ubi voluerunt iucunde esse atque hilaritati indulgere, multa iam adhuc die potare inceperunt; quod Horatio est *partem demere de die, frangere diem*, I. 1. 20. II. 7. 6. Itaque, τί λύχνος ἀμμένομεν (ἀναμμένομεν); *quid exspectamus lucernas?* cur computationem in vesperam differamus? cur exspectemus, dum lucernae (quibus saepius convivium nocturnum declaratur; v. ad Horat. III. 21 extr.) coenae alluceant? Praeclare expressa affectus impatientia. — δάκτυλος ἀμέρα] *dies est digitus*, h. brevis est, cito aufugit hic nobis dies; itaque frui illo, eiusque dona capere properemus. Nam in proverbio fuit Graecis δάκτυλος, item σπιθάμη, de brevi exiguoque spatio. v. Erasm. adag. p. 714 sq. Manifeste expressum ex hoc Alcaei versu epigrammata vetus (Anthol. Gr. lib. V.); Πινόμεν Βάκχῃς ζωρὸν πόμα δάκτυλος

δακτυλος αἴως (ἡὼς). Ἡ πάλι κοιμιστὴν
 λύχνον ἰδεῖν μένομέν; h. *bibamus Bacchi
 merum potum: digitus lux s. dies: an ite-
 rum somniferam lucernam videre iuvat?*
 Quae ipsa imitatio novam lectioni ἀμμένο-
 μεν auctoritatem tribuit. v. H. Steph. ad
 Anacr. XXXI. 3.

Καδδ' αἴεις] Difficillimus et vexatissi-
 mus versus, qui, cum ita, uti in editt.
 Athenaei est, omni sensu careat, tum ex
 virorum doctorum medelis parum sanitatis
 acceperit. Nempe ap. Athen. X. 8. in edit.
 utraque ita habet: καδδ' ἀνάεις κυλίχνοις
 μεγάλαις αἰ τὰ ποικίλα. Contra lib. XI.
 8. in editt. Vald. est; καδδ' ἀξαι κ. μ. αἰ
 τὰ ποικίλλης in edit. Dalechamp. καδδ'
 αἴεις κ. μ. αἰ τὰ ποικίλλης. E priore lec-
 tione ita versum emendat Hadr. Iunius
 l. 1. καδδ' ἐξαι κ. τ. αἴς τὸ ποικίλλης, et
 vertit: *accipe maioribus proculis, quae tu
 obducas.* Dalechamp. mavult. καδδ' αἴσαι,
 et

et expl. traducenda dies. Posteriori varietati sic medetur Casaub. καὶ δὲ ἄειρε κυλίχ-
 ναῖς μεγαλαῖσι καὶ πυκιναῖς. Sed facile
 videmus, neque metrum ferre has tales
 emendationes, et summam in versu ita vel
 constituendo vel explicendo esse duritiem.
 Denique Rutgers. legi vult: καὶ δὲ ἀντεινε
 (h. καταναίτεινε δὲ) κυλίχνας μεγάλας,
 αἴτεε ποικίλα· et exponit: *porrige s. da
 magnos calices, posce variis poculis.* Quae
 emendatio licet laudem habeat ingenii
 servatique metri, tamen quam vim versui
 afferret, ipse Rutgersius sensisse videtur.
 Equidem servo καὶ δὲ ἄειρε, pro καταείρε
 δέ, h. affer utique (δέ pro δῆ) s. ministra,
 n.p. vinum. Nam αἰεῖρειν sollemne hoc sensu
 vocabulum est, ut ap. Homer. Il. ζ. 264.
 Quod prima syllaba in αἰεῖρειν brevis est, id
 non verendum ne obsit; saepius enim in
 versus Asclepiadei primo pede trochaeum
 pro spondeo licentia Graecorum, ipsius-
 que Alcaei, ut in fragm. III. vidimus,
 posuit.

posuit. Tum αἰ mutavi in καὶ, τὰ in παῖ
 (pro παῖ, dorice), et ποικίλα s. ποικίλλης
 in ποικίλαις. Facillime ex καὶ fieri potuit
 αἰ, item τὰ ex παῖ, imprimis si cogites,
 primam litteram τῆ καὶ, ultimamque τῆ
 παῖ, in exemplaribus vetustate obscuratas
 fuisse. Ex ποικίλαις uterque iste error
 quomodo enatus sit, intelligi potest. Deni-
 que praeclaram nunc sensum versus osten-
 dit. Puerum enim s. servulum, παῖδά,
 vocare et alloqui, illum afferre iubere
 vinum et pocula, ita sollemne est et pro-
 prium regi convivii (v. Athen. VI 16 pr.
 Hor. III. 19. 10.), ut aptissimum esse uni-
 versae horum versuum sententiae insertum
 vocativum παῖ, pluribus docere vix opus
 sit. Quare postquam admonuit amicos
 Alcaeus, ut iam nunc de die potare inci-
 perent, statim ipse magisterium vini capes-
 sit: *affer et ministra vinum, puer, magnis
 et variis poculis.* Κυλίχνη i. κύλιξ calicis
 genus v. Athen. XI. 9. Iam pocula vete-
 rum

rum subinde multa arte elaborata, eleganterque ac pretiose caelata, item auro gemmisque distincta fuere *); quales *κυλίχωνες* bene vocari *ποικίλας*, nemo non videt. Itaque poscit pocula *magna*, quia acriter bibendum est, *varia*, quia splendide et laute coenandum hodie. -- Meliora si quis dare super hoc versu possit, equidem primus omnium plaudam.

Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς] Bacchus. - *λαθικηδέα*] venustissimum epitheton: quod oblivionem curarum et calamitatum affert; a *κῆδος* et *λανθάνω*. Horat. vertit *obliviosum*, II. 7. 21. *λαθικαδέα* habet Athen. X. 8. ed. Vald. -- *ἔδωκ'*] Ita legendum. Vulgo *ἔδωκεν*. -- *ἔγχυε πλείαις*] pr. *κυλίχωναις*, *infunde*, sc. vinum, calicibus *plenis*, h. ita infunde, ut pleni sint, usque ad oram eos imple, idque ita, ut misceas
(*κισνάς*)

*) v. Potter. archaeol. Gr. T. II. p. 684. ed. Ven. Ramb.

(κίρναϊς) ἕνα καὶ δύο, sc. κυάθους. Κύαθος erat sextarii (*eines Nafsels*) pars duodecima, cochlearis speciem habens, quo puer e duobus vasis, in abaco tricinii positus, vinum et aquam certa proportione, a rege convivii imperata, hauriret, tum misceret utrumque in cratere s. magna patera, denique hinc iam eodem cyatho pocula impleret. Igitur imperat Alcaeus eam in temperando vino proportionem, ut semper *unus* cyathus aquae, *duo* meri, sumantur et in cratere misceantur. Ita recte explicat Athenaeus, X. 8. Strenuorum enim erat acriumque potorum ea talis proportio v. not. ad Horat. III. 19. 11. Ceterum ἐγχεαι utraque edit. Athen. XI. 8. ἐγχευε, X. 8. — κέρνω, lib. XI. 8. ed. Vald. κίρναε ed. Dalech. Mox utraque πλέαις, lib. X. 8. καὶ πλείους, lib. XI. 8.

Καὶ κεφαλαῖς] καὶ ἐκ κεφαλῆς δ' ἡ
ἑτέρα κύλιξ τὴν ἑτέραν ὠθεῖτω, *alius calix*

Ε

aliunt

alium e capite pellat. -- μὲν] abest vulgo, recte infertum a Rutgerf. poscente metro. Nunc Alcaei versibus, ap. H. Stephanum et alios, nullo sensu adhaerent adhuc haec: ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτα. Nimirum Athenaeus X. 8. ita post ὠθεῖτω pergit: ἕνα πρὸς δύο ῥητῶς κινῶναι κελεύων (sc. Alcaeus). Ὁ δ' Ἀνακρέων ἐτι ζωρότερον (h. item et Anacreon meracius imperat), ἐν οἷς φησι καθαρή δ' ἐν κελέβη πέντε καὶ τρεῖς ἀναχέισθω. Φιλέταιρος Τηρεῖ δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτα. Iam cum pro his verbis in editt. ut in Vald. legeretur: ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτα, omnibus, quae inter prima et postrema verba essent, omissis (cui errori occasionem dedit vocabulum δύο): inepto lapsu Alcaei versibus assui hic pannus coeptus est.

V.

Τέγγε πνεύμονας οἴνω, τὸ γὰρ ἄστρον
περιτέλλεται,
Ἄδ' Ὀρεα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ
ὑπὸ καύματος.

Exstat hoc fragmentum ap. Athen. I. 19. et X. 8. et fuit haud dubie pars, forte initium, carminis, quo hortaretur Alcaeus amicum, ut fervidissimo iam anni tempore hilaritati indulgeret, sumtis ab ipso aestatis calore, quae ad bibendum invitarent, argumentis, uti quidem solet. v. ad fragm. I et II. Ante oculos fuisse videtur hic locus Alcaei Horatio, III. 29. 17 sqq. quamquam alius ibi et sensuum nexus et verborum ornatus est. — *τέγγε*] Sic Steph. et Commelin. item Athen. I. 19. in edit. Vald. et Casaub. quamquam inverso verborum ordine, et *πνεύμονας* metri gratia in *πνεύμονα* mutato: *οἴνω πνεύμονα τέγγε*. Sed *τέγγη* Athen. X. 8. in utraque edit.

E 2 qui

qui foret subiunctivus praef. pass. pro imperativo positus: *τέγγη (κατὰ) πνεύμονας*, irrigare, irriga te, quod ad pulmones attinet. Facile magis placet prior lectio: *τέγγε πνεύμονας οἴνω*, irriga s. humecta (*βρέγε*) *pulmones vino*: quatenus pulmones imprimis per aestum ac sitim areferi, bibendoque recreari videntur. Similiter Eratosthenes poëta (ap. Plutarch. sympos. VII. 1. et in poët. graec. minor. Rad. Winterton. Cantabrig. 1684. 8. p. 472): *καὶ βαθεῖν ἀκρήτω πνεύμονα τεγγόμενος*. — *πνεύμονας*] pro hoc *πλεύμονας*, attico more, exhibet Athen. X. 8. in ed. Vald. — *ἄστρον*] pro fidere Canis sive Caniculae, simpliciter et *κατ' ἐξοχήν*, apud profaicos etiam est, velut cum dicunt, *περὶ τὸ ἄστρον*, *ὑπο τὸ ἄστρον*, *τῷ ἄστρῳ ἐνιόντος*, ad dies caniculares significandos. Aptissime convenit huc locus Theogn. 1035 sq. "Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον Μὴ πίνουσ' ἄστρα καὶ (explicative) κυνὸς ἀρχομένε. —

περι-

περιτέλλεται] proprie, *circumvolvitur*.
 Scilicet *περιτέλλεσθαι* dicitur annus nota
 ratione poëtica, quatenus in orbem redit.
 v. Homer. II. β. 551. Virg Aen. I. 234.
 Simili ratione, *περιπλομένων ἐνιαυτῶν*,
περιτροπέων ἐνιαυτός. Itaque docte h. l.
 dicitur Canis *περιτέλλεσθαι*, quoniam
 anno exacto et quasi circumvoluto, ipse
 etiam circumactus in orbem redit, et sic
 denuo oriri et apparere incipit. — *ῶρα*] *annus*
 anni tempus sive hora, ut notum. Sed
 solent etiam Graeci tempus Caniculae
ῶραν ἔτης simpliciter dicere. v. Aristot. hist.
 anim. II. 7. Est igitur dilectus in vocabulo.
 Cum autem antiquis quatuor anni Ὁραι
 numina fuissent, vividior fore putabam
 et magis poëticum locum, si Ὁρα, maius-
 cula littera, ederem. — *χαλεπὸν*] *gravis*;
saeva est. — *διψᾶν*] *sitiunt* omnia, exqui-
 situm et praeclare lectum verbum, quia
 se bibendo agitur. — *ὑπο καύματος*] *propter*
aestum, prae calore.

VI.

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῶ,
 Πᾶσα δ' ἄρει κεκόσμηται ζέγη
 Λαμπραῖσιν κυνέαισι καττῶν λευ-
 κοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λόφοι
 5 Νεύσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν τὰ-
 γάλματα· χάλκεαι δ' αὖ πασσάλαι
 Κρυπτοῖσιν περὶ λαμπραὶ κινεμίδες
 Κείμεναι, ἔρκος ἰσχυρὸν βέλους·
 Θώρακές τε νέω λίνω, καὶ κοῖ-
 10 λαι δὲ κατ' ἀσπίδες βεβλημένων·
 Πὰρ δ' αὖ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, παρ δὲ
 Ζώματα πολλὰ, καὶ κυπκαττίδες.
 Τῶν ἑκ ἑσσι λαθέσθ', ἐπειδὴ πρῶ-
 τινα ὑπ' ἔργον ἔσαμεν τόδε.

Legitur venustissimum hoc frag-
 mentum ap. Athen. XIV. 5. sed,
 ut facile apparet, multis locis corrup-
 tum. Statim magnas difficultates habet
 metri, reperiendi et constituendi negotium.

Nos

Nos quidem ita illud ordinandum censuimus:

— — | — ◡ ◡ — | ◡ — | — —
 — ◡ ◡ — | ◡ — | — — | ◡ —

ut prior versus constaret spondeo, choriambo, jambo et spondeo, posterior choriambo, jambo, spondeo et iambo. Primum enim ita congruit hoc metrum universo fragmento, paucis quidem locis levi emendatione, idque fere iam per se probabili, ut videbimus, adhibita, ut vel hinc facile ad illud amplectendum ferri possimus. Vocabula quatuor locis dissecta atque in duo versus distributa sollicitum non habebunt eum, cui lyricorum graecorum consuetudo atque licentia, inprimis in gravioris argumenti carminibus, cognita fuerit. Deinde ipsum metri ingressum prosequamur quaeso et auribus percipiamus. Choriambus in priori versu alterum, in posteriori primum locum occupat; in utroque

que eum sequitur iambus et spondeus; sed in priori choriambum praebet spondeus, posteriorem iambus, spondeum secutus, claudit, cum prior in spondeum, qui iambum, sequeretur, desisset. Igitur metrum cum ex pedum ac versuum vicissitudine multum gratiae atque vigoris, tum ex eo, quem nihilominus servant inter se versus, responso quasi et commensu, plurimum gravitatis accipere, praesentique argumento accommodatissimum esse, cui iam non persuadeat aurium suarum iudicium? Sed veniamus ad ipsum fragmentum. In eo non vini aut amorum studiosus, sed *bello ferox* ille Alcaeus cernitur. Scilicet fortitudinem suam laudemque bellicam ita extollit, ut summam se in ea felicitatem suam ac gloriam positam putare prodat. Athenaeus, cui integrum carmen legere contigit, Ἀλκαῖος ὁ ποιητῆς, inquit, εἴ τις καὶ ἄλλος μουσικώτατος γενόμενος, πρότερον τῶν

τῶν κατὰ τὴν ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν αἰδ-
 ρείαν τίθεται, μάλλον τῆ δεινότητος πολεμικῶς
 γεγόμενος. Διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυ-
 νόμενός φησιν μαρμαίρει cet. Unde appa-
 ret, ita gloriatum fuisse hoc carmine Al-
 caeum de bellica sua gloria, ut eam ipsi,
 qua tam insignis esset, musicae atque
 poëticae facultati longe antepone-
 retur: in quo nimis bellicosum eum esse
 iudicat, sedens in museo suo, ubi pacata
 omnia ac tuta sunt, homo frigidus Athe-
 naeus. Contra, civem Lesbium, qui
 viveret ea aetate, qua virtus bellica pri-
 mum omnium locum obtineret, qui ipse
 esset et fortissimus vir et patriae amanti-
 ssimus, qui denique tam multa et cum exter-
 nis hostibus et cum tyrannis gessisset bella,
 maximamque iis sibi gloriam comparasset,
 illum igitur aliter, ac grammaticum, sensisse,
 domumque suam non tam instrumentis
 musicis, uti mallet bonus Athenaeus, quam
 spoliis bellicis, ornasse, cui tandem mirum
 videri

videri queat? Namque ita declarat Alcaeus gloriam suam bellicam, ex eaque summam felicitatem, ut domum suam non auro, non argento, non pretiosa supellectile, sed spoliis atque exuviis victorum a se caesorumque hostium plenam exornatamque describat. Neque solum haec ipsa pictura et ratio, sed etiam tractatio illius poëtica, prorsus praeclara et admirabilis est. Cum enim undique magnus ac bellicosus poëtae animus, et prisca illa atque simplex spiritus graeci ferocia emicat, tum ornatus poëtici insignis profecto et splendor et gravitas est. Spolia, hostibus interfectis detracta, enumerantur, galeae, ocreae, loricae, clypei, enses, cingula, tunicae; qualis enumeratio cum omnino poësi decet, tum summam evidentiam carmini tribuit.

1. μαρμαίρει] *fulget domus aere*, h. armis aeneis, pro vulgari, fulget aes per domum meam. cf. Horat. IV. II. 6. Sollemne μαρμαίρειν de armis. v. Homer. II. π. 664. — μέγας] cum vi et arrogantia, ad designandam spoliatorum multitudinem.

2. Ἀρει] *Marti*, h. in Martis honorem. — Σέγη] *tectum aedes*.

3. λαμπραῖσιν κυνέαισι] *splendidis galeis*. Vulgo legitur λαμπραῖσι κυνέαισιν. Κυνήη proprie galea ex canis aquatici pelle: v. Eustath. ad Homer. II. κ. 257. deinde omnis galea cuiuscumque materiae. — καττᾶν] dorice pro, κατὰ τῶν, h. κατ' αὐτῶν sive καθ' ὧν, de quibus.

4. λόφοι] *cristae*, quibus galeae ornabantur, ex equinis fere crinibus factae, unde h. l. ἵππειοι; quemadmodum ap. Homer. λόφος ἵππιοχαίτης, ἵπποκόμος, ἵππερις τρυφάλειαι cf. Virg Aen. X. 869. — ἵππειοι] ita recte Steph. et Commelin. Vulgo ἵππιοι. — καθ' ὧν

πῆξ

περθεν νεύσιν] *desuper niunt, nitant*; quam graphicum hoc! Homer. II. γ. 337. δεινόν δέ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

5. τὰγάλματα] Sic lego pro vulgari, ἀγάλματα, primum ob metrum, deinde elegantiae causa. Est enim; quae sunt vera atque unica *ornamenta capitiū virorum*. Igitur non est nuda appositio, sed *gnome*, nobilis illa quidem et generosa: et sic abesse articulus vix potest — κεφαλαῖσιν] pro genitivo, κεφαλῶν, more graeco et poetico,

6. χάλκεια] vulgo χάλκεια. — δ' αὖ] Sic reposui pro vulgari δέ, et metri gratia, et, quod αὖ, item δ' αὖ, elegantem in distributione et enumeratione usum habet, pro, *similiter, pariter quoque*. v. Viger. VII. 4. 3. — πασσάλαι] clavi lignei, imprimis, quibus arma suspenduntur. Homer. Od. Φ 53. ἀπὸ πασσάλαι αἰνυτο τόξον.

7. κρυπτοῖσιν] *occulis*, ornate, quatenus armis suspensis teguntur, ita, ut nullus clavis nudus aut vacuus sit. — περί λαμπραὶ κναμίδες κείμεναι] pro, *περικείμεναι λ. κ.* uti et vulgo legitur, haud dubie e scholio grammatici, tmesin declaraturi. Est autem *περικείμεναι* sc. εἰσὶ, pro, *περίκεινται πασσάλαις*, circumdant, occulunt, clavis, vel, ex alio vocabuli usu, alligatae sunt iis: utrumque docte pro, *suspensae*

suspensae ex iis sunt. Trahenda autem κοτιο, περικινται πασσάλοις, ad omnia, quae sequuntur, subiecta. — κναμίδες] dorice pro κνημίδες, ocreae bellicae, tegendis pedibus, ex aere, orichalco aut stanno docili confectae v. Homer. Il. σ. 612. Hesiod. άσπ. 122. Propriae olim Graecis fuisse videntur, unde toties ap. Homer. Ἀχαιοὶ εὐκνήμιδες, χαλκονήμιδες.

8. ἔρκος] proprie septum, vallum, deinde omne tegumentum sive tutamen. Corrupte ἄρκος est in edit. Vald. item ap. Steph. Pro ισχυρόν βέλτεσ vulgo legitur ισχυροβέτεσ, quod a lexicographis perperam exponitur, validum adversus sagittarum ictus. Sed ex analogia esset potius ισχυροβελησ vel, validam cuspidem habens (ut ὄξυβελησ ap. Homer. Il. δ. 126.), vel, fortiter iaculans telum. Neutro sensu convenit epitheton ocreis. Igitur emendavi (quo et metro consulitur) ἔρκος ισχυρόν βέλτεσ, tutamen validum *adversus* tela: ut Homero Il. δ. 137. μίτρη dicitur ἔρκος αἰκόντων, item Achilles Il. α. 284. ἔρκος πολέμοιο κακοῖο. — νέω λίνω] Male vulgo νέω λίνω, sed recte iam emendavit Casaub. νέω λίνω, dorice pro νέε λίνε, qui est genitivus materiae, more Graecorum. Loricæ non solum fuerunt aeneae aut ferrae, sed etiam, quamquam prisca quidem aetate rarius (v Pausan. I. 12 extr.), linteae, ita e lino textae, ut et leves essent,

essent, et satis tegerent corpus adversus tela. v. Homer. II. β. 528. 830. Nep. XI. 1. 4. Sil. IX. 587. ibique Drakenborch. — νέω] de lino recenti; tali enim opus erat ad firmitatem. Nihil amplius. — και κοιλαι δέ] Vulgo legitur, κοιλαι τε κατασπίδες. Sed primum quid quaeso sint κατασπίδες; deinde laborat metrum. Itaque facili negotio reposui: και κοιλαι δέ κατ' ασπίδες βεβλημένων, pro, και κ. δέ α. καταβεβλημένων. Eleganter και δέ, pro, και έτι, et praeterea atque etiam, in enumeratione. v. Viger. VIII. 8. 27. — κοιλαι ασπίδες] cavi clypei, ornans epitheton. — καταβεβλημένων] occisorum in acie; vocabulum Iollemne. Minus feliciter emendabat Casaub. κεινται δέ και ασπίδες, vel, κειθι και ασπίδες. Rectius item emend. βεβλημένων, cum vulgo legeretur βεβλημένον, pro quo tamen ap. Steph. est βεβλημέναι, haud dubie ex coniectura.

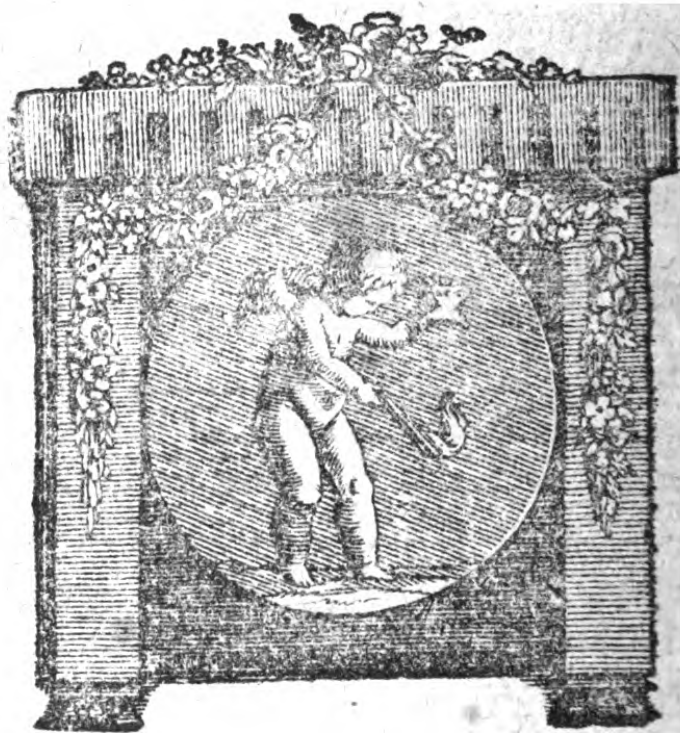
II. Πάρ pro παρά, dorice, et πάρ δέ, pro, παρά ταυτα δέ, iuxta haec sc. pendent, more poëtico, ut Homer. II. δ. 330. et saepius. Deinde metrum poscit, ut pro vulgari, πάρ δέ, legatur πάρ θ' αυ. v. sup. ad v. 6. — σπάθαι] Est σπάθη gladius longior et latior, Latinis etiam *spatha*. v. Apulei. Metam. I. p. 103. Veget. de re milit. II. 15. — Χαλκιδικαι] a Chalcide, Euboeae insulae urbe primaria, prope quam praestantissimi aeris ac ferri metalla fuisse, intel-
ligi.

ligitur e Strab. X p. 447. Itaque exquisito cum dilecto *ensēs Chalcidici*, tam ob ferri virtutem, quam quod i haud dubie talibus imprimis usi fuerunt vicini Athenienses, quibuscum Alcaeus bellavit.

12. Ζῶμα] *cingulum, cinctus* (nostro sermone *Leibroek*), inde a thorace, superiorem corporis partem tegente, usque ad medium circiter femur, illius tutandi gratia, pertinebat. Distinguendus ab eo ὁ ζῶσηρ, balteus (*der Gurt*). v. Homer. Il. δ. 215. ibique Eustath. — κυππατιδες] vulgo *κυππατιδες*, pro quo volebat Casaub. *κυπασίδες*. Erat *κύπασις, κύπασσις, κύπαττις*, brevis tunica lintea, ad medium femur pertinens, paullo longior cingulo, sub eoque aliquantum prominens. Facile in monum. et ζῶμα et *κύπασσις* agnoscuntur. Metri causa poeta litteram π geminavit. — 13. 14. Τῶν] *τέτων*, non licet haec oblivisci, per *λιτότητα*, pro, omnium maxime his spoliis mihi gloriandum puto, summam meam in iis gloriam pono. Scribo *λαθέσθαι*, ob metrum, pro vulgari *λαθέσθαι*. — ὑπ' ἔργον ἔσαμεν] pro, *ὑπέσαμεν* (*ὑπέσημεν*) ἔργον τόδε, *subiimus, suscipimus, hoc opus, munus*. Intelligenda facta bellica, *πολεμῆια ἔργα*. Simpliciter etiam dicitur ἔργον de rebus bellicis, ut ἔργον Τρωικόν pro bello Troiano. Insigniter igitur lectum vocabulum est. —

πρῶ-

πρώτιστα] *omnium primum.* Nulla necessitate
Casaub. emend. *πρώτιστοι.* Pro ὑπ' male vulgo
est ὑπὸ. Erit itaque: quoniam ante omnia hoc
munus suscepimus, huic muneri nos ante omnia
addiximus, h. quoniam bellatoris munere et
gloria nihil nobis in his terris prius aut carius est.

FRAGMENTA
A. L. C. A. E. I
RELIQUA
ATQUE
DE EODEM IUDICIA ET TESTIMONIA
SCRIPTORUM
ET
GRAECORUM ET LATINORUM.

F

FRAGMENTA
ALCAEI
E SCRIPTORIBUS GRAECIS.

HERODOTUS Libr. V. cap. 95.

Πολεμεόντων δέ σφρων παντοῖα καὶ ἄλλα
γίνετο ἐν τῆσι μάχησι· ἐν δὲ δὴ καὶ
Ἀλκαῖος ὁ ποιητής, συμβολῆς γενομένης,
καὶ νικάντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεῦγων
ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχυσι, Ἀθηναῖοι,
καὶ σφρα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον
τὸ ἐν Σιγείῳ. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει
ποιήσας, ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην εξαγγελλό-
μενος τὸ ἐαυτῷ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ
εταίρῳ.

INTERPRETATIO LATINA.

Belligerantibus illis nonnulla alia in pugnis
occiderunt: sic Alcaeus poeta conflictu quodam,
vincentes Athenienses effugit, arma vero eius,
quibus potiti illi, in Sigeo in templo Minervae
suspendendum. Alcaeus Mitylenas ea transferens

carmen de hac re composuit, eamque rem adversam, quam perpeffus Melanippo sibi amico enarravit.

ARISTOTELES

in Polit. Libr. III. cap. X.

Εἶλοντό ποτε Μιτυληναῖοι Πιττακὸν πρὸς τὰς φυγάδας, ὧν προεισήκεσαν Αντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς. δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἶλοντο τὸν Πιττακὸν, ἐν τινὶ τῶν σκολιῶν μελῶν, ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι τὸν κακοπάτριδα Πιττακὸν πόλεως τᾶς ἀχόλου καὶ βαρυδαίμονος ἐσάσαντο τύραννον, μέγ' ἐπαινέοντες ἀολλέες αὐταὶ μὲν ἦν εἰσὶ τε καὶ ἦσαν, διὰ μὲν τὸ τυραννικαὶ εἶναι, δεσποτικά· διὰ δὲ τὸ αἰρεταί, καὶ ἐκόντων βασιλικαί.

INTERPRETATIO LATINA.

Hunc autem principatum tenebant, alii quidem perpetuum, alii quibusdam temporibus vel certis rebus agendis circumscriptum: quem admodum quondam Mitylenaei Pittacum delegerunt

gerunt adversus exules, quorum duces fuere Antimenides et Alcaeus poeta. Alcaeus enim Pittacum sic electum fuisse in quibusdam carminibus indicat. Vituperat enim Mitylenaeos, quod Pittacum patriæ perniciosum civem afflictæ et infelici civitati tyrannum, et quidem publico consilio collaudatum imposuerint. Qua propter hæe respublicæ, quia quidem tamquam heræ in servos dominantur et habentur, et antea semper habitæ sunt tyrannicæ, quia autem liberis suffragiis eligantur, regiae.

ARISTOTELES

De arte Rhetorica. Lib. I. Cap. IX. 20.

Καὶ τὰ ἐναντία, ἢ ἐφ' οἷς αἰσχύνονται.
τὰ γὰρ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες
καὶ ποιῶντες, καὶ μέλλοντες ὥσπερ καὶ
Σαπφῶ πεποίηκεν, εἰπόντος τῆ Ἀλκαίης:

Θέλω τί τ' εἰπεῖν, ἀλλά με κωλύει

Ἄιδώς.

Σ. Αἰ δ' ἴκέ σ' ἐσθλῶν ἴμερος ἢ καλῶν

Καὶ μή τι εἰπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακῶν,

Αἰδώς κε σεῦ ἔκ εἶχεν ὄμματ'

Ἄλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίῳ.

INTER-

INTERPRETATIO LATINA.

Et contraria illorum, propter quae erubescunt; turpia enim, et dicentes, et facientes, et meditantibus erubescunt; Quod et Sappho ostendit his versibus, dicente Alcaeo.

Fari volo; sed me prohibet
Pudor.

- S. Si quidquam honesti mens ferat, ac boni
Nec lingua quidquam turpe paret tua.
Nullus oculos tuos impleret pudor,
Sed facile eloquerere honesta.

Ἦ ἐφ' οἷς] Edd. Venet. Camot. Maiorag.
non habent ἤ.

Εἰπόντος τῷ Ἀλκαίῳ] Primus versus
Alcaei est; ceteris quatuor Sappho respondet
Alcaeo.

Θέλω τί τ' εἰπῆν] Edd. Ald. Venet. Ba-
sileenses, Camot. Riccob. Maiorag. Θέλω τί τ'
εἰπεῖν.

Αἱ δ' ἴκεσ' ἐσθλῶν ἡμερῶν ἢ καλῶν] Edd.
Ald. et Basileenses: αἱ δ' ἴκεσ' ἐσθλὸν ἡμερῶν ἢ
καλόν. Edd. Venet. Camot. et Maiorag. αἱ δ'
ἴκεσ' ἐσθλὸν ἡμερῶν ἢ καλόν. In marg. edit.
Venet. et in edd. Victor. et Riccob. αἱ δ' ἴκεσ'
ἐς ἐσθλῶν ἡμερῶν ἢ καλῶν. Ed. Spirens. αἱ δ'
ἴκεσ' ἐς ἐσθλὸν ἡμερῶν ἢ καλόν. Cum ed. Victori-
ana consentiunt quoque Edd. Morel, Sylb. Casaub.

Duvall.

Duvall. Schrader. Londin. Editio Lipsiensis veram lectionem hic iam reposuit, et metrum restituit. Nam metrum Alcaicum et hendecasyllabum duobus primis versibus, et iambicum dimetrum hypercatalectum versu tertio violatum erat. Vide eius praef.

Καὶ μή τι εἶπῆν] Edd. Ald. Veneta, Basileenses, Camot. Maiorag. καὶ μήτ' εἶπειν. Edd. Victorii, Spirens. Morel. Sylb. Casaub. Duvall. Schrader. Londin. καὶ μήτ' εἶπῆν.

Αἰδῶς κε σεῦ οὐκ εἶχεν ὄμματ'] Edd. vulgatae omnes praeter Lipsiensem: αἰδῶς κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα.

Ἄλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίῳ. Edd. Ald. Basileenses et Veneta: ἀλλ' ἔλεγες περὶ ᾧ δικαίῳ. Vitiose. In marg. ed. Venetae: ἀλλὰ περὶ ᾧ δικαίῳ ἔλεγες. — I. Theophilus Buhle in Aristotelis opp. Vol. III. ad h. l.

HERACLIDES PONTICUS.

In allegoriis Homericis cap. V. pag. 13.
edit. Nic. Schow.

Ἐν ἰκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μιτυληναῖον μελοποιὸν εὐρήσομεν ἀλληγορεῖντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξουσίας χειμερῶ. προσεικάζει
καὶ τὰς

καταστήματι θαλάσσης, ασυνέτην καὶ τῶν
ἀνέμων στάσιν.

Τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κύμα κυλίνδεται,
Τὸ δ' ἐνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον ναῖ
Φορήμεθα σὺν μελαίνας
Χειμῶνι μοχθεύντες μεγάλω καλῶν
Παρά μὲν γὰρ ἄντλος ἴστοπεδᾶν ἔχει,
Λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό,
Χολαῖσι δ' ἄγκυραι.

Τίς οὐκ ἂν εὖθυσ ἐκ τῆς προτρεχέσης
περὶ τὸν πόντον εἰκασίας, ἀνδρῶν πλωϊζο-
μένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ'
οὐχ οὕτως ἔχει. Μύρσιλος γὰρ ὁ δηλέμενός
ἐστι, καὶ τυραννικὴ κατὰ Μιτυληναίων
ἐγειρομένη σύσασις· ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτῳ
αἰνιττόμενος ἐτέρωθί που λέγει·

Τὸ δ' εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωσίχει,
Παρέξει δὲ ἄμμι πόνων πολλῆν ἄντλην.

ἔπει

ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει. κατακόρως ἐν
ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης Θαλασσεύει,
καὶ τὰ πλείστα τῶν διὰ τοὺς τυράννης ἐπε-
χόντων κακῶν πελαγεῖσι χειμῶσιν εἰκάζει.

TRANSLATIO LATINA.

Mitylenaeum quoque poetam Lyricum mul-
tis in locis usum allegoriis constat. Similiter enim
ut ille, tempestuoso mari tyrannicum statum
comparat;

En asperum ventorum
Marisque statum conciti;
Fluctus feruntur hinc et hinc.
Nos puppis in medio vehit
Gravisque tempestas premit
Iam corrui in sentinam
Cui malus alligatur,
Lignum, laceraque vela sunt,
Et anchorae laxatae.

Quis non statim his verbis significari coniceret
periculum in mari navigantium, cum omnia
apparentis circa mare tempestatis imaginationem
repraesentent. Verum res non ita habet, sed
Myrsilus est, qui denotatur, et status tyrannicus
contra Mitylenaeos excitatus. Quin et alibi eadem
de Myrsilo innuens similiter fere scribit:

Hic

Hic fluctus velut aestuans
 Rempublicam pristinam
 Funditus obruit omnem.
 Et nobis haurienda
 Est sentina malorum,
 Quae plurima intrat navim.

Sic insulanus ille poeta ad satietatem usque in allegoriis a mari sumtis versatur, et plurima malorum, quas a tyrannis inferuntur, pelagiis tempestatibus confert.

Ad verba τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξέχσας χειμῆριώ προσεικάζει κατασήμετι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων ῥάσιν, N. Schow in commentat. critica Sect. III. pag. 249. haec adiecit: τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξέχσας; aut haec lectio est ex Galei emendatione, aut ex lectione codicis, quo utebatur; ipse certe nullam eiusdem rationem dedit. Legitur in editione Gesneri: τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξ ἴσου. Sensus postulat, ut scribatur: τὰς γὰρ τυραννίδας ἐξ ἴσου — pari modo imperia seu tyrannorum fortunas cum tempestate comparat. Illud ἐξ ἴσου frequenter ab Heraclide adhibitum est; exempla sunt p. 23 73 85. 157. ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων ῥάσει. Quid his verbis faciam, non video. Si vel maxime in tertio casu legas: ἀσυνέτη καὶ τῶν ἀνέμων ῥάσει. Videtur tamen ἀσυνέτη minus accomodatum esse,

Ad verba:

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται
 τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἄν τὸ μέσον ναὶ
 φορήμεθα σὺν μελαίνα.

χειμῶνι μοχθεύτες μεγάλῃ καλῶν
 παρὰ μὲν γὰρ ἀντλος ἰσοπέδαν ἔχει
 λαΐφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦθη·
 Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό
 χολαῖσι δ' ἀγκυραὶ.

Exstant hi versus Alcaei, in quibus multa adhuc obscura aut corrupta sunt, etiam in Fulvii Ursini *carm. poet. lyric.* p. 102 pro *μεγάλῃ καλῶν* legitur ibi *μεγάλῃ κάλα*. pro *χολαῖσι*, *χαλαῖσι*. Ad Heraclidis textum eos recensuit Henricus Stephanus in *fragm. lyric. poet.* pag. 17. pro *ζάδηλον* tamen habet *ἀδήλον*. *Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό* (sc. τὸ λαΐφος) *scissuris magnis vela dilacerantur*. *λακίδες* apud Hesychium sunt: *τὰ λεπτὰ τῶν ἀρμένων σχίσματα*. At *χολαῖσι* est vitiosa lectio; habent Stephanus et Ursinus *χαλαῖσι*, quod Aeolice dictum pro *χαλῶσι*, scil. *χαλῶσι δ' ἀγκυραὶ*, sese relaxant vel remittunt anchorae e fundo maris, cui antea infixae erant. Tandem illa verba: *καλῶν παρὰ μὲν γὰρ ἀντλος ἰσοπέδαν ἔχει*. sunt admodum obscura. Pro *καλῶν* Ursinus, ut modo dixi, habet *κάλα*, Hesych. et Suid. *κάλα*: *τὰ ξύλα* h. l. *trabes navis*,
 sed

sed vocem hanc metrum respuit. Videri potest latere vox κάλωρ ἢ κάλος *rudens*. At latet aliud vitium in παρὰ μὲν γὰρ vel παρ μὲν γὰρ, ut Virgilius metri causa legit, cui mederi nequeo. Τὸν ἄντλον interdum a poetis pro θάλασσα vel πάντος adhiberi, V. V. D. D. ad Helychium in h. v. multis exemplis probarunt; sic in Euripidis Hecuba v. 1025. ἄντλον ἀλίμενον scholiastes exposuit per τὸ πέλαγος ἀλίμενον. ἰσοπέδη a Lexicographis secundum Eustathium ita constituitur: τόπος, ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἰσός, ἢ ξύλον ὀρθόν, ᾧ προσδέδεται ὁ ἰσός: Sic hoc loco ἰσοπέδη poetica ratione adhibitum est pro ἰσός, molus ipse ἄντλος ἰσοπέδαν ἔχει eo ducit, ut sensus sit, in mare malum decidisse. Aliam rationem iniisse video Virum celeb Valkenaer ad Ammonium p. 114. ut legat. κοίλαν παρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν ἔχει, ut ista sit. ἄντλος παρέχει κοίλαν ἰσοπέδην. Ceterum fragmentum hoc Alcæi expressit Horat. Carm. lib. 1. 14.

DIONYSIUS HALICAR-
NASSENSIS

Antiqq. Roman. libr. V. pag. 1022 edit.
Reisk.

Ὁ γὰρ Αἰσυμνήται καλούμενοι παρ' Ἑλλήσι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς περὶ βασιλείας ἱστορεῖ Θεόφραστος, αἰρετοὶ τινες ἦσαν κύραιννοι. ἤρξαντο δ' αὐτὰς αἱ πόλεις, ἕτ' εἰς ἀόριστον χρόνον, ἕτε συνεχῶς ἀλλὰ πρὸς τὰς καιρὰς, ἐπότε δόξειε συμφέρειν, καὶ εἰς πόσον χρόνον ὥσπερ καὶ Μιτυληναῖοί ποτε Πιττακὸν πρὸς δὲς φυγάδας τὰς περὶ Ἀλκᾶιον τὸν ποιητήν.

LATINE.

Qui enim olim apud Graecos αἰσυμνήται vocabantur (ut Theophrastus scribit in libris de Regno) erant tyranni quidam electi. Eligebantur autem a civitatibus pro ratione temporum, non in infinitum nec continuum; sed pro tempestate, qua id expedire videbatur, et ad certum temporis spatium, sicut Mitylensaei quondam elegerunt Pittacum adversus extules Alcaei poetae socios.

Animad-

~~~~~

Animadversiones in textum graecum.

Οἱ μὲν γὰρ αἰσυμνήται καλούμενοι παρ' Ἑλλήσι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς περὶ βασιλείας ἰσορεῖ Θεόφρασος, αἰρετοὶ τινες ἦσαν τύραννοι.] Antiquissima fuit αἰσυμνήτων apud Graecos appellatio: traditque Scholiastes Sophoclis ex Aristotelis πολιτεία Κυμαίων, sic fuisse quondam graece appellatos, qui postea τύραννοι sunt dicti, quod plane confirmant antiquissimorum auctorum χρεῖαι. Nam ita Thales scribit ad Solonem εἰ δ' ἀσχαλήσεις ὅτι καὶ Μιλήσιοι τυραννεύμεθα, ἐχθαίρεις γὰρ πάντας αἰσυμνήτας. et ita quoque Thrasylbulus in celebri epistola ad Periandrum Corinthi tyrannum, (cuius tyrannis fuisse ex διαδοχῆς et πατροπαράδοτος videtur, non αἰρετή) ἦν γ' ἐθέλης (inquit) καρτύνασθαι τὴν αἰσυμνητην. et ποχ, ὑποπτος ἀνθρὶ αἰσυμνήτη καὶ τῶν τις ἐταίρων. Apud Homerum notum est ita appellari, qui ab aliis βραβεύτα τῶν ἀγώνων puncevantur. Mirum vero, quantum se saligent grammatici in etymo vocis huius inquirendo.

Mitto Homeri interpretes. In Etymologico autem magno ita scriptum est: Αἰσυμνητήρ, ὁ βασιλεὺς ὁ τὸ καθήκον ὑμῶν καὶ σέβων. ἢ αἰσυμενετήρ, ὁ ἐν τῷ καθήκοντι μένων. οἱ δέ, παρὰ τὸ αἰσυμνᾶν ὃ ἐστὶ τὸ αἰσιων μνήμην ποιῆσθαι.

Θαι. ἢ ὁ αἰσιομητής ὁ αἰσία βελευόμενος. ὁ γὰρ
 τύραννος τέναντιον. Sciendum vero Theo-
 phrastum, quem Dionysius [ἐν τοῖς περὶ βασι-
 λείας quorum meminit Plutarchus in Themistocle]
 laudat, totum istum locum qui hic refertur a suo
 præceptore esse mutuatum. Ecce enim tibi eadem
 Aristotelis verba πολιτ. libr. III. cap. 10. quod
 est de quatuor regni formis. Ἐτερον δ' ὅπερ ἦν
 ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν ἔς καλῆσιν αἰσυμνήταις.
 ἔσι δὲ τῶν ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, αἰρετὴ τυραννίς,
 διαφέρεισα δὲ τῆς βαρβαρικῆς, οὐ τῶ μὴ κατὰ
 νόμον ἀλλὰ τῶ μὴ πάτριος εἶναι μόνον. Casaub.
 Plura de αἰσυμνήταις vide in Meursii notis ad
 Helladii Chrestom. p. 69. Ἡρῶντο δὲ αὐτὰς κατὰ
 καιρὰς αἱ πόλεις ἔτε ἀόριστον χρόνον, ἔτε συνεχῶς,
 ἀλλὰ πρὸς τὰς καιρὰς] Paulo aliter Aristoteles,
 ἡρχον δὲ οἱ μὲν διὰ βίαν τὴν ἀρχὴν ταύτην, οἱ δὲ
 μέχρι τινῶ ὠρισμένων χρόνων ἢ πράξεων. Casaub.

Defiderantur in Vat. et Lapi Codd. duo
 vocabula κατὰ καιρὰς in vulgaris hic redundantis
 atque rectius forsan abesse possunt.

ἀόριστον] Ita Codd. MSS. Perperam ante
 in Ed. Stephani ἄριστον.

Ὅποτε] Et πόσον retineri potest et ποσὸν
 admitti Sylb. ὅποσον χρόνον in Cod. Vat.

Ὡσπερ καὶ Μιτυληναῖοι ποτε εἶλοντο Πιττα-
 κὸν πρὸς τὰς Φυγάδας τὰς περὶ Ἀλκαιοῦ τὸν ποιη-
 τὴν]

τὴν] Haec quoque omnia Theophrastus ex suo
 praecceptore habet : Sequitur enim apud Aristote-
 les οἷον εἶλοντό ποτε Μιτυληναῖοι, Πιπτακὸν
 πρὸς τὰς Φυγάδας, ὧν πρόεισθήκεισαν Ἀντι-
 μειδῆς καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. Vide reliqua.
 Calaub.

Idem in libro *περι συνθέσεως ὀνοματων*
 f. de compositione verborum in vol. V. operum
 Dionysii pag. 131 edit. Reisk.

Οἱ μὲν ἔν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ λέγω δ'
 Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφῶ, μικρὰς ἐποιῶντο
 Στροφάς. ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κώλοις ἔπολλὰς
 εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, Ἐπῶδοις τε πάνυ
 ἐχρῶντο ὀλίγοις. a)

LATINE.

Et quidem veteres Lyrici, Alceum dico
 et Sappho parvas fuerunt strophas; ita ut in pau-
 cis membris non crebras mutationes induxerint,
 atque Epodis usi fuerint brevissimis.

a) Rectius ὀλίγαις Sylb.

Idem in eodem libro pag. 187.

Κορυφή μὲν ἔν ἀπάντων καὶ σκοπὸς α),
 ἐξ ἧ πῶς πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα
 θάλασσα καὶ πάσαι κρήναι, δικαίως ἂν
 Ὅμηρος λέγοιτο. πᾶς γὰρ αὐτῶ τόπος, ἧ
 τις ἂν ἄψηται, ταῖς τ' αὐσηραῖς καὶ
 ταῖς γλαφυραῖς ἀρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποί-
 κιλται. τῶν δ' ἄλλων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ
 μεσότητι ἐπετήθευσαν, β) ὕσερον μὲν ἐκείνοι
 μακρῶ παρ' Ὅμηρον ἐξεταζόμενοι φαίνοιντ'.
 ἂν καθ' ἑαυτὸς δ' εἰ θεωροῖη τις αὐτὸς αξιο-
 θέατοι μελοποιῶν μὲν, Στησίχορος τε καὶ
 Ἀλκαῖος τραγωδοποιῶν δὲ Σοφοκλῆς, συγγρα-
 φέων τε, Ἡρόδοτος. ῥητόρων δὲ, Δημοσθένης
 φιλοσόφων δὲ, κατ' ἐμὴν δόξαν, Δημόκριτός
 τε καὶ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης. τῶν γὰρ
 ἑτέρων

a) Videtur alludere ad verba Homeri II. Φ.
 v. 196. Hac de re vide Dionysium Lon-
 ginum §. 13. Vpt. ἐξ ἧ περ Colb.

b) Fortasse rectius ὕσεροι. Sylb. atque ita
 Colb. Vulgatam lectionem retineri debere
 censet Vptonus, participio οντες subauditō.

ἑτέρας εὐρεῖν ἀμήχανον ὀμεινον κερύσαντας
τὰς λόγους.

LATINE.

Caput vero omnium et scopus, ex quo utique omnes fluvii et totum mare et omnes fontes profluunt, iure optimo dicendus est Homerus. Omnis enim, quemcunque in eo locum attigeris austero politoque structuræ genere summa perfectione variatur et distinguitur. Alii autem, in eodem quotquot mediocri genere elaborarunt, si cum Homero omnes collati examinantur, nulla inferiores apparebunt; quos tamen per se si quis expendat, dignos, qui sint in admiratione iudicabit. Inter Lyricos Stesichorus et Alcaeus: inter Tragicos Sophocles; inter historicos Herodotus: inter oratores Demosthenes: inter philosophos, mea quidem sententia, Democritus et Plato et Aristoteles neque enim alios reperias, qui constructione meliori orationem temperaverint.

Idem in libro de priscis scriptoribus
pag. 421. Vol. V. edit. Reisk.

Ἀλκαῖος.

Ἀλκαίῃς δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφυῆς καὶ
βραχύ, καὶ ἡδὺ ^{a)} μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ
καὶ τῆς σχηματισμῶς, μετὰ σαφηνείας,
ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι κεινότεραι.
καὶ πρὸ ἀπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγ-
μάτων ^{b)} ἡθος πολλαχῶς γῆν τὸ μέτρον
τις εἰ περιέλῃ ῥητορικὴν ἂν ἔυροι πολιτείαν. ^{c)}

LATINE.

ALCAEUS.

Alcaeï vero considera magnificentiam brevi-
tatem ac suavitatem, acrimonia et gravitate con-
ditam

G 2.

a) Scriptus *Amasaei* liber habet καὶ τὰς σα-
φηνείας, minus convenienter; et mox cor-
rupte στῆ διαλέκτῳ.

b) Illud ἡθος abest ab eodem libro. Ibidem
mox fortasse in verso verborum ordine legen-
dum πολιτικὴν ἂν ἔυροι ῥητορείαν. Sylb.

c) *Fabius*: Multum etiam moribus confert.
in eloquendo quoque brevis, et magnificus
et diligens.

ditam, praeterea configurationes perspicuitate temperatas, nisi quantum eam proprietas linguae vitiat; tum inprimis mores rebus civilibus accommodatus. Saepe sane, si verum detraxeris, torensem invenies orationem.

STRABO.

In Geographia edit. Almeloveen. libr. I.
pag. 63.

Τὸ δὲ πλείοσι σώμασιν ἐκδιδοναὶ κοινὸν
καὶ πλείονων ὥστε οὐκ ἄξιον μνήμης ὑπέλαβε
καὶ ταῦτα πρὸς εἰδότας· καθόπερ οὐδ'
Ἄλκαῖος, β) καὶ τοὶ φήσας ἀφῆχθαι καὶ
αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον.

Idem libr. IX. pag. 630.

Ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγύς τῆ Ἐλικῶτος
ἐστὶν ἐφ' ὕψους ἰδρυμένη κατελάβοντο δ' αὐτὴν
ἑπαινίαν.

a) Καίτοι Φήσας ἀφῆχθαι] Alcaeus odio tyrannidis aut potius a tyrannis pulsus Lesbo insula cecit: videtur autem tunc venisse in Aegyptum: atque hanc navigationem suam ipse carminibus descripsit, ut docent nos Grammatici. Xyland.

ἐπαινόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἀργῆς οἱ
Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρώικα, ὅτε περ καὶ τὸν
Ὀρχομενὸν ἴσχον κρατήσαντες δὲ τῆς Κορω-
νείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ, τοτῆς Ἰωνίας
Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρύσαντο, ὁμώνυμον τῷ Θεττα-
λικῷ καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κωράριον
προσηγόρευσαν, ὁμοφωνῶς τῷ ἐκεῖ. Ἀλκαῖος
δὲ καλεῖ Κωράριον, λέγων

Ἄσ' Ἀθάνα ἀπολε . . . . .

Ἀπὸ Κορωνείας ἐπὶ δεῦ . . . . .

Πάροιδεν ἀμφὶ Κωραλίῳ ποταμῷ παρ'
ὄχθαις.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ Παμβοιωτία συνετέ-
λουν.

Τὸ τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρύσαντο]
Legendum esse Ἰτωνίας certissimum est Scholi-
astes Apollonii in libr. pr. Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστὶν
ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας: Ita et de Thessa-
lico Minervæ Itoniae delubro (cui istud in
Boeotia esse ὁμώνυμον ait Strabo) scribitur. Pau-
sanias IX. c. 34. Πρὶν δὲ εἰς Κυρώνειαν ἐξ Ἀλαλκο-
μειῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστὶ τὸ ἱε-
ρὸν καλεῖται δὲ ἀπὸ Ἰτωνίε τῆ Ἀμφικτύονος
καὶ εἰς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ
σύλλο-

σύλλογον. Antequam Coroneam ab Alalcomenis venias, Minervae Itoniae templum videas. Cognominis auctor fuit Itonus Amphictyonis filius. Huc ad commune concilium conveniunt Boeoti: Meminere et alii multi huius rei, ut ab aliis est observatum. Casaub.

Καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κουρίαριον, Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον. Fluvium Cuarium nominaverunt. Alcaeus Coralium vocat.) Legocum eodem Strabone intra pag. 438. Κεράλιον, nam ibi Thessalicum fluvium sic nominat, cui cognominem hunc, de quo hic agitur, facit. Sed et Callimachus Hymno in Palladis lavacra, hoc eodem sic ait:

Ἡ πὶ Κορωνείας ἵνα οἱ τεθυμένον
ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῶ κείντ' ἐπὶ Κε-
ραλίῳ.

*Vel ad Coroniam, ubi tibi odoribus refertur
lacus,
Et altaria sunt ad fluvium Curalium.*

Sed et in Alcaei manuscripto, ut testatur Casaubonus Κεραλίῳ legitur. Palmer,

Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ] Parum recte, ut mox subdit. Nam Curalius est in Thessalia: qui tamen similiter, ut hic Boeoticus Cuarius, Ithoniae
Miner-

Minervae templum praeterfluit. Vide infra in
Thessalicis. Porro, Alcaeo Callimachus pa-
trocinatur, Κουράλιον hunc fluvium vocans,
hymno in Palladis lavacra, vs. 61.

Ἦ πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυομένον
ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κείντ' ἐπὶ Κε-
ραλίῳ

*Aut Coroneam, inquam, ubi ei odoribus flag-
rans nemus*

Et arae fluvio adjacent Curatio. Casaub.

Τὰ Παμβοιωτικά συνετέλεον] Eustathius
hunc locum proterens explicat, quid sint Παμ-
βοιωτικά. Sic ille, Ὅρα δὲ τὸ Παμβοιωτικά·
ἐρετὴ γὰρ ἦν κοινὴ πάντων βοιωτῶν ὡσπερ καὶ
ἡ τῶν Ἴωνων πάντων Πηνιῶνια, ὅμοιον, καὶ τὸ
Παναθηναϊκ. ἐξ Ὀμήρου δὲ τῶν ποιητῶν ἡ ἀρχὴ,
εἰπόντος παναχαιοί. Idem.

LATINE.

Coronea sita est edito loco prope Heliconem.
Eam occupaverunt Boeoti post bellum Trojanum
revertentes ab Arna Thessalica, quando etiam
Orchomenum obtinuerunt: et potiti Coronea,
in campo ante ipsam Ioniae Minervae fanum
eiusdem cum Thessalico nominis condiderunt,
fluvium-

fluviumque a Thessalico Cuarium nominaverunt:
Alcaeus Coralium vocat, his verbis:

Quae Minervae . . . . .
A Coronea in sec . . . . .
Ante, in ripa Coralii fluminis.

Ibi Pamboeotia agebantur, solemnibus univer-
sorum Boeotorum festivitas.

Idem in libr. IX. pag. 633.

Οὐκ εὖ δὲ Ἀλκαῖος ὡς περ τὸ τῆ ποταμῆ
ὄνομα ὡς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, παρέτρεψε
τῆ Κεαρῆς· οὕτω καὶ τῆ Ὀγχεσῆ κατέψευσται
πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὸν
τιθεῖς· ὃ δ' ἐστὶν ἀπωθεν ἰκανῶς τέτρε τῆ
ὄρεσ.

LATINE.

Male Alcaeus, qui sicut paulo ante diximus,
Cuarii amnis nomen cum mutavisset, etiam de
Onchesto mentitus est, in extremis eum ponens
Heliconis partibus: cum satis magno absit ab
hoc monte spatio.

Idem

Idem in libr. XIII. pag. 903.

Τὴν δὲ Ἀντανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ
Δελεγῶν πόλιν·

Πρῶτα μὲν καὶ Ἀντανδρος Δελεγῶν
πόλις.

LATINE.

Antandrum certe Alcaeus Lelegum urbem vocat;
Principio Antandrus Lelegum urbs est.

Idem in Libr. XIII. pag. 895.

a) Πιττακὸς δὲ ὁ Μιτυληναῖος εἰς τῶν
ἑπτὰ σοφῶν λεγομένων, πλεύσας ἐπὶ τὸν
Φρύωνα

a) Πίττακος δ' ὁ Μιτυληναῖος] Copiose nar-
rant hanc historiam Laertius in vita Pittaci
et Polyænus Strat. IV. c. 3. §. 21. et Herodo-
tus Libr. V. meminere autem multi. *Casaub.*
Narrat etiam Isidorus Pelusiota Lib. V.
Epist. 6. sed non uno vitio corruptus.
Φασὶν γὰρ ὡς Πιττακὸς λαβὼν τὴν ἀρχὴν
παρὰ Μιτυληναίων, νενικηκῶς Φρονωνα
μονομαχίᾳ τὸν ἀρχοντα Σιγείῳ, ἀπεδίδου
τὴν ἀρχὴν. Ita locus legendus, quod ex
parte monuit Schottus et ex hisce perspicuum
est;

φρύωνα στρατηγὸν διεπολέμει τέως διατιθεῖς,
καὶ πάσχων κακῶς· b) ὅτε καὶ Ἀλκαῖος
φησὶν ὁ ποιητὴς, ἐν τινὶ ἀγῶνι κακῶς φερό-
μενον ἑαυτὸν, τὰ ὅπλα ῥίψαντα φυγεῖν.
λέγει

est; sed forte Isidorus incidit in corruptos
codices, a quibus deceptus est. Ita hic in
Ald. legitur σήγειον, et μοχ ἐπὶ τὸν Φρύωνα.
Adde Suidas in v. Πιπτακός. Scherpenzelius.

b) Vulgo ὁ, τε καὶ.

Ὅσε καὶ Ἀλκαῖος φησὶ ὁ ποιητὴς] Similia
locus apud Herodotum, qui de bello isto loquens,
quod fuit inter Mytilenaeos et Athenienses, sic
ait libr. V. c. 95. Πολεμεόντων δὲ σφῶων, καὶ
ἄλλα πολλὰ παντοῖα ἐγένετο τῆσι μάχησι, ἐν δὲ
δὴ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς συμβολῆς γενομένης, καὶ
νικῶντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύ-
γει, τὰ δὲ οἱ ἅπλα ἴσχουσιν Ἀθηναῖοι, καὶ σφέα
ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ
i. e. His assidue bellantibus, cum alia praeliis
gesta sunt, tum illud, quod Alcaeus poeta in
proelio, quod collatis signis gerebatur, vicentibus
Atheniensibus, ipse quidem fugae se mandans
evasit, sed armis eius potiti sunt, Athenienses,
quae apud templum Minervae in Sigeo suspen-
derunt. Caf.

λέγει δὲ πρὸς τινὰ κήρυκα c) κελεύσας
ἀγγεῖλαι, d) τοῖς ἐν οἴκῳ e) Ἄλκαιοσ σῶσ
ἄροι.

c) Vulgo κελεύσαι,

d) Τοῖς ἐν οἴκῳ] Melanippo praesertim amico
suo, ut subiicit Herodotus lib. V. c. 95.
Casaub.

e) Ἄλκαῖος σῶσ ἄροι] Lego Ἄλκαῖος ὡς σῶσ
ἄροι. Id.

f) Οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτοριν] ἀλήκτορις quid
sit nescio. ἀλκτήριον quidem non male hic
conveniret. An ἀλεκτοριν galeam, quae
λόφον habebat, ut gallinae suam λοίφιαν
habent. Idem.

Τὰ ὄπλα ῥιψαντα.] Locus misere est de-
pravatus. Rei mentio extat apud Herodotum
τερψιχόρη et eius (arbitror) non iniquum ea in
narratione censuram Plutarchus *περὶ Ἡροδότου
κακοθείας*. Phrynonem a Pittaco fuisse interemp-
tum retiaria astutia, id sane liquet etiam e Dio-
gene Laërtio, Suida, aliis. Alcaei versus emen-
dare non sum aggressus, ne coniecturas vendi-
tarem, et de re non magna magnos ronchos ex-
perirer. Xyland.

ἀροὶ ἐνθα δ' f) οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν g)
 ἐς Γλαυκῶπον ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί.

LATINE.

Pittacus autem Mitylenæus, unus de septem sapientibus, cum classe adversus Phrynonem profectus, bellum alternante in utramque partem fortuna aliquandiu gessit; atque Alcaeus poeta ait, se in quadam pugna male acceptum, abiectis armis fuga sibi consuluisse, idque ad præconem quendam mandasse, ut domi narraret, se quidem salvum esse, caeterum amisso clypeo, quem Athenienses dedicaverint Glaucopidi (caesiæ) Minervæ, inque eius fano suspenderint.

Idem Libr. XIII. pag. 917. edit Almelov.

Ἄνδρας δὲ ἔσχεν (nimirum ἡ Μιτυλήνη)
 ἐνδόξως τὸ παλαιὸν μὲν Πιττακὸν ἔνευ τῶν
 ἑπτά

g) Ἐς γλαυκῶπον ἱερὸν ἐκρέμασαν] Lego, ὃν ἐκεῖ. Glaucopum vocat Minervæ templum in Sigeo illi exstructum, ut etiam ex Herodoto libr. V. c. 95. apparet. Cas. Unde autem Minerva γλαυκῶπις dicta sit, inquit Casaubonus Lib. VII. pag. 299. et Lilius. Gr. Gyraldus histor. Deor. Syntagma XI. pag. 343. edit. Leyd.

ἑπτὰ σοφῶν, καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον, καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδα, ὃν φησὶν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχεῖντα, τελέσαι μέγαν ἄθλον, καὶ ἐκ πόνων αὐτὸς ῥύσασθαι κτείνοντα ἀνδρᾶ μαχαίταιν, ὡς φησι βασιλέων παλαιστῶν ἀπολιπόντά μόνον ἀνίσαντ' ἀχέων ἀποπέμπων.

LATINE.

Viros tulit praeclaros, quondam Pittacum unum de VII. sapientibus, et Alcaeum poetam, cuius fratrem Antimenidam; hunc Alcaeus scribit auxilio in pugna Babyloniiis venisse, magnumque confecisse certamen, eosque e difficultatibus liberasse, occisso vero Machaeta pugnace, ut ait, regum luctatorem relinquentem solum, et molestiam dolorum amolitum esse.

Idem libr. XIII. pag. 976.

Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιώτικα ζήλου α) τὰ τε ὄχανα ποιῶνται τεκμήρια, καὶ τὰ ἐπίσημα,

α) τὰ τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα κκί τοὺς λόφους] Herodotus id prius dixerat,

ἐπίσημα, καὶ τοὺς λόφους ἅπαντα μὲν γὰρ
λέγεται Καρικά. Ἄνακρέων μὲν γε φησὶν.

Δία δεῦτε Καρικὸν εὐργέος ἰχθύου
Χεῖρα τιθέμεναι.

Ὁ δ' Ἀλκαῖος,
Λόφον τὲ σείων Καρικόν.

LATINE.

Studii rerum bellicarum argumenta addu-
cunt scutorum ansas, insignia et cristas: quae
omnia dicuntur Carica. Anacreon quidem ait:

Inferare manum Caricae ansae bene fabricatae.

Alcaeus autem:

Cristam quassans Caricam.

---

dixerat, quem vide libr. I Plinius lib VII.
cap. 56 Quae quis invenerit. Galeam,
gladium, hastam, Lacedaemonii, ocreas et
cristas Cares. Idem.

PLU-

PLUTARCHUS.

In libro de morali virtute.

Ἄιδῶς δισσαί εἰσιν, ἡ μὲν οὐ κακὴ, ἡ
δ' ἄχθος οἴκων.

LATINE.

Pudor duplex est, alter quidem non malus,
alter autem familiarum onus.

Idem in Sympof. libr. III.

Μαρτυρεῖ δ' Ἀλκαῖος, κελεύων κατα-
χεῖν τὸ μύρον κατὰ τὰς πολλὰ παθοῦσας
κεφαλὰς, καὶ τῷ πολίῳ σῆθεος.

LATINE.

Testatur autem Alcaeus, jubens infundere
unguentum capiti multa passo et cano pectori.

Idem in libro de cupiditate divitiarum,

f. in libr. περὶ φιλοπληστίας.

Χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλι-
πεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ὅς μήτε ἄνδρα φησὶν
Ἀλκαῖος διαφυγεῖν, μήτε γυναῖκα.

LATINE.

LATINE.

Pulcrum est enim una cum voluptatibus simul deficere cupiditates, quas neque virum, neque mulierem effugisse, dicit Alcaeus.

HEPHAESTIO.

In Enchiridio de metris et poemate
pag. 74. ed. Pauw.

Ὁ καὶ μάλῃλον ἐπὶ τῶν ποιήματων καὶ μονοστροφικὸν γίνεται, Σάπφης τε καὶ Ανacreontos, καὶ Ἀλκαίῃς, ἰδιῶς κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστέρισκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐπιθήτο μόνης· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοφάνειον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῆ.

Παρά τῶ αὐτῶ.

Ἡ δὲ ἐπὶ Δινομένει τῶ τυρρῶακίῳ τᾶρμενα λαμπρὰ κέατ' μυρσινήῳ.

Παρά τῶ αὐτῶ.

Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμιν
Τοιᾶδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε.

Παρά

Παρά τῷ αὐτῷ.

Ἐμὲ δείλαν, ἐμὲ πασαῖν κακοτάτον ποδ'
ἔχσαν.

Παρά τῷ αὐτῷ.

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαι
σε, λίσσομαι.

Παρά τῷ αὐτῷ.

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιοόχῳ φασὶ
τετυγμέναις.

Παρά τῷ αὐτῷ.

Κρονίδα βασιλῆος γένος
Αἴαν τὸν ἄριστον ποδ' Ἀχιλλέας.

Παρά τῷ αὐτῷ.

Ἐκ μ' ἐλάσας ἀλγέων. Ἐκ ῥ' ἀσα-
μίνθου βάντες.

Παρά τῷ αὐτῷ.

Χαῖρε Κυλλάναις ὁ μέδον. σὲ γάρ μοι.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναι
λαβαῖν τῷ ξίφεος χρυσοδέταιν ἔχων.

H

LATI-

LATINE.

Venisti ex finibus terrae; eburnetum
Manubrium ensis auro revinctum habens.

P A U S A N I A S :

In Achaic. pag. 574. edit. KUHΝ.

Βασίλιν γὰρ χαίρειται μόλις αὐτὸν Ἀπόλλωνα
Ἄλκαῖος δ' ἐδήλησεν ἐν ὕμνῳ τῷ εἰς Ἑρμῆν
γράφας. Καὶ ἔτι πρότερον ἢ Ἄλκαῖου γενέσ-
θαι τί ἐποιημένην Ὀμήρῳ βῆς Ἀπόλλωνα
Λαομέδοντος ἐπὶ μίσθῳ νέμειν.

LATINE.

Delectatum vero vobis in hymno, quem
in Herculem fecit, docet Alcaeus, boves surrep-
tos Apollinis a Mercurio memorans; sed ante
Alcaeam versibus prodidit suis Homerus certa
mercede Laomedontis armenta Apollinem pavisse.

Idem in Phocic. pag. 817. edit. KUHΝ.

Τετὸν ἐπαίησε καὶ Ἄλκαῖος ἐν προσημίῳ
τῷ εἰς Ἀπόλλωνα.

LATI.

LATINE.

Hoc Alcaeus quoque versibus mandavit in
hymno quodam tuorum in Appollinem versuum.

MAXIMUS TYRIUS.

Diff. XXI.

Εἰ συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν τὰ ἐγκύκλιος
μαθήματα.

Δεινὴ καὶ πολιτείας ἦθος κερᾶσαι τῷ
μέτρῳ. οὕτω βοιωτοὺς τοὺς ἀγροίκους αὐλὸς
ἐπιτηδεύομενος ἡμέρωσε, καὶ ποιητῆς Πίνδαρος
συνωδὸς τῷ αὐλῷ. Καὶ σπαρτιάταις ἡγείρε τὰ
Τυρταίου ἔπη, καὶ Ἀργεῖς τὰ Τελεσίλλης
μέλη, καὶ Λεσβίς ἢ Ἀλκαίς ὠδὴ. κ. τ. λ.

INTERPRETATIO LATINA.

Huius praecipuum quoque opus est, modu-
latione sua apte rem publicam temperare. Ita
agrestes Boeotorum mores tibiae studium, ti-
biaeque aptatum Pindari carmen mitigavit. Sic
Tyrtaei numeri Spartanos, Argivos Telefillae
modi, Lesbios Alcaei cantus excitarunt.

ATHENAEUS.

Deipnosophistarum libr. I. pag. 84 et 85.
edit. SCHWEIGHAEUSERI.

Καὶ Μνησίθεος δὲ Ἀθηναῖος, Διόνυσον ἰατρὸν,
φησὶ, τὴν Πυθίαν χρῆσαι τιμᾶν Ἀθηναίοις. φη-
σὶ δὲ καὶ Ἀλκαῖος, ὁ Μιτυληναῖος ποιητής·

Οἴνω πνεύμονα τέγγε· τὸ γὰρ ἄσρον
περιτέλλεται

Ἡ δ' ὄρη χαλεπή· 1) πάντα δὲ διψᾷ
ὑπὸ καύματος.

καὶ ἀλλαχοῦ.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄσρον περιτέλλεται.
Εὐπολὶς τε, τὸν Καλλίαν, φησὶ, ἀναγκάζου-
σαι ὑπὸ Πρωταγόρου πίνειν., ἵνα πρὸ τοῦ
κυνὸς τὸν πνεύμονα ἔκλυτον 2) φορῇ.

LATINE

Scribit vero etiam Mnesitheus Atheniensis, Pythiae
responso iustos esse Athenienses, *Bacchum medicum*
colere.

1) Rectius alibi, ἡ δ' ὄρα χαλεπαί.

2) Ἐκλυρον corrigunt viri docti ex Plutsch. h.

colere. Et Alcaeus, Mitylenaeus poeta, ait:
 Vino pulmonem riga; oritur canicula:
 Grave tempus; sifiunt omnia, aestu torrida.
 Et alibi:

Potemus! orta est ficca canicula.

Aitque Eupolis, a Protagora Calliam coactum
 fuisse bibere, *ut ante exortum caniculae diluunt
 pulmonem haberet.*

Animadversiones Cl. SCHWEIG-
 HAEUSERI.

Καὶ Μνησίθεος δέ. Ipsos Mnesitheï versus
 vide lib. II. 36.

Οἴνω πνεύμονα τέγγε] Sic h. l. libri omnes
 et Eustath. ad Odyss. i. pag. 331. 13. infra vero, X.
 430. ubi repetuntur isti versus, inverse sic scri-
 bitur τέγγε πνεύμονας οἴνω. Ibidem dein recte
 Doricum habes, α δ' ὥρα χαλεπά. Quod ait
 ἄστρον περιτέλλεται, monuit Iani in Commenta-
 tione III. de Alcaeo, esse proprie, *circumvoluitur*,
 id est, *anno exacto et circumvoluto ipsa quoque
 canicula in orbem circumvoluta redit.* conf. Iliad.
 β. 551. ὥρα generatim, *anni tempus*, sed sigilla-
 tim (ut ex Galeno adnotavit H. Stephanus Thes.
 Gr. Ling. IV. 792. g.) illud *anni tempus*, in cuius
 medio canicula oritur. πάντα δέ διψᾷ. Sic Ca-
 laubonus edidit. In ed. Ven. et Bas. vero lacuna
 est,

est, πάντα δέ δι . . . ὑπὸ καυμ. In nostro Cod. b. πάντα δ' ἐδ . . . ὑπὸ pariter cum lacuna: in cod. a. vero πάντα δ' ἐδίψεν. In quo quid lateat, viderint docti, nam et in altero Athenaei loco, X. 34. rursus διψᾷ non agnoscunt veteres libri, sed δίψαι; ibi habent vetustissimæ nostræ membranæ cum ed. Ven.

Εὐπολὶς τε] Potueram adjicere nomen fabulæ ἐν Κόλαξι quod, haud dubie adiectum ab Athenæo, prætermisit suo more Epitomator, declaravit autem Plutarchus, ubi eandem rem commemoravit, Sympos. VII. 1, itemque Macrobius Saturnal. VII. 15.

"Ἴνα πρὸ τοῦ Κυνὸς τὸν πνεύμονα ἔκλυτον Φορῆ] „ Non capio ista verba. Legerem sic: Ἴνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμονα ἀκλυτον οὐ Φορῆ: vel ἀκλυσον, quod idem est: *cogebatur bibere, ne etiam ante caniculam pulmonem omni humore destitutum haberet.* Iuvat quod sequitur, ἡμῖν δ' οὐ μόνον ὁ πνεύμων ἀπεξήρανται. Res sicca, qui possit dici ἔκλυτος, nullus video „ *Casaub.* Tum *Idem* in addendis, de sua ista emendatione loquens: „ Proba quidem, inquit, sed cassa veritas. Nam apud Plutarchum in septimo Symposiacorum cap. I. scriptum ἔκλυρον, quæ vera est lectio. Proprie dicitur ἔκλυρος *nervus ad Lyram ineptus, quod nimio humore inadeat.* Poetæ generaliter acceperunt de *quacunque re humida.*
Hesychi

Hesychius enim explicat ἐνικμον καὶ ὑγρὸν. Sensus est: solitum Protagoram jubere Calliam bibere, ut saltem ante caniculam et Syrii caumata pulmonem haberet humectum. Macrobiani libri et nostra etiam antiqua [Athenaei] exemplaria ἐκλυτον, facili errore. " Equidem scripturam istam, quae apud Plutarchum obtinet, si quidem commodam admittat interpretationem, hoc ipso se commendare intelligo, quod sit dictio rarioris usus, quae tanto facilius corrumpi aut detorqueri potuerit a librariis. Sed videtur τὸ ἐκλυτον per ipsam illam originationem, quam explicavit Casaubonus, vix de alia re *humida* possi dici: nisi de ea, quae *humiditate corrupta* aut certe in praesens *inutilis* facta sit. Quo minus ego, praesertim in Macrobiani cum Athenaei libris consensu, ausus sum istam scripturam huc inferre. Nec vero ipsum vocabulum ἐκλυτον frequens admodum est ea notione, quae hic locum habet: attamen percommode *dilutum* exponi posse visum mihi erat. Apud Hesychium vox ἐγγαυρον, quae (pariter atque ἐκλυρον) per νοτερόν et ἐνικμον exponitur, simul etiam per ἐκλελυμένον redditur, quod idem prorsus ac ἐκλυτον sonat. Paulo inferius I. 24. c. τὸν κόπον λύειν τῇ θαλάττῃ, est *lassitudinem diluere lavando in mari*: ubi perinde ἐκλύειν dici potuisset. Vulgatum ἐκλυτον tenuit etiam Grotius Excerpt. pag. 501, qui perspicue vidit, verbis illis.

Πρὸ τῆ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυτον, Φορῆ,
 iustum contineri Eurolidis senarium: πλεύμονα
 ἔκλυτον autem mollem pulmonem interpretatus est.

Idem libr. II. pag. 146. 147.

Ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην δὲ κατασημάτος
 καὶ ταύρω παρεικάζουσιν τὸν Διόνυσον, καὶ
 παρδάλει, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς
 ἐξοινωθέντας. Ἀλκαῖος.

Ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ' ὄξυτέρω
 Τριβόλων ἀρητύμενοι. 1)

LATINE.

Sed a vultu habituque, quem gerunt ebrui,
 tauro etiam adsimilant Bacchum, itemque Panthera,
 quoniam ad violentiam concitantur, qui vino se
 ingurgitarunt: Alcæus:

Alias dulce mellis instar, alias acrius
 Tribulis haurientes.

1) Φορῆ, ἀρυτόμενοι.

Animadversiones SCHWEIGHAEUSERI
ad h. l.

Ἄπο τοῦ κατὰ μέθην δὲ κατασῆματος καὶ ταύρω παρεικ. Hinc ταυρωπὸν, id est *taurino vultu instructum* Bacchum vocavit Jon poëta apud Nostrum II. 35. e. Est enim *κατάσημα*, *habitus, vultus*. Vide Simplic. in Enchir. pag. 415 et 444. nostrae edit. collatis Epictoti Dissert. I. 25. 31. et III. 4, 16.

Insequentibus verbis Alcaeus varios effectus vini (ut ait Casaub.) nunc potorem exhilarantis, nunc ad iram provocantis, indicat. Quorum verborum extremum, ἀρρητούμενος (sic) efferebatur in ed. Ven. et Bas. Ex quo Casaub. sua in edit. ἀρρήτου μένος fecit, nihil utique proficiens. Idem dein in Animadv. cum dixisset scriptos Codices ἀρητυμένοι dare, veram lectionem esse ἀρητυμένου pronunciauit, hac sententia, *hausto vino, alias dulci mellis instar, alias acutiore tribulis et asperiore*. Statuisse igitur videtur verbum ἀρητύω, eiusdem significationis cum ἀρύω et ἀρύτω: quae quidem verbi forma quod alibi nusquam occurrit, recte (si quid video) iudicavit vir doctus, non satis id causae esse, cur a vetustis libris oblatam repudiemus. At, hoc posito, nihilo magis necessarium erat, ut primus casus pluralis numeri cum secundo singularis commu-

commutaretur; nam si ἀρητύω est *haurio*, ἢ potro ἀρητυμένεσς sc. οἶνεσς est *hausto vino*; erit ἀρητύμενοι (sic enim, non ἀρητυμένοι dant nostri codices) in verbo medio, ad normam verborum in με flexo, *haurientes sibi, bibentes*: quod percommode hic stare poterat, subintellecto genitivo partitivo οἶνου pro οἶνον vel οἶνου μέγεσς. Nec vero dissimulo, vereri me, ne nimia sint hæc ambages; ac prope absum, ut recta probe Levinii emendationem ἀρυτόμενοι, a Casaubono iuxta cum sua laudatam. ἀρυτομένεσς ad sui libri oram adnotavit Brunck, medium tenens inter Levinum at Casaubonum. Henricus vero Stephanus quid spectarit, cum ἀρρηκτέμενος ederet (in Addendis ad suam Lyricorum editionem) nulla ratione adsequor. Denique, se suspicatum olim esse, significavit Casaubonus, pertinere ad hunc Alcaei locum illam Hesychii glossam, Ἀρηρυγμένου, ἀπηντλημένου. Gallicus interpres ἀρρηκτον μένεσς legit *mirificam vini virtutem* intelligens: la vertu incomprehensible, ou inexprimable du vin.

Idem libr. III. pag. 335 et 336.

Καλλίας δ' ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ
τῆσς παρ' Ἀλκαῖῳ λεπάδος, παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ
φησὶν εἶναι ᾠδὴν, ἧσς ἡ ἀρχή·

Πέτρο·

Πέτραις καὶ πολιᾶς θαλάσσαις τέκνον·
ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι.

Ἐκ λεπιδῶν χαυνοῖς 1) φρένας αἶ
θαλασσία λεπᾶς.

LATINE:

Callias vero Mitylenæus, in scriptione de
Lepade apud Alcaeum, esse ait apud Alcaeum
oden, cuius initium:

Petrae et cani maris progenies:
cuius in fine sic scribi:

*E patellis [sive, e tristitia] laxet tibi ani-
mum marina patella.*

Animadversiones SCHWEIGHAEUSERI

ad h. 1. Tom II. p. 74.

In duobus *Alcaeï versibus*, qui mox appo-
nuntur, nil mutat noster codex, nisi quod in
priori versu pro θαλάσσης, quod erat editum,
doricam formam θαλάσσαις dedit, quamquam et
ibi superscripta litera η simul communis forma
indicatur. In posteriori vers. quod in ed. Cas. 2.
αἶθαλασσία scribitur pro αἶ θαλασσία, error est
illi

1) Ἐκ λεπιδῶν δ' ἰαίνοι σε conj. Cas.

illi editioni proprius: cæterum nil variant libri. Vulgatam, quam tenuimus, lectionem, sic interpretatus erat *Dalech.* In *lepadibus animum recrees o marina lepas*: [ubi intelligi poterat, *animum nobis recreet.*] monueratque in ora, jocum esse ex ambiguo vocis *λεπάς* significatu. *Casaubonus* vero: „Quidquid nonnulli muginentur inquit fatendum est, ita scripta hæc Ἐκ λεπάδων χαύνοις Φρένας etc. sentum nullum habere. Legimus nos, Ἐκ λυπάων δ' ἰαίνοι σε Φρένας ἁ θαλ. λεπάς: vel, ἰαίνοις ᾧ θαλ. λεπ. Ortat iucunda omnia amiculæ: in his, ut *lepadæ marina animum oblectet, ut solent pueri fistula*; vide sequentis Athenæi.“ — Equidem nil definiam. An *λυπάων* penultima longa, pro *λεπάδων*, ferat metri ratio, penes artis peritos iudicium esto. Tenendum vulgatum persuadebit fortasse Hipparchi ille versiculus, III, 101 a. ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει etc. In verbo *χαύνοι* utique vel terminatio vel accentus certe fuerit mutandus: sed, ipsum verbum cum alio mutare minus necesse esse videtur.

Idem libr. VII. pag. 138. Vol. III. edit.
SCHWEIGHÆVSERI.

Ὀνομάσθη δ' ὁ ἰχθὺς (λάβραξ) παρὰ τὴν λαβρότητα. λέγεται δέ, ὅτι καὶ συνέσει τῶν

τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει, ἐπινοητικῶς
ὢν τοῦ διασάζειν ἑαυτόν. διὸ καὶ ὁ κωμω-
διοποιὸς Ἀριστοφάνης φησὶν·

Λάβραξ ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος·
Ἄλκαϊος δ' ὁ μέλοποιός, μετέωρον, φησὶν,
αὐτὸν νήχεσθαι.

LATINÆ.

Nomen autem habet a voracitate. Dicunt
vero etiam, intelligentia hunc præstare cæteris
piscibus, ingeniosum certe ad se servandum. —
Quare comicus ARISTOPHANES ait:

Lupus piscium omnium prudentissimus.

ALCÆUS, vero lyricus ait:

In summis aquis suspensum eum natare.

Animadversiones SCHWEIGHÆUSERI

in h. l. Tom. IV. pag. 319.

Λάβρακες Lupos interpretatur Plinius.
Οὔτοι, ὡς Ἄρις. ἰσορεῖ, μονήρεις εἰσι. Contra,
οὐ μονήρεις scripsisse Athenæum contendit Vil-
lebrune; monens (præeunte Gesnero p. 510.
extr.) in eorum numero piscem hunc retulisse
Aristotelem. Hist. Anim. V. 9. quorum ingens
copia simul uno retis tractu capi solet. Quod
pergit Noster ex Aristotele tradere, γλῶσσαν
δ' ἔχουσιν ὀσώδη καὶ προσπεφυκυῖαν; haud
nimis apte hæc veluti huic pisci præ ceteris, aut
certe

certe præ pluribus aliis generibus, propria commemorat Deipnosophista; quæ piscibus omnino omnibus communia esse docuerat Philosophus; ut supra vidimus, ubi de cyprinorum lingua disputavimus.

Λάβραξ ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος:

Qui versus, ut Aristophanis citatur, is non existat, quod sciam, in aliqua fabularum, quæ integræ hodie supersunt; eundem tamen in Brunkii *Fragmentis* ex Comico frustra quæsi. Consentunt autem in poetæ nomine ambo nostri Msti cum editis. Cæterum ad idem argumentum hæc adnotavit *Casaubonus*: „ *Lupum ingeniosum esse in querenda salute*, et, ut dicit Athenæus, ἐπινοητικὸν εἶναι τοῦ διχσώζειν ἑαυτὸν, præter Oppianum libro III. [ul. 121 sqq.] et alios, qui animalium naturas descripserunt, probat etiam *Cassiodorus* lib. XI. *Piscis lupus*, ait, *arenis se mollibus ut plumbati lini insidias evadat, immergit: cuius, ut supra dicta retia eius tergum diraserint, alacer in undas exilit, et vitati periculi gaudia liberatus agnoscit. Alcaeus* quoque, inquit Auctor, μετέωρον φησιν αὐτὸν νήχασθαι: id est, *erantem supra summas aquas: vel suspensum et erectum animo, insidias undique caventem fugitivo regi er sacerdoti Dianæ Aricinæ similem.*“

Idem

Idem libr. VII. pag. 158 et 159. Vol. III.
ed. SCHWEIGHAEUSERI.

Τὸ δὲ πώλυπον 2) λέγειν, Αἰολικόν.
Ἄττικοί γὰρ πολύπουν 3) λέγουσιν. Ἀριστο-
φάνης Δαιδάλω.

[Καὶ] ταῦτ' ἔχοντα 4) πουλύπουν 5)
καὶ σηπίας καὶ πάλιν.

Τὸν πουλύπουν 6) μοι ἔθηκε.
πάλιν.

Πηγαί 7) λεγονται πουλύπου 8)
πιλαμένου.

Ἀλκαῖος, Ἀδελφαῖς μοιχευομέναις.

Ἡλίθιον εἶναι, νοῦν τε πουλύποδος 9)
ἔχειν.

LATI-

2) Πόλυπον edd.

3) Πουλύπουν málles.

4) Ταῦθ' ἐκόντα absque καὶ, vulgo h. l.

5) Πολύπους vulgo.

6) Πολύπουν vulgo.

7) Πηγαί ed. Ven. Bas. et Caf. 1. cum Matis.

8) Πολύπου vulgo.

9) Πολύποδος.

LATINE.

At πώλυπον (vel πόλυπον) dicere, Aeolicum est: nam Attici πολύπουν (aut πουλύπουν) dicunt. Aristophanes, Dædalo:

Et hæc cum haberem, Polypum et serias.
Et rursus:

Polypum mihi adposuit.

Iterum:

Ictus dicuntur polypi tusi.

Alcæus, in Sororibus vitiatis:

Stolidum esse, mentemque habere
Polypodis.

Idem ibidem paucis interjectis: Ἀλκαῖος.

Ἔδω ἰδ' ἑμαυτὸν, ὥσπερ πουλύ-
πους. 1)

LATINE.

Alcæus: Arrodo ipse me, veluti polypus.

1) Vulgo ὡς πολύπους.

Animad.

Animadversiones SCHEIGHÆUSERI

ad h. l. lib. VII. c. C. p. 357 sqq.

Πολύπους, (πολύποδος.) Οὕτως Φασὶν οἱ Ἀττικοὶ ὡς καὶ Ὁμηρὸς etc. In poetæ versu, qui est ex Odyss. ε. num. 432. scribitur πολύποδες per diphthongum in prima syllaba: ut videri possit, similiter primam huius capituli vocem non Πολύπους scriptam reliquisse Athenæum, sed Πουλίπας; cum præsertim pari modo in plerisque poetarum Atticorum testimoniis, quæ continuo subjiciuntur, partim metrum manifeste diphthongum in prima syllaba desideret, partim etiam ipsæ veteres membranæ, per diphthongum scriptam vocem exhibeant. Sed, verum si quæris, toto hoc capite nullam rationem prioris syllabæ habet Deipnosophista: de terminatione vocabuli unice agit. Quod etiam clarius ex ipso huius disputationis exordio, quale e codice Epit. edidimus, patet. Nam pro eo, quod in edd. et in Ms. A. unde πολύπους præponebatur titulus huius capituli, in ms. Ep. perspicue sic scribitur πολύπους, πολύποδος. Οὕτως Φασὶν etc. De prima vocis syllaba multo inferius demum p. 318. f. uno verbo monet, *Dores syllabam eam per ω longam efferre*, πόλυπον dicentes. De Atticorum usu, poetarum præsertim, ubi longam syllabam flagitabat metrum, pro πολύπους Ionico more πολυύπους usurpantium, nusquam ex professo,

et, si fides libris nostris, ne obiter quidem, monuit: sed tantam exemplorum copiam adposuit, e qua adpateret: nihil fuisse illò usu vulgariùs, quem eundem iam sæpius in huius operis cursu observavimus. Vide I 5.6 et Animadv. T. I. p. 67. tum lib. II. p. 64. a. III. 104. e et Animadv. T. II. p. 220. IV. 169 a. et Animadv. T. II. p. 598 sq. Adde quæ Brunckius notavit ad Frag. Arist. p. 234. et quæ a nobis mox deinde dicentur. Πους (non ποῦς) cum hic, tum paulo post dedit Ms. uterque: et sic acute scribendum illam vocem diserte monuit Etymologus, p. 686. Ait autem Auctor, regulariter et iuxta analogiam, quemadmodum a πους est genitivus ποδός, sic et a πολύπους formari genitivum πολύποδος. Adfert tamen paulo post (lib. b.) etiam ex Aristophane, exemplum genitivi in ου, non in οδος desinentis. Potuerat commodiore quodam ordine digerere exempla quæ adfert: sed in hoc genere non solet Deipnosophista noster nimis esse religiosus.

Accusativus casus, ad eundem analogiam πολύποδα vel πολυπόδα debuerat formari, quæ forma etiam usus esse nonnullos ait deinde, lit. c. Nunc vero ait, contra illam analogiam πολύπουν vel πολυπουν formari hunc casum ab Atticis: τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν Φασίν (nempe, εἰ Ἀττικοί) ὡς Ἀλκίονον etc. Ignorat uterque noster codex mistus καὶ particulam, quam inter ὡς et Ἀλκίονον

Ἄλκινουν (haud incommode quidem) interiectam habent editi libri.

Τὸ δὲ πάλυπον λέγειν, Αἰωλικὸν Ἀττικοὶ δὲ πολύπουν λέγουσιν. Aeolicum πάλυπον cum ω in prima syllaba recte dedit codex Ms. uterque. Nempe et in terminatione et in primæ syllabæ vocali ab Atticorum ratione descendunt Aeoles: non πολύπουν aut πουλύπουν dicentes in accusativo casu, sed πάλυπον a recto casu ὁ πάλυπος quod illi, ut multa alia, cum Doribus commune habent, de quibus idem ipsum docet Auctor noster p. 518. (Sic et ex Lexico Rhetorico retulit Eustathius ad Od. ε. p. 232. 11. Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς πάλυπον: ubi quod eisdem Iones etiam accensentur, cum scribitur vulgo Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς etc. id vero (cuiuscunque tandem culpa sic scriptum sit) minus ex vero esse recte Gesnerus iudicavit p. 747. sub fin. Quod vero ait Noster, Ἀττικοὶ γὰρ πολύπουν λέγουσι, ubique πουλύπουν malles, quia tantum non omnia, quæ adfert exempla, istam in prima syllaba vocalem habent. Sed primum, quod initio dixi, non tam primæ syllabæ, quam terminationis potissimum rationem hic habet auctor: deinde, quod ad ipsam primam Syllabam spectat, satis constat, perinde primam syllabam πο et που in isto nomine formasse Atticos (apud Aristotelem quidem, ut hunc unum nominem, constanter

ter πο brevi vocali editur prima syllaba:) et Ionica quidem diphthongo non fere nisi poetas usos esse, ubi productam syllabam desideraret metrum. Legitur apud Eustathium, loco modo citato: τὸν δὲ πολύποδα, πούλυπον μὲν Ἀττικοί Φασιν, ὡς ἐν Ῥητωρικῷ εὕρηται λεξικῷ, καὶ πολύπουν. Ubi mendose scriptum priori loco πούλυπον ruo, cum πουλύπουν oportuerit.

Ἀριστοφάνης Δαιδάλω·

[καὶ] Ταῦτ' ἔχοντα, πουλύπουν, καὶ
σηπίας.

Poterat καὶ particulam omittere Athenæus: et sic videbantur ista verba pars esse versus trochaici tetrametri. Sed præposita illa particula, quam p. 323. c. adiectam dant libri, fiebat perfectus iambicus senarius. Citatur quidem ibi versus iste ex Δαναΐσιν: sed ob nominum similitudinem perquam fit probabile alterutro loco erratum esse in fabulæ indice. Ex eodem altero loco (præunte Brunckio in Fragm. Arist. pag. 234. ἔχοντα hic recepi, pro ἐκόντα. quod habent edd. consentiente (quod sciam) ms. A. (In ms. Ep. defunt duo priora Aristophanis testimonia) Quum utroque loco πολύπους in plurali legeretur, satis esse videri poterat, si producta prima syllaba πούλυπους corrigere-
tur

tur. Sed assensus sum *Brunckio*, iudicanti hoc certe loco *πολύπουν* in singulari scripsisse Athenæum: non quod istam terminationem accusativi pluralis (quæ cum alibi, tum apud Aristotelem *Hist. Anim. IV. 8.* reperitur) per se damnem: neque ea unice ratione confisus sum, quod, quoniam proxime de *accusativo sing.* præcepisset auctor, consentaneum fuerit, ut testimonium statim adjiceret eiusmodi, in quo ille nominis casus occurreret. Sed, quum toto hoc capite id manifeste agat auctor, ut ostendat, Atticos non *ὁ πολύπος* aut *τὸν πολύπον*, ea forma dixisse, in qua nullum fere vestigium originis a vocabulo *πὸς* ductæ supersit: minime credibile est, primum omnium testimoniorum adposuisse eum huiusmodi, e quo id ipsum, quod voluisset, minime confici posset: nam accusativus pluralis *πολύπους* perinde ab *ὁ πολύπος* atque ab *πολύπους* formari potuerat, eamque speciem præbet, ut a priori magis, quam ab altera nominativi forma sit declinatus.

Alterum ARISTOPHANIS testimonium;

τὸν πολύπον μοι ἔθηκε: —

Ita scripsit *Brunckius*, ut duo priora verba essent extrema senarii, et a duobus posterioribus initium fieret senarii sequentis. At, cur a verbis

τὸν

τὸν πολύπου non incipi senarius potuerit, non vidi equidem.

Tertium eiusdem ARISTOPHANIS
testimonium,

πληγαὶ λέγονται πολύπου πιλεμένου:

Eiusmodi est, ut valere contra id quod paulo ante diximus, videri possit. Nam in illa genitivi forma πολύπου, ut habent libri, vel πολύπου, quod desiderabat versus, saepe discernere non possis, sit - ne ab ὁ πόλυπος, an ab ὁ πολύπους (vel πολύπους) formatus: quin potius eam speciem præbet, ut ab ὁ πόλυπος vel πούλυπος declinatus videatur. At, postquam duo alia exempla adposuit auctor, quibus usus terminationis πολύπους satis declarabatur, nihil magnopere prohibebat, quominus istis tertium versiculum eiusdem Comici subiceret, in quo idem vocabulum ita occurrit, ut diversa ratione formatum videri posset. Cæterum, ne hanc ipsam quidem genitivi formam πολύπου, ut Attici scriptores ea utuntur, a nominativo πόλυπος, sed (perinde atque alteram πολύποδος) ab ὁ πολύπους ductam esse docent nos veteres grammatici. Sic quidem et ab ὁ Οἰδίπους formari genitivum Οἰδίπου, et ab ὁ τρίπους genitivum τῆ τρίπου, monuit Etymologus pag. 20 l. 18. et hanc ipsam quidem formam Atticam esse ait ille. Est autem illius formationis

hzc

hæc ratio, quod (quemadmodum ex eodem Ety-
mologo pag. 686 in voc. *πῶς* intelligitur) com-
posita *Οἰδίπους*, *τρίπους* et similia, veluti con-
tracta considerari possunt ex *Οἰδίπους*, *τρίπους*.
Et est illorum genitivorum eadem ratio atque
accusativorum *πολύπου*, *Ἀλκίουν*, *Οἰδίπου*,
τρίπου, quos modo commemoravit ipse
Athenæus.

Ad eundem Comici versum hæc notavit

CASAUBONUS:

„*Πληγαὶ λέγονται πολύπου πηλεγμένε.*

Metrum postulat *πολύπυ*, ut in proverbio
ad quod alluditur in isto versu. Athenæus tamen
non sic scripsit, verum ita, *τοῦ πολύπου πηλου-
μένου*; ut apparebit attendenti.“ — Ubi cur
τοῦ πολύπου scripsisse Athenæum judicaremus
cum *πολύπου* absque articulo dent ambo nostri
misti cum editis, non video. Sed metri rationem
ille habere voluit, *πολύπου* scripserit, idque in
πολύπου mutatum fuerit a librariis: sin metrum
insuper habuit, non est, cur articulum *τοῦ* ab eo
adjecrum statuamus. Cæterum, pro mendoso
πηγαί, quod cum ed. Ven. Bas. et Cas. 1. habet
codex mistus uterque, recte *πληγαί* in Animadv-
scripsit Casaubonus, quod inde in ed. Cas. 2 et 3.
recep-

receptum. Sic corrigendum iam monuerat *Gesnerus*, p. 751. et *Plagæ* in versione posuit *Dalecampius*, remittens lectorem ad ea quæ ab *Erasmo* in *Adag. Bis septem plagis polyrys contusus* (p. m. 75.) disputata sunt: quod est proverbium illud, ad quod alludi in *Comici* verbis dixit *Casaubonus* Græce illud sic sonat, Δις ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους (rectius ob versum, πουλύπους) πιλούμενος: usurpaturque, ut docet *Zenodotus* Cent. III. 24. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεῖς, τύπτεται πολλάκις, πρὸς τὸ πίων γίνεσθαι Quibus gemina habet *Suidas*, in Δις ἑπτὰ. Cujus in proverbii interpretatione cum haud facile intelligatur, quo pacto *pinquis* reddatur *polyrys pulsando*, vocabulum πίων *Erasmus* *mitior* interpretatus est; ad sententiam commodius, quam ad Græci sermonis usum.

In *ALCAEI* versu, cum sic esset editus,
ἡλίθιον εἶναι, νοῦν τε πολύποδος ἔχειν:

Rursus metri ratio necessario πουλύποδος, prima syllaba producta, desiderabat: atque id ipsum nunc perspicue codex noster misit. uterque dedit. *Grotius*, istum versum *Excerptis* suis (p. 439.) inserens, νοῦν δὲ πουλύποδος scripsit, diserte in
Adnota.

Adnotationibus monens, male apud Athenæum
 νοῦν τε scribi. Quare ita interpretatus est:

Stultum esse, sed sic mens ut adsit polypi.

Nempe id spectaverat vir præstantissimus, quod
 de *versuzia polypi* et vulgo perhibetur, et poe-
 tarum item dictis (quorum nonnulla etiam dein-
 de adferuntur) celebratum est. At, quod *astu*
 facere polypum alii dicunt, ut atramentum
 emittat, id non nisi *metu coactum* facere ait Ari-
 stoteles, cæterum stolidum admodum esse animal
 dicens, ut qui ultro ad manum captantis acce-
 dat: quod ipsum etiam Athenæus pag. 317, b. com-
 memorat. Conf. Plin. IX. 29, 46. Illam igitur
 stoliditatem respicere Alcæus potuit. *Alcæi,*
Ameipsiæ, Platonis, et Eupolidis testimonia præter-
 misit Epitomator.

Ameipsiæ versum, paulo longius a librorum
 scriptura recedens *Brunckius* (in *Fragm. Aristoph.*
 pag. 234. concinniore reddidit, ad hunc
 modulum:

πολλῶν μὲν, ὡς ἔοικε, δεῖ μοι
 πουλύπων.

Nos, verborum ordinem tenentes, satis ha-
 buimus μοι particulam, uncis quidem inclusam,
 adjicere. Cæterum hic rursus pro πουλύπων, quod
 vulgatum erat, πουλύπων fuit ponendum.

Alcæi

Alcaei, quod denuo subjicitur, breve testimonium, fieri potest, ut tale adposuerit Athenæus, quale dant vulgo edd. cum mltis: Ἔδω δ' ἑμαυτὸν ὡς πολύπους. Nam hæc verba etiam in Epit. leguntur, superiori Alcæi testimonio statim subjecta, in hunc modum. Καὶ πάλιν. Ἔδω δ' ἑμαυτὸν etc. sed haud dubie πολύπους scripserat poeta, quemadmodum supra πολύποδος. Quo posito, perspicuum esse existimavi, senarium dempto primo pede confecisse illa verba:

ἔδω δ' ἑμαυτὸν, ὡσπερ πολύπους.

Rem, sive fabulum, ad quam adludit poeta, narrat. Noster paulo inferius, lit. f, ubi ait: λέγασι δὲ καὶ, ὡς ἂν ἀπορήση τροφῆς, ὅτι αὐτὸν κατεσθίει i. e. Narrant etiam, polypum, in cibi penuria, se ipsum arrodere. Sed mox subjicit, τοῦτο δ' ἔστι ψεῦδος i. e. At falsa ea fama est.

Idem libr. X. pag. 55. Tom. IV.

Ἄλκαϊος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (nimirum Θεῶν) οἰνωχόον.

LATINE.

LATINE.

Alcæus vero Mercurium inducit Deorum
pincernam.

Idem libr. X. c. XXXIII pag. 68. T. IV.

Καὶ Ἀλκαῖος δὲ ὁ μελοποιὸς, καὶ Ἀριστο-
φάνης ὁ κωμωδιοποιὸς, μεθύοντες ἔγραφον τὰ
ποιήματά.

LATINE.

Sed et Alcæus, lyricus poeta, et Aristo-
phanes comicus, ebrii sua scripsere poemata.

Idem libr. X. cap. XXXV. pag. 72 sqq.
Tom. IV.

Ἐγὼ δ' ἐπεὶ 1) παρεξέβην περὶ τῶν
ἀρχαίων κράσεων διαλεγόμενος, ἐπαιναλή-
ψομαι τὸν λόγον, τὰ 2) ὑπὸ Ἀλκαίου ;)
τοῦ

1) *Epi* ed. Cas.

2) Τὸν ὑπὸ vulgo.

3) Ἐπὶ τοῦ Ἀλκ. edd.

τοῦ μελοποιοῦ λεχθέντα ἐπὶ νοῦν βαλλόμενος.
φησὶ γὰρ πού οὗτος. 4)

Ἔχεε κίρναϊς 5) ἓνα καὶ δύο.

Ἐν τούτοις γὰρ τινες οὐ τὴν κρείσιν οἴον-
ται λέγειν αὐτὸν· ἀλλὰ σωφρονικὸν ὄντα, καθ'
ἓνα κύαθον ἀκρατον πίνειν, καὶ πάλιν κα-
τὰ δύο. τοῦτο δὲ ὁ Ποντικὸς Χαμαιλέων ἐνδέ-
δεκται, 6) τῆς Ἀλκαίου φιλονικίας ἀπείρωσ
ἔχων. κατὰ γὰρ πᾶσαν ᾠρᾶν καὶ πᾶσαν πε-
ρίσασιν πίνων ὁ ποιητῆς οὗτος εὕρισκεται.
χειμῶνος μὲν, ἐν τούτοις·

Ἦει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ᾠρανῶ 1) μέγας
Χειμῶν, πεπάγασιν δ' 2) ὑδάτων ῥοαί.
Κάββαλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεῖς
Πῦρ, ἐν δὲ κίρναϊς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφι κόρσα.

μαλθα-

4) Fors. οὕτως.

5) Ἔγχευε κίρνα εἰς edd. Κέρνα εἰς Ms.

6) Ἐνδέδεικται edd. Forf. οὕτω δὲ — — ἐκδέ-
δεκται.

1) Ἐν δ' ᾠρανῶ edd.

2) Πεπάγασιν δὲ vulgo.

μαλθακὸν ἀμφὶ [βαλῶν] γιά-
φαλλον. 3)

θέρους δέ.

Τέγγε 4) πνεύμονας οἴνω 5) τὸ γὰρ
ἄστρον περιτέλλεται.

Ἄ δ' ἄρα χαλεπὰ, πάντα δέ διψα
ὑπὸ καύματος.

Τοῦ δέ ἔαρος.

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπ' αἰὼν 1) ερχο-
μένοιο.

Καὶ προσελθών.

Ἐν δέ κίρνατε 2) τῷ μελιαδέος ὄττι
τάχιστα.

Κρατῆρα. — —

Ἐν δέ τοῖς συμπτώμασιν.

Οὐ

3) Ἄμφι γνόφαλλον ed. Ven. et Bas. cum
Mito. ἀμφὶ γνάφαλλον ed. Cas.

4) Τέγγη edd.

5) Alibi erat. Οἴσω πνεύμονα τεγγε

1) Ἐπαιον edd. ἐπάϊον misti

2) Ἐν δέ κίρνα τον edd.

Οὐ χρεὶ κακοῖσιν θυμὸν 3) ἐπιτρέπει.
 προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι, 4)
 ὦ Βυκχί 5) φάρμακον δ' ἄριστον,
 Οἶνον ἐνεικαμένους 6) μεθύσθην. 7)

Ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις.

Νῦν χρεὶ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν
 Πίνειν, 8) ἐπειδὴ κατθανε Μυρτίλος.

Καὶ καθόλου δὲ συμβουλεύων φησὶν.

Μηδὲν 1) ἄλλο φυτεύσης πρότερον δέν-
 δρον 2) ἀμπέλω.

Πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπό-
 τῆς 3) νηφάλιος εἶναι, καὶ κατ' ἓνα καὶ δύο
 κυάθους

3) Μῦθον vulgo.

4) Ἀσώμενοι corrigebat Benti.

5) ὦ Βακχί edd.

6) Ἐνεικαμένους Forf.

7) Μεθύσθηναι edd. μεθύσθην Ms.

8) Πονεῖν vulgo. Alii corrig. καὶ χθονά πρὸς
 βίαν παίειν.

1) Μηδὲν ed. Caf. et Bas.

2) Δένδρον vulgo.

3) Φιλοπώτης ms. A.

καίθους πίπειν; αὐτὸ γοῦν τὸ προημώτιον,
φησὶ Σέλευκος ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως
ἐκδεχομένοις. φησὶ γάρ·

Πίνωμεν· τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; 4)
δάκτυλος ἀμέραι·

Καθδ' ἀνάειρε 5) κυλίχνοις μεγάλαις
αἱ τὰ ποικίλα. 6)

Οἶνον 7) γάρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς
λαθικάδεα.

Ἄνθρωποισιν ἔδωκ'. Ἐγχεε κερνάϊς 8)
ἕνα καὶ δύο.

Πλείαις

4) Alibi rectius τί τὸν λύχνον (τί λύχνους
εἰ τι τὰ λύχν' corrigunt.) ἀμμένομεν;

5) Καθδ' αἶρε alibi.

6) Αἱ τὰ ποικίλλης alibi. αἶτεε ποικίλα corr.
Rutgerfius. καὶ πάλι, ποικίλαις Iani: αἵμα-
τα ποικίλα Grotf.

7) Perperám οἶνος h. l. vulgo.

8) Κερνάς edd. et ms. ep.

Πλείαις 9) καὶ κεφαλᾶς δ' αἰτέρας τῶν
 ἑτέρας Κύλιξ.

ᾠθεῖτω. —

Ἔνα πρὸς δύο ῥητῶς κινεῖσθαι κελεύων.

LATINE.

Ego vero postquam ab his, quæ de vini miscendi rationibus apud veteres usitatis dicere coeperam, alio excucurri, redeo ad institutum sermonem, in memoriam revocans Alcæi Lyrici poeta dictum. Ait enim illa alicubi:

Infunde miscens unum et duo.

Quibus in verbis non de mixtione vini loqui illum existimant nonnulli: sed sobrium poetam nonnisi singulos aut binos meri cyathos bibere. Sic accipiebat Ponticus Chamæleon, ignarus nempe quam bibax fuisset Alcæus: qui quavis tempestate, et quocumque rerum suarum statu bibens deprehenditur. Hieme quidem, ubi ait:

*Pluit Iupiter, saevusque de coelo ingruit
 hiems, stantque concreta aquarum flumina.
 Dissolve hiemem, ligna imponens*

foco,

9) Πλείαις vulgo h. l. Alibi πλείους.

10) Μὲν inserunt viri docti. Sed Porson
 πλείαις κακκεφαλῆς· αἱ δὲ ἑτέρας τῶν ἑτ.

*foco, largeque vinum miscens
dulce et tempora circum
mollem culcitam volvens.*

Aestate vero:

Riga pulmones vino: redit enim oriens canicula:

Item verno tempore:

Redit de litore floridum ver:
tem deinde,

*Miscete ocys vino mellito
Craterem.*

Tum in rebus adversis:

*Noli submittere animum malis!
Nihil proficimus quippe mœrendo,
O Bycchi! Medela vero certissima
Vino allato inebriari.*

Rursus, lætis in rebus:

*Nunc potare par est, nunc vel invitum
Bibere, quando quidem perit Myrsius.*

Et universe consulens ait:

Nullam aliam severis prius arborem vite.

**Quo igitur pacto, qui tam vehementer studiosus
vini fuit, sobrius is esset, satisque haberet singu-
los aut binos cyathos? Ipsam sane carmen, ait
Seleucus, falli arguit hos, qui sic interpretantur.
Dicit enim:**

K

Biba-

*Bibamus: lucernas quid exspectamus? digi-
tus dies est.*

*Prome pocula maiora, sanguinem uvarum
varium!*

*Vinum enim Semelæ Iovisque filius, cu-
rarum oblivionem*

*Dedit hominibus. Infunde miscens unum
et duo,*

*Plena pocula: ex capiteque alius alium calix
pellat.*

Quibus verbis perspicue unum cum duobus misce-
ri jubet.

**Animadversiones SCHWEIGHÆUSERI
ad Cap. XXXV. T. V. p. 402 - 418:**

Ἐγὼ δ' ἐπεὶ παρεξέβην etc. „ Rediturus De-
„ mocritus ad institutum paullo ante sermonem
„ de variis modis temperandi vini, quorum mentio
„ apud veteres extabat: Ἐγὼ δὲ, inquit, ἐπεὶ
„ παρεξέβην περὶ τῶν ἀρχαίων κρᾶσεων διαλε-
„ γόμενος, ἐπαναλήψομαι τὸν λόγον, τὰ (ita
„ scribendum) ὑπὸ τοῦ Ἀλκίου τοῦ μελοποιῦ
„ λεχθέντα ἐπὶ νοῦν βαλλόμενος. Digressio, qua
„ tractatum περὶ κρᾶσεων interrumpit, inde cæpit,
„ Ἦσαν δὲ τῶν ἀκρατῶν [rectius ἀκρατοποτῶν,
vide

vide pag. 427. e.] „αἱ ἐπιχύσεις, ὡς Φησι
 „Θεοφρ.“ **CASAUBONUS.** — Licet ἐπειδὴ
 recte scripserit vir doctus in Animadv. tamen
 typosphaera, ἐπὶ quod in editionem
 Cas. 1. temere irrepsit, in contextu religiose
 conservarunt qui editionem Cas. 2. et 3. curarunt.
 Cuius generis sphalmata vix operæ pretium foret
 notare, nisi vel hoc ipsum, quod toties tam
 fideliter repetita sunt, turbare posset lectores; qui
 suspicari interdum possint, aliud nescio quid sub
 eis latere. Ipsi doctissimo Casaubono tubinde
 accidisse observavimus, ut, cum typosphaera ali-
 quod erratum, quod unam editionem Basileensem
 occupaverat, emendare ex ingenio vellet, in aliis
 omnia ipse aberraret, quam quæ ei indicare potu-
 isset editio Aldina, si eam consulere voluisset:
 debuerat autem *editor* Athenæi, præsertim qui
 codices mstos ad manus non haberet, id curare
 ut principem editionem saltem semper ante oculos
 haberet; at *lector* nec vacat semper, ac sæpe non
 licet, alias consulere editiones. Quare quo maior
 ad hanc usque ætatem fuit Casaubonianæ editio-
 nis apud omnes auctoritas, eo maior diligentia a
 novo editore debet adhiberi, ut qui sit lectionum,
 quas illa exhibet, ortus atque ratio, accurate
 exponat. Quod dein τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου
 τοῦ μελοποιοῦ λεχθέντα legebatur in editionibus
 omnibus, priori loco inficete positum articulum
 του recte ignorat ms. A. cuius auctoritate eum

delevi. τὸν vero ante ὑπὸ tuetur quidem idem codex, sed Calauboni probavi iudicium, in τὰ mutare iubentis; τὰ ὑπὸ Ἄλκαίου — λεχθέντα: quo etiam refertur, quod continuo deinde subjicit, ἐν τούτοις γάρ. Nec tamen ἐν τούτοις γάρ, ut editi, sed ἐν τοῖς γάρ habet ms. A. Desunt autem hæc in *Epit.* Quod ait, Φησὶ γάρ που οὗτος, ferri potest; nempe ὁ Ἄλκαϊος. Sed usui Athenæi convenientius videtur οὕτως. Sic rursus paulo inferius (lit. d.) λέγει δὲ οὗτος edebatur, ubi οὕτως dedit vetus cod. A.

ALCAEI versiculus h. l. sic editus erat, Ἐγχευε κίρνα εἰς ἓνα καὶ δύο. In ms. A. vero Ἐγχευε κίρνα εἰς ἓνα κ. δ. Sed vide infra, lit. d. ubi idem in nexu cum aliis repetitur. In *Epit.* prætermittitur, pro more, totus introitus in istam de *perpetua Alcaei sui* disputationem; quæ ibi ab his verbis incipitur: Ὅτι Ἄλκαϊος κατὰ πᾶσαν ὥραν etc. CALAUBONI est ad hunc locum Animadversio hæc: „Locus Alcaei qui hic „proponitur, et deinceps explicatur pluribus a „Democrito, ita legendus,

„Ἐγχευε κίρνας ἓνα καὶ δύο.

„neque aliter paullo post scriptum invenias. Athe-
 „næi sententia est, iubere Alcaem his verbis, ut
 „puer a poculis vinum de more in cratera misceat eo
 „craseos genere quod vocabatur εἰς καὶ δύο: cum infusus
 „in craterem cyathis duobus vini, aquæ unus infunditur.

„Alii

„ Alii Critici aliter censuerunt, ut CHAMAELÉO
 „ Ponticus: qui, negans de temperatura vini locutum
 „ eo versu Alcaicum, significari a sobrio poëta voluit, se
 „ in conprolationibus unum primo poculum meri solitum
 „ educere, deinde duo, non amplius. Hæc ita Athe-
 „ næus: Ἐν τούτοις [sic edd. omnes; recte, ut
 „ videtur; pro ἐν τοῖς, quod erat in Msto.] „ γὰρ
 „ τινες οὐ τὴν κρᾶσιν οἰοῦνται λέγειν αὐτόν· ἀλλὰ
 „ σωφρονικὸν ὄντα, καθ' ἓνα κύαθον ἀκρατον
 „ πίνειν καὶ πάλιν κατὰ δύο. Auctorem huius
 „ interpretationis, et suum de illa iudicium proxi-
 „ mis verbis aperit Democritus. [*Athenæum* in-
 „ tellige; sub *Democriti* persona.] „ Τοῦτο δὲ
 „ ὁ Ποντικός Χαμαιλέων ἐνδέδεικται τῆς
 „ Ἀλκαίου Φιλοινίας ἀπειρώς ἔχων, Offendit
 „ hæc oratio aures nostras: et videtur τούτω
 „ scribendum. Hac interpretatione, sit, demonstravit
 „ se Chamæleon Ponticus temulentia Alcæi ignarum.
 „ Hic est CHAMAELÉON Heracleota, qui De
 „ Ebrietate opus conscripserat; cuius facta est
 „ paullo ante mentio: [p. 427. b.] meminuit eius
 „ libri etiam Clemens Alex. Stromat. libro primo.
 „ In eo commentario locum Alcæi tractaverat.
 „ Sed parum fuisse versatum Chamæleontem in
 „ Alcæi poësi, probat mox Democritus: κατὰ
 „ γὰρ, inquit, πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν περιστά-
 „ σιν πίνων ὁ ποιητῆς οὗτος εὕρισκται. Id est:
 „ Nam quacunque anni tempestate, et quocunque san-
 „ ctum rerum statu, sive tristis, sive læto, (hoc signi-
 „ ficat

„ficat κατὰ πᾶσαν περίστασιν,) ποῦτα hic bibens
 „reperitur. Deinde quod ἀθρόως hic dicitur,
 „sigillatim probatur a Democrito, Profert AL-
 „CAEI testimonia de suis potationibus, primum
 „hibernis, aestivis, et vernis: deinde, in rebus ad-
 „versis, et rebus secundis.“ Sic ille. Iam edita
 quidem olim scriptura ἐνδέδεικται non aliam
 admittebat explicationem, quam qua usus est
 doctus Animadverfor. At nobis, non multo
 diversam quidem in sententiam, sed alia orationis
 forma, ἐνδέδεικται dedit vetus codex A. Quae
 scriptura, quod ad potissimam quidem verbi par-
 tem pertinet, haud dubie vera, ac fortasse tota
 proba est. Nempe δέχασθαι dicunt Græci pro eo
 quod Latine dicimus, sermonem aliquem in hanc
 vel illam partem accipere, id est, intelligere et inter-
 pretari: quem usum huius verbi non prætermisit
 diligentissimus H. STEPHANUS, in Thes. T. I.
 pag. 954. f. Iam in hanc notionem frequentissime
 quidem usurpatur compositum verbum ἐνδέχο-
 μι, cum adverbio οὕτω aut alio simili constru-
 ctum. Sic paullo post, in eadem hac disputatione,
 (lit. c.) τοῖς οὕτω ἐνδεχομένοις. Conf. III. 85.
 f. V. 189. d et Not. ad II. 66. b. Fortasse vero
 eadem notione etiam verbo ἐνδέχομι hic usus est
 Athenæus, et quidem cum accusativo casu: hoc
 intellexit, pro ita intellexit, ita accepit. Note-
 mus obiter, Chamaeleontem hunc in illis Alcaei
 verbis ἔνα καὶ δύο particulam καὶ pro ἢ acce-
 pisse,

pisse, *unum vel duo*: qua notione quidem haud raro alias eandem particulam usurpatam novimus, Vide Lexicon Polybian. pag. 316. num. 1.

χειμῶνος μὲν, ἐν τούτοις etc. „De hieme
„verba *ALCAEI* sunt:

„Τει μὲν ὁ Ζεὺς ἐν δ' ὠρανῶ μέγας
„χειμῶν. πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί.
„Κάββαλε τὸν χειμῶνα, ἐπὶ μὲν τιθεῖς
„πῦρ. ἐν δὲ κερναῖς οἶνον ἀφειδέως
„μελιχρόν. αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα μαλθακὸν
„ἀμφὶ γνάφλλον.

„In quarto versu, *metris poetica est, ἐν δὲ κερναῖς,*
„pro ἐγκερναῖς δέ: hoc vero Doricum, pro
„ἐγκερνάς: sic ὀλέσαις apud Pindarum pro ὀλέσας,
„et similia alia. Sequentia exprimit Dalecampius
„sic: *Mellitum vinum largius tempera: sed capiti*
„*lene, obscurum utrinque.* Censuit nimirum legi
„debere ἀμφικνέφαιος: quam vocem restituebat
„idem in ænigmate de ichneumone, quod recita-
„tur ab Athenæo infra hoc ipso libro sub finem.
„[p. 450. a.] Nobis videbatur restituenda hoc loco
„dictio ἀμφικνέφαλον, ut sit mens *ALCAEI*:
„*praesidium adversus hiemem petendum esse ab his*
„*tribus, igne luculento, optimo vino, et molli lecto.*
„Genus lectorum fuit quos ἀμφικνεφάλους voca-
„bant, auctore Polluce lib. X. cap. 6. [sect. 36.]
„Plura de ea voce infra, capite xviii. [ad lib. X.
„pag. 450. a.] Sed hanc interpretationem vix ad-
„mittant

„mittant poëtæ verba. Nam qualis esset hypallage?
 „circa caput lectus esto. Quare de emendatione
 „quidem nihil muto: verum ἀμφικνέφαλον hic
 „pulvinum interpretor, non lectum.“ CASAU-
 BONUS.

Ex hoc Athenæi loco (collato cum XI. 481.
 a.) ista *ALCAEI* ecloga, cum eis quæ sequuntur,
 in editiones omnes Reliquiarum Lyricorum Poë-
 tarum transierunt. In Athenæi editionibus con-
 tinuo verborum nexu, non distinctis versibus,
 scriptæ omnes eclogæ erant. Casaubonus in
Animadv. distinxit versus, ut in Lyricorum edi-
 tione ab H. Stephano aliisque vulgo factum.
 Pariter nos; nisi quod vocem μαλθακὸν a fine
quinti versus in *sexti* initium reiecimus, præeu-
 n-
 tibus præstantissimis Horatii interpretibus, Iano
 RUTGERSIO, in *Venusin. Lectionib.* cap. 4.
Christiano Davide IANI, in *Commentatione* se-
 cunda de *Alcæo* eiusque *Fragmentis*; (Hællæ
 1781.) MITSCHERLICH, ad *Horatii Carm.*
 lib. I. *Od.* 9. Observatum est enim ab eisdem
 aliisque doctis viris, duas priores strophas *Hora-*
tianæ *Odæ* modo nominatæ ex istis *Alcæi* versibus
 esse expressas; sed prætermittos esse ab Athenæo
 duos versiculos minores, qui apud *Alcæum* inter
 eum qui a χειμὼν incipit, et eum qui a Κάββαλε,
 interiecti fuissent. Quumque ab iisdem viris
 simul fuerit observatum, ex eisdem Græci Lyrici
 versibus

verbis expressum etiam esse initium alterius carminis Horatiani, quod legitur in Epodis, num. 13. his verbis :

*Horrida tempestas coelum contraxit; et imbres
nivesque deducunt Iovem: nunc mare, nunc
silvae*

Threicio Aquilone sonant. —

gratiam nos inituros apud lectores Athenæi confidimus, si duos *Alcaei* verticulos, ab Athenæo prætermittos, hic adposuerimus, quales, ex collatis inter se duobus prædictis Horatianis carminibus suppletos, nobiscum his ipsis diebus perhumaniter communicavit ingeniosissimus G. F. GROTEFEND, Francofurtanæ ad Moenum Scholæ hodie Prorektor. Is igitur primam, in qua versamur, Mitylenæi poëtæ eclogam in hunc modum constituit;

„Τει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὄρανῳ μέγας
„χειμῶν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.

„(Πόντος δὲ νῦν, Βαθεῖα θ' ὕλα,
„Θρηικίῳ βορέῳ βρέμονται.)

„Κάββαλλε τὸν χειμῶν' ἐπὶ μὲν τιθεῖς.

„πῦρ, ἐν κερναῖς φοῖνον ἀφειδέως

„μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα

„μαλθακὸν ἀμφὶ (βαλῶν) γνάφαλλον.“

*Vers. 1. Ubi nos ἐκ δ' ὄρανῳ edidimus:
ibi ἐν δ' ὄρανῳ habet ed. Cas. ἐν δ' ὄρανῳ,
per*

per o breve initio vocabuli, edi solet in Lyricorum Reliquiis: quod qui primus posuit, is ex coniectura sic corrigere voluerat operarum erratum, quod in editiones Ven. et Bas. irreplerat; in quibus ἐν δ' αἰθρῶν (sic) legebatur. At, pro communi οὐρανός, non ὄρανός per o breve dicebant Dores et Aeoles; sed vel servabant ου diphthongum, vel ωρανός dicebant per ω longum. Conf. Maittaire, Dialect p. 156 1q. Et ω longum initio vocis tuentur hic ambo nostri msssti codices: at non ἐν δ' ὠρανῶ scribunt illi, sed ἐκ δ' ὠρανῶ: ubi ἐκ quidem pro ἐν non temere aut calu a librariis positum, sed a poëtæ manu esse, in ὠρανῶ vero *iota* in fine a librariis imperite et præter rationem subscriptum vel adscriptum fuisse mihi persuasi. Itaque verum iudicavi ἐκ δ' ὠρανῶ, dorice sic dictum pro ἐκ δ' οὐρανοῦ: *de caelo ingens hiems* (ingruit.) Conf. Maittaire, pag. 177. *Vers. 2. πεπάγασιν. πεπάγασι* absque ν in fine habent msssti cum edd. in ms. A. vero super syllaba πα notatur η vocalis. *Ibid. δὲ ὑδάτων* absque apostropho habent mss. et edd. In eisdem (*vers. 3.*) τὸν χειμῶνα scribitur, non χειμῶν'. *Ibid. Κάββαλε* valere *κατάβαλε*, satis notum. *Dissolve frigus*, ait Venusinus poëta.

Vers. 4. ἐν δὲ κίρναϊς. ἐν δὲ κίρνας habet ms. Ep. et sic vulgo edebatur in Lyricor. *Fragm. Sic rursus infra (lit. d.) ἐνχρε κίρνας*
idem

idem ms. *Ep.* et editiones omnes. Recte vero monuit Calaubonus, participia in $\alpha\varsigma$ desinentia a Doribus per $\alpha\iota\varsigma$ efferi. (Conf. Maittaire, pag. 239. et Gregor. de Dialect. pag. 93. ibique Koen, p. 94) Et sic infra pro vulgato $\kappa\iota\rho\nu\alpha\varsigma$, perspicue $\kappa\iota\rho\nu\alpha\iota\varsigma$ scribitur in nostrō cod. *A* nescio quidem quo accentu, an prorsus ibi omisso accentu; ita ut de eo hactenus quidem dubitari possit. Sed hoc ipso loco, in quo versamur, ex eodem codice enotata est scriptura $\kappa\iota\rho\nu\alpha\tilde{\iota}\varsigma$: ex quo, quoniam nusquam in illo codice subscribitur *iota*, sed ad latus ponitur, intelligi par est, $\kappa\iota\rho\nu\alpha\tilde{\iota}\varsigma$ h. l. in illo scriptum esse. Atque, eodem modo scriptum olim fuisse in vetustiore codice e quo noster derivatus, coniectare licet ex ipsa illa vitiosa scriptura, quam supra (hac pag. lit *a.*) ex eodem cod. *A.* enotatam vidimus $\kappa\acute{\epsilon}\rho\nu\alpha\ \epsilon\tilde{\iota}\varsigma$: quod utique ex $\kappa\iota\rho\nu\alpha\tilde{\iota}\varsigma$ corruptum videri debet. Et hoc quidem loco, in quo nunc versamur, pariter $\kappa\iota\rho\nu\alpha\tilde{\iota}\varsigma$ habent editiones Bas. et Cas. 3. sed id calu magis, puto, quam certa ratione in his receptum. $\kappa\iota\rho\nu\alpha\iota\varsigma$ vero acute scriptum erat in ed. Ven. et sic rursus in ed. Cas. 2. sed $\kappa\acute{\iota}\rho\nu\alpha\iota\varsigma$ penacute in ed. Cas. 1.

Versus 5 et 6. desunt in ms. *Ep.* ubi in verbo $\alpha\phi\epsilon\iota\delta\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ terminatur ista prima ecloga. *Versu 6.* quam $\gamma\nu\acute{o}\phi\alpha\lambda\lambda\omicron\nu$ legeretur in ed. Ven. et Bas. tacite $\gamma\nu\acute{\alpha}\phi\alpha\lambda\lambda\omicron\nu$ edidit Casaubonus:
quam

quam correctionem si necessariam ille putavit, monere saltem de ea debuerat lectorem. Cautior. H. STEPHANUS in Ind. Thes. monuerat: „Γνόφαλλον apud Athen. legitur in eadem significatione, qua γνάφαλλον, *Tomentum*, seu *pulvinar tomento factum*, in hoc Alcæi loco, ἀμφι κόρσα μαλθακὸν γνόφαλλον.“ — Et γνόφαλλον tenuit idem Stephanus in Lyricorum editione: eamdemque scripturam præiverat vetus noster cod. A. Ac fieri sane potest, ut pro eo quod γνάφαλλον vulgo dixerent Græci, γνόφαλλον dixerint Doræ et Aeolæ, similiter atque βότῃν pro βάτῃν dixisse Sophron visus est nonnullis, apud Athen. VII. 286 d. Conf. Maittaire, *Dialect.* pag 412 sq. Quum tamen haud satis certa sint exempla, quæ in hanc partem adferuntur; ne quis postliminio restitutam a nobis vitiosam lectionem argueret, tenuimus illam quam præeunte Casaubono placuisse doctis omnibus vidimus satis habentes veterum librorum scripturam sub contextu adnotasse. Cæterum de hoc vocabulo, pro quo et γνάφαλλον simplici λ litera, et κνέφαλλον dicebant Græci, videndus præsertim Pollux, X. 41. ibique interpp. itemque Hemsterhus. ad Luciani *Judicium Vocalium*, cap. 4. Iam quod ἀμφι γνόφαλλον vel γνάφαλλον vulgo hic legebatur; ferenda utique non erat repetita præpositio ἀμφι, quæ vocabulo κόρσα iam erat præposita. Nec vero magis conveniebat composita

vox ἀμφικνέφαλον, quæ Casaubono placuerat: nam ἀμφικνέφαλον aut ἀμφικνέφαλος nec lectum significat, nec pulvinum: sed κλίνη ἀμφικνέφαλος lectum sonat ab utraque parte culcitris seu pulvinis instructum, ut docuere Pollucis interpretes, ad X. 36. Quare aut abjicienda erat vocula ἀμφι ante γνάφαλον, tamquam temere ibi repetita: aut, quoniam aliud desiderasse videbatur Alcaici metri ratio, (collata Horatii Oda I. 9.) aliquid hic intercidiſſe ſtatuendum erat. Itaque ἀμφιτιθεῖς γνάφαλλον corrigendum IANI cenſuit; ἀμφιτίθει MITSCHERLICH; ἀμφιβαλων, GROTEFEND, cuius verbi pars poſterior ante γνάφαλλον ob ſoni ſimilitudinem facilius excidere potuerat.

Θέρους δέ. Τέγγε πλεύμονας οἴνω.
 Quum Τέγγη h. l. haberent editiones Athenæi omnes, adnotavit CASAUBONUS: „Sequitur „Θέρους δέ, τέγγη πλεύμονας οἴνω. Ita exa- „rati manu: pro τέγγου vel τέγγε, ut ſcriptum „referunt alii.“ — Atqui Τεγγε recte habet h. l. uterque noſter codex iuſtus, quemadmodum et lib. I. p. 22 e. legebatur, ubi iidem duo verſus iam adpoſiti erant; pariter apud Macrob. Saturn. VII. 15. et apud Plutarch Sympoſ. VII. 1. Et ſupra quidem, mutata verborum ſerie, ſic ſcribebatur, Οἴνω πνεύμονα τέγγε, ut apud Macrobiū: at hic Τέγγε πλεύμονας οἴνω
 tenet

tenet uterque codex iustus, quemadmodum et apud Plutarchum l. c. scribitur. GROTEFENDIUS vero, memor per Aeolicum digamma scribi olim solitum nome οἶνος, sic scripsisse poetam cenlet: Τέγγε πλεύμονα φοίνω Porro, aolicam doricaque formam, ᾱ δ' ὦρα χαλεπά, tenent h. l. cum editis ambo mssis; sed in cod. A. super α et super πα notatur η vocalis. Dein vitiose in ed. Cas. legebatur, πάντα δέ δειψᾶ: recte vero πάντα δέ διψᾶ in ms. Ep. Prorius monstruosum videri poterat quod est in ed. Ven. πάντα δέ διψαις, quod porro in δέδειψας detortum in ed. Bas. Sed istud ex ipso nostro vetere cod. A. derivatum, in quo est δέ διψαις: qua in scriptura, primum, si demas postremam literam ς, vera scriptura διψᾶ inest, vocali iota pro vetusto more ad latus scripta. Deinde vero videndum, ne ς litera, in fine verbi, orta sit ex digamma Aeolico, quod ad sequentem vocem ὑπὸ pertinuisse, spiritus asperi locum ibi tenens: nam quemadmodum Aeolicum digamma nonnumquam sono literae sibilantis pronunciabatur; (veluti in ipsa voce ὑπὸ, unde est Latinorum *sub*; ut ab ἀπὸ, *ab*;) sic etiam scriptum olim fuisse novimus signo quod literae Σ simile erat. Vide Villoisoni Diatrib. pag. 119. sq. Ex eodem, que aut ex simili alio signo, quod aliis vocibus prepositum sono literae *v* vel *f* pronunciabatur, orta fortasse est illa scriptura, quam hodie libri habent.

habent, πλεῦμονας οἶνω, pro πλεῦμονα φοίνω.
 Alterum videlicet quæ de hac ecloga ad lib. I.
 ag. 22. 8. notavimus. Laudatur hic a Groe-
 endio MITSCHERLICH ad Horat. III. Od. 29,
 7 sqq. et III. 13., 9. cuius liber nobis nunc in
 comtu non est.

τοῦ δὲ ἔαρος Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπ' αἴϊον
 ἐρχομένοιο. „De tempestate verna sic ex *ALCAEO*
 Athenæus: τοῦ δὲ ἔαρος ἀνθεμόεντος ἐπαιον
 ἀρχομένοιο. [ἐρχομένοιο scribere voluerat Ani-
 madversor, ut habent libri omnes in contextu:
 et hoc etiam in Animadv. repositum video in
 d. Cas. 3.] „Dalecampius emendat ἐπιον, ut
 id probetur quod instituit docere. Similis est
 vero hæc correctio: non vera, iudice me. Nam
 rectum est ἐπάϊον. Principium est odæ: quod
 ait poëta, iam ver advenisse: et statim vinum sibi
 misceri iubet in craterâ. Audiamus Athenæum:
 καὶ προελθὼν, ἐν δὲ κίβνα τὸν τῷ μελιαδέως
 ὅτι τάχιστα κρατῆρα. Id est: et postea ait
 Alcaeus in eo carmine, *Misce quantocyus in craterâ*
vinum suavissimum.“ *CASaubonus.* — Iam,
 primum, ἐπάϊον quidem, ut ille voluit, sic
 scriptum exhibent ambo nostri codices mssti: at,
 quo pacto accipi vellet id verbum, non declara-
 vit doctus Animadversor. Mire sane dixerit poëta:
audivi redire ver. Quin et illud languidum, *Intelligo,*
animadverso, redire ver; quo pacto accepit Gallicus
 inter-

interpres. Perspecte vero ἐπ' αἰόν' legit GROTEFENDIUS, præeunte puto MITSCHERLICH, cuius ipselaudat notata ad illud Horatianum, (lib. I. Od. 4.)

*Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni,
trahuntque siccæ machinæ carinas.*

Ad exemplumque Venusini poetæ versum qui in Alcæi carmine olim proxime exceperat illum, qui est ab Athenæo adpositus, tali modo supplevit idem GROTEFENDIUS:

„Ἠῆρος ἀνθεμόεντος ἐπ' αἰόν' ἐρχομένοιῳ
„έλκοντι νᾶφας ἐς βυδὸν κύλινδροι.“

ἐπ' αἰόνα, æolice, pro ἐπ' ἡίονα. Versus, quem dein adponit Athenæus, sic scribebatur in ed. Ven. ἐν δὲ κίρνα τὸν τῷ μελιαδέος ὅτι τάχιστα κρατῆρα. In ed. Bas. vero, ἐν δὲ κίρνω τὸν τῷ etc. quæ eodem modo repetita in ed. Cas. 1. sed in ed. Cas. 2. et 3. κίρνω τὸν τοῦ μελιαδ. GROTEFEND sic scribit:

„Ἐν δὲ κίρνα τὸν (τοῦ) μελιαδέος ὅτι
τάχιστα
„κρατῆρα —

At recte, ut nobis videbatur, τῷ μελιαδέος dedit noster cod. A. dorice et æolice pro communi τοῦ μελιαδέος, quod habet ms Ep. quodque ipsam etiam inter lineas scriptum exhibet cod. A. Articulum

culum τὸν vero neuter codex agnoscit: sed, pro eo quod in ed. Ven. est κίρνα τὸν, in ms. Ep. est κίρνᾶται, in ms. A. vero κίρνᾶτε, quod tenendum putavi.

ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν etc. „ Quod modo
 „ dicebamus, κατὰ πᾶσαν περίστασιν significare
 „ quocumque rerum suarum statu, laeto aut tristi,
 „ certissimum est ex creberrimo auctorum usu.
 „ Dalecampius, tamen vertit, quovis statu caeli.
 „ Itaque non mirum, male cepisse eum postea
 „ Athenæi verba, quibus probat quod ante dixe-
 „ rat. Sunt autem hæc: Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμα-
 „ σιν, id est, bibisse Alcaeum rebus adversis patet ex
 „ istis: sequuntur verba *ALCAEI*: Οὐ χρεῖ
 „ κακοῖσι μῦθον ἐπιτρέπειν, προκόψομεν γὰρ
 „ οὐδὲν ἀσάμενοι ὦ Βακχί. Φάρμακον δ'
 „ ἄριστον, οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθῆναι.
 „ Legendum θυμόν, non μῦθον. Haud par est,
 „ malis animum permittere: (hoc est, cogitationi
 „ adversorum casuum se dedere, et luctui indulgere.)
 „ Proficiemus enim nihil cum nos cruciaverimus, ο
 „ Bacchi. Remedium vero optimum est, si vino huc
 „ allato [quod nobis adferendum curaverimus] „ ad
 „ ebrietatem usque biberimus.“ *CASAUBONUS*. —
 Versus, quos suis numeris distinguere neglexerant
 Athenæi editores, satis commode jam in Lyrico-
 rum editionibus Casaubono superioribus erant
 distributi. Illud unum monendum supererat

BENTLEIO ad Horat. lib. III. Od. 2. postremum
versiculum,

οἶνον ἐνεικαμένοις [ἐνεικαμένους malebam]
μεθυσθῆναι,

esse una syllaba longiorem: quare pro μεθυσθῆναι,
ille μεθύσθαι corrigebat. Sed μεθυσθῆν,
Aeolica dialecto, pro communi μεθυσθῆναι scrip-
sisse Alcæum, perquam probabile fecit KOENIUS
ad Gregor. Corinth. de Dial. pag. 143 sq. Et
nunc ecce, hoc ipsum nobis dedit optimus noster
cod. A. (Silet h. l. Epitoma, in qua prætermissa
est tota ista ecloga.) Mendosum vero μῦθον idem
codex præiverat aliis: sed θυμόν recte iam in H.
STEPHANI Lyricis positum video. Vulgatum
ἀσάμενοι, quod tenet Mstus noster cum edi-
tis, damnavit BENTLEY l. c. versui simul et
sententiæ contrarium esse contendens, et ἀσώμε-
νοι corrigens. At ipsum ἀσάμενοι ex dialecto
pro ἀσώμενοι recte dici potuisse docuit idem, quem
modo laudavimus, KOEN ad Gregor. pag. 86.
Pro Βακχι, quod erat editum, Βυκχι dedit
noster codex: quam scripturam ut fidenter recipere-
remus commovit nos accedens ad vetusti codicis
auctoritatem suffragium auctoris Etymologici M.
diserte monentis, Βύκχης esse Aeolicum nomen,
dem valens ac commune Βάκχης: ubi quidem
non Βύκχης et Βάκχης penacute, sed Βυκχίς et
Βακχίς scribi debuisse, ipsa exempla aliorum
nomi-

nominum in *is* desinentia, quæ ibidem adferuntur
 fati ostendunt. Totam eclogam Horatiano stylo
 in hunc modum reddidit GROTEFENDIUS
 noster:

*Non est querendam rebus in arduis:
 frustra est quod omni tempore moereas,
 o Bacchi. Lenimen malorum
 praecipuum est, satiari Iaccho.*

Nῦν χρεὶ μεθύσκειν etc. „Sequuntur verba
 „Athenæi: Ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις: id est, *Rebus*
 „laetis bibisse Alcaeum constat ex his. Tum recitan-
 „tūr ALCAEI hæc: Nῦν χρεὶ μεθύσκειν, καὶ
 „τινα πρὸς βίαν πονεῖν, ἐπειδὴ καὶ τθανε
 „Μυρσίλος. Lego, καὶ τινα πρὸς βίαν πίνειν
 „Nunc oportet ebrium fieri, et vel invitum bibere,
 „quando Myrsilus obiit.“ CASAUBONUS —
 Commendat h. l. GROTEFENDIUS, quæ ad
 Horat. I. od 37. commentatus est MITSCHER-
 LICH. Ipse Græcos versiculos sic latine reddidit:

*Nunc est bibendum, nunc violentius
 potandum: habent iam Tartara Myrsilum.*

πίνειν pro mendoso πονεῖν, quod quidem
 vetus etiam codex habet, iam ante Casaub. ab
 Henr. Stephano editum video. Sed et insignem
 sane veri speciem illa correctio habet,

Nῦν χρεὶ μεθύσκειν, καὶ χθόνα πρὸς βίαν
 παίειν: —

quam olim a viro docto apud Aemil. Portum ad
Fragm. Lyricor. (Heidelb. ap. Commelin. 1598.)
propositam, unice probavit JANI, in Comment.
prima de Alcæo, Hal. 1780. Unde expressum
his visum erat Horatianum illud, lib. I. od. 37.

*Nunc est bibendum, nunc pede libero
pulsanda tellus.*

Ex *Myrsilo*, Mitylenarum tyranno, (cuius Strabo
meminit lib. XIII. pag. 617. ed. Cas.) perperam
Myrsilum fecit Dalecampius.

In proximo versu Choriambico Sapphico,

Μηθὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον
ἀμπέλῳ: pro vulgato δένδρον, quod tenent
ambo mssti cum editis, δένδρεον oportuisse
monuit GROTEFENDIUS, laudato MITSCHER-
LICH ad Horat. I. 18.

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.

Pro Μηθὲν, quod cum ed. Bas. et Cas. tenet Epi-
toma, Μηθὲν recepi ex ms. A. et ed. Ven. Μηθὲν
γ' ἄλλο scribendum censuerat VALCKENAER ad
Herodot. VIII. 109. ubi etiam de δένδρεον pro
δένδρον ponendo monuit.

Ὁ ἐπὶ τοσοῦτον|φιλοπότης. De scrip-
Φιλοπώτης, quam hic habet ms. A. vide not.
pag. 427. a. Sic rursus ἀκρατοπῶται per ω
bitur in eodem, pag. 432. a. et similiter deim

in eisdem similibusque nominibus. *Ibid.* Φησι Σέλευκος. *SELEUCUS*, Grammaticus: puto, in *Glossis*, sæpius laudatis Nostro. Quod ait, αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον: *ipsum illud carmen dicit*, in quo leguntur verba illa, supra lit. a. citata, de quorum sententia quæritur.

Sequitur ex ipso illo carmine ecloga, cuius maior pars infra lib. XI. pag. 481. a. (nec tamen sine varietate) repetitur. Illa hoc loco in ed. Cas. in hunc modum scripta erat: Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυπεν; δάκτυλος ἀμέρα, καδδ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἱ τὰ ποιμίλα. οἶνος γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱός. λαθικάδδ' [λαθικάδδ' ed. Ven. et Bas.] ἀνθρώποισιν ἔδωκεν. Ἐγγεσ κερνάς ἕνα καὶ δύο πλέαις. κἀκκεΦαλᾶς δ' ἄτερα τὰν ἑτέραν κυλιξ ὠθεῖτω, Codex Er. non nisi prima verba habet, Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; Codex A. nihil ab edita scriptura dissentit, nisi quod, pro κερνάς, κερναις habet, nescio quo accentu: de qua formæ participii æolica paulo ante dictum ad lit. b. Infra, pag. 481. tota ecloga deest in Epitoma: in editis vero consentiente ms. A. sic legebatur; Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα. καδδ' ἀειρε [καδδάρει ed. Ven. καδδάξαι ed. Bas.] κυλίχναις μεγάλαις αἱ [αἱ ed. Ven.] τὰ ποιμίλλης οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς λαθικήδεα ἀνθρώποισιν ἔδωκεν, ἔγχεαι, κέρνα, ἕνα καὶ πλείους. Quibus

• duq:

e duobus locis inter se collatis totam eclogam in hosce versus distinctam olim exhibuerunt Lyricorum Græcorum editores :

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυ-
λος ἀμέρα.

Καδδ' ἀνάειρε κυλίχλαις μεγάλαις αἱ τὰ
ποικίλα

οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχυσε κερνάς ἕνα καὶ δύο
πλείαις. κακκεφλάς, δ' ἀτέρρα τὰν ἑτέραν
κύλιξ

ὠθεῖτω. ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς
ἀκράτου,

Ubi mireris, quid sit quod postrema illa, ἕνα
πρὸς - - ἀκράτου, tamquam poetæ verba adie-
cerint; quum hodie post ὠθεῖτω ista statim le-
gantur, ἕνα πρὸς δύο ῥητῶς κερνάσαι κελεύων,
quæ manifeste Athenæi sunt, non Alcaei. De quo
quoniam monere lectorem insuper habuit CA-
SAUBONUS, qui totam etiam eclogam h. l. in
Animadv. prorsus silentio præterit; monemus
nos, in ed. Ven. et Bas. post illa, ὠθεῖτω et
ἕνα πρὸς δύο, omisissis quatuor fere et viginii
verbis, statim sequi illa, ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκρά-
του: quo factum, ut ista omnia etiamnum poetæ
verba esse viderentur. Quæ deerant superioribus
editionibus, ea tacite ex Italicorum codicum le-
ctionibus adiecit Casaubonus: quæ et eadem
noster

noster codex *A.* habet, et illud amplius, quod, ubi nude *Φιλέταιρος Τηρεῖ* posuerat Casaubonus, codex noster *Φιλέταιρος δ' ἐν Τηρεῖ* dederit. Sed redeamus ad eclogæ initium, in quo quod hoc loco *vers. 1.* consentientibus ambobus nostris msstis legitur, *τί τὸν λύχνον σβέννυμεν*; id hactenus probavit tenendumque censuerat RUTGERSIUS, Lect. Venus. cap. 4. ut metri causa *τί λύχνον σβεννύομεν* (abiecto τὸν articulo) scriberetur: locum hunc Horatio obversatum esse censens, cum lib. III. oda 21 extr. scriberet, *te (testam vel amphoram) vivae producent lucernae*. Ita scripturæ hic vulgatæ sententia hæc erit: *Quid lucernam extinguimus, nempe, finem facientes computationi, et cubitum ituri? Sed facile mihi persuadeo, (quæ longe plerorumque interpretum sententia est) vitiosam istam esse quamvis vetustam huius loci scripturam, uniceque veram eam quæ inferiore loco (XI. 481. a.) servata est, ἀμμένομεν.* De qua CASaubonus in Animadv. ad illum locum ita commentatus est: „Subjicitur „ALCAEI locus elegans, qui eius poëtæ *Φιλοπύων*, de qua dictum est libro decimo arguit „manifestissime. Πίνωμεν, ait; *τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.* Antiqui, cum „fere parcius pranderent, et cœnabant liberalius, „et computationes suas eo reservabant. Tempus „autem cœnæ erat *vespera* et *λύχνων ἀφαί.* Ita „viri graves et occupati: nam qui aliter vitam „institue-

„instituebant, hi et *tempeſtiva* agitabant, *convivia*,
 „et ad pocula *de die* accedebant. Hoc igitur
 „Alcæo poëtæ vinoſo nunc dolet, quod propter
 „sobrios ſodales *horam lucernalem* cogatur *expectare*.
 „*Quid moras trahimus?* inquit: *quid expectamus*
 „*ut veſpera ſit?* Ecce iam adveſperat: iam, *qui*
 „*reſtat dies, digitus eſt, ſive digito non longior*. Re-
 „rum meſura, pro varia ipſorum natura, varie
 „iniri ſolet. Sed poëtæ locutionibus ſuis natu-
 „ram rerum interdum pervertunt. Tale hoc
 „Alcæi, *δάκτυλος ἡμέρα*. Nam *digitus* non eſt
 „meſura temporis conveniens; verum locorum
 „intervallis, et corporibus continuis: dies per ho-
 „ras, ſemihoras, et vigilias metimur. Simili
 „elegantia dixit comicus Alexis,

„*κρείττων ἐκείνός ἐſτιν ἡμέρας δρόμῳ:*

„et Ariſtophanes, in *Ranis*, quosdam adoleſcen-
 „tes ait eſſe:

„*Εὐριπίδου πλεῖν ἢ ſταδίῳ λαλιſτέρους.*

„Idem, in *Nebulis*: *τῶν Ἑλλήνων εἶναί μιν λέγειν*
 „*ἑκατὸν ſταδίοισιν ἄριſτον*. Athenæus libro
 tertio, [pag. 98. c. d.] „ait, nonnullos inſo-
 „lencia locutionum *πολλοῖς παραſάγγαις ὑπερ-*
 „*δραμεῖν τὸν Διονύσιον*. Aſſentior autem do-
 „ctiſſimo et de literis Græcis optime merito He-
 „rico STEPHANO, exiſtimanti [in *Notis ad Anacreont.* p. 78. et in *Schediaſm.* lib. III. num. 30.]

„dictum

„ dictum illud Alcæi, δάκτυλος ἡμέρα, pridem
 „ in proverbium abiisse; quod Græci Παρæmio-
 „ graphi per imperitiam corruerunt, et in Δα-
 „ τύλου ἡμέρα perperam commutarunt. [Vide
 Zenobii Cent. III. Proverb. 3. et ibi Andr.
 Schotti notata; Diogenian. Cent. IV. 13. Suid.
 in Δάκτυλοι, et Helychii Interppr. ad voc.
 Δατύλλου ἡμέρα.] „ Epigrammatarius poëta [in
 Anthol. lib. VII. pag. 485. ed. Steph. Asclepiades,
 in Analect. Brunckii, T. I. pag. 213.] „ eodem
 „ sensu dixit δάκτυλος αἰώς: nam ἡώς, inter
 „ cæterea, etiam diem significat, ut observant
 „ Poëtæ interpretes. Neque dubium est, quod
 „ primus omnium recte eruditissimus idem STE-
 „ PHANUS observavit, Alcæi superiora verba
 „ respexisse eum poëtam epigrammatorum, cum
 „ faceret:

„ Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος

„ ἡ ^{αἰώς.} πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

„ ALCAEI verba, quia parum emendate scribun-
 „ tur isto loco, [nempe lib. XI.] partim ex libro
 „ superiore, [nempe ex hoc loco, in quo ver-
 „ samur,] „ partim ex conjectura emendata nobis,
 „ adscribemus:

„ Πίνωμεν τί τὸν λύχνον αἰμμένομεν;

„ δάκτυλος αἰμέρα. καθδ' ἀνάειρε

„ κυλίχλαις μεγάλαισι καὶ πυκιναῖς.

„ οἶνον

„οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς
 „λαθιηὴ δὲ ἀνδρώποισιν ἔδωκεν.
 „ἔγχευε κίρναϊς ἕνα καὶ δύο πλέαις.“

Hæc ibi **CASAU BONUS**; qui hic, ut modo dixi, nihil prorsus ad hanc eclogam adnotaverat. Casauboni versus istos, cum tota lectione ab illo concinnata adoptavit Brunck, in Notis ad Analect. pag. 44. Alii viri docti, quos nos secuti sumus, metri generis probarunt longioribus versibus constans: *Asclepideum maius* s. *choriambicum Alcaicum* vocat **JANI** in Comment. II. de Alcæo, cum **RUTGERIO** in Lect. Venusinis; *choriambicum Sapphicum*, **GROTEFEND** in schedis nobiscum communicatis.

Vers I. Scripturam quam hic tuentur veteres libri, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; loco inavere non sumus ausi, probatiorem scripturam sub contextu notasse satis habentes. Illum versum sic legit **GROTEFEND** cum **JANI**:

Πίνωμεν. τί λύχνους. (vel λύχνως) ἀμμέ-
 νομεν; δάκτυλος ἀμέρα.

PORSONUS vero, ad Euripidis *Medeam*, v. 494.

Πίνωμεν. τί τὰ λύχνα ἀμμένομεν; δάκτυλος
 ἀμέρα.

Monens pluralem λύχνα reperiri apud Herodot. II. 62. et 133. (vide Athen. X. 138. b) et apud
Euripi-

Euripidem, in Cycl. vl. 514. ed. Musgr. Dictionem vero δάκτυλος ἀμέρα non equidem cum Casaub. de *reliqua diei parte* intelligam: sed de *tozo die*, quin et cum REINESIO (Var. Lect. pag. 105) de universa vitæ humanæ brevitæ; quam in partem Seneca dixit, *punctum est quod vivimus, et adhuc puncto minus*. Eandem in sententiam, Græcum versum his duobus versiculis latine GROTEFENDIUS reddidit:

*Iam nunc bibamus: quid terimus diem
usque ad lucernas? summa brevis dies.*

coll. Horat. I. 4. 15.

Versum 2. idem GROTEFENDIUS græce sic scribens:

Καδδ' ἄειρε κολίχλαις μεγάλαις αἵματα
ποικίλα, latine sic reddidit:

*Deprome nunc magnis lagenis
sanguinei latices coloris.*

nempe αἵματα ποικίλα, pro eo quod hic vulgo αἱ τὰ ποικίλα, libro XI. vero αἱ τὰ ποικίλλης (ποικίλλης in cod. A.) scribitur. Eandem correctionem iam publice nuper FIORILLO, in Observ. in Athl. pag. 74. proposuerat; monens „αἵματα hic esse *vina vario colore, sanguineo, flavo,* „ποικίλα.“ — „Αἶμα, pro *vino*, (inquit GROTEFEND. in Schedis msstis) „non inusitatum „est

„est. Idem vocab. in fragm. Cyclopiſ Timothei
 „apud Athen. XI. pag. 465. c. latere puto, ubi
 „ἐμισγε δ' αἶμα Βακχίου restituī, pro δ' αἶμα.“
 — Ex ista interpretatione, voces κυλίχναις μεγά-
 λαις fuerint (id quod prima specie profitentur)
 dativi casus; quam in partem etiam JANI acce-
 perat, sic legens:

„Καδδ' αἶρε κυλίχναις μεγάλαις καί, πᾶϊ,
 ποικίλαις.“

adiecta hac adnotatione: „Postquam admonuit
 „amicos Alcæus, ut iam nunc de die potare inci-
 „perent, statim ipse magisterium vini capessit:
 „affer, (et ministra vinum) puer, magnis et variis
 „poculis. Variis, id est, pretiose cælatiſ, auro
 „gemmisque distinctis. αἶρειν ſolemne hoc ſenſu
 „vocabulum est, ut apud Homer, Iliad ζ'. 264.“
 — RUTGERSIUS (ob oculos, puto, habens
 mendosam editionis Bas. ſcripturam ἀνάεινε, pro
 ἀνάειρε) eundem verſum in hunc modum con-
 cinnaverat:

„Καδδ' ἀντεινε κυλίχνας μεγάλας, αἶτεε
 ποικίλα.“

Latine ſic vertens: *Da magnos calices, ex variis
 poſcito poculis.* Cautior hiſ PORSONUS, loco
 modo citato, contentus ſcripturæ varietatem ex
 X. 430. d. et XI. 481. a. protuliſſe: „*Secundum*
 „*verſum*, ait, qui velit et poſſit, corrigat.“ —

Sane,

Sane, quid in posteriore hemistichio de illa librorum scriptura αἰ (vel αἰ̄) τὰ ποικίλα (sive ποικίλλης aut ποικίλλης) faciendum sit, minime adhuc ad liquidum perductum videtur: quamvis enim speciosa sit Grotefendii et Fiorilli emendatio, dissimulari tamen nequit duriusculi aliquid habere illa αἰ̄ματα ποικίλα. Cæterum illud observari velim, κυλίχναις μεγάλαις ex Alcæi dialecto posse esse accusativos, idem valentes ac κυλίχνας μεγάλας: de quo Aeolismo Kænius monuit ad Gregor. Corinth. pag. 94 sq. Id si hic locum habere statuas, percommode deinde πλείαις vers. 5. eodem modo accipietur: nempe, Ἐγχεε πλείαις, (id est πλέας, scil. κυλίχνας:) κερναῖς vel κερναῖς (id est, κερναῖς) ἕνα καὶ δύο: scilicet ἕνα ὕδατος κύαθον, καὶ δύο οἴνου. *Infunde plenos calices, miscens singulos aquae cyathos cum duobus vini.* Sed etiam si pro dativis casibus accipias, eadem manebit sententia, subintelligendo accusativum οἴνον.

De tertio versu et quarti initio, nullum est dubium. Cum sententia, per se satis perspicua, tum ambo Athenæi loca inter se collata, satis ostendebant, sic scriptum oportuisse:

Οἴνον (sive φοῖνον malueris) γὰρ Σεμέλας
καὶ Διὸς υἱὸς λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκε. —

Pro ἔδωκεν, quod utroque loco vulgo legebatur, ἔδωκ' per apostrophen desiderabat metri ratio. λαθρικάδσα (i. e. ληθικήδεα) οἶνον; Horatio esse vinum *obliviosum*, lib. II. Od. 7, 21.) pridem monuere interpretes. Quod sequitur (*vers.* 4 sq.)

— Ἐγχεε κερναῖς ἕνα καὶ δύο
πλείαις. —

de scriptura κερναῖς vel κερναῖς, quam hic dedit ms. A. paulo superius dictum ad lit. b. Tum ex huius loci scriptura πλείαις, collata cum πλείους, quod altero loco legebatur, existebat πλείαις, quod recepi praeuntibus RUTGERSIO, JANI, et FORSONO. πλείους placuit GROTEFENDIO et FIORILLO. De totius ῥήσεως sensu paulo ante monuimus. Sed in aliam sententiam Grotefendius noster accepit, postremam eclogæ partem latine sic reddens:

*Infunde miscens munera Liberi:
primae secundam junge lagunculam;
expellat ex nostro cerebro
iste calix calicem priorem.*

Vers. 5. Sic scripsit JANI, praeunte RUTGERSIO:

πλείαις καὶ κεφλάς δ' αἰτέρα μὲν τῶν
ἑτέραν κύλιξ ὠθεῖται.

inserta μὲν particula, quam poscere metrum videbatur. Eandem particulam tenentes GROTE-

FEND

TEND et FIORILLO; insuper τὰν δ' ἑτέραν
 scribunt, δ' particulam nescio qua necessitate
 quove consilio inserentes. PORSONUS vero α' δ'
 ἑτέρα pro δ' α'τέρα scribens, rectius consuluisse
 metro videtur: sed, quod apud illum (in præ-
 dicta Adnot. ad Eurip. Med. 494) tali verborum
 distinctione scribitur versus,

πλείαις κακκεφαλᾶς· α' δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν
 κύλιξ

id quidem consulto - ne a Viro doctissimo factum
 sit, an per typhotetæ sphalma in editione Lipsi-
 ensi commissum, definire non ausim. κακκεφα-
 λᾶς sane valet κατὰ κεφαλῆς: quod qua ratione
 hic cum superioribus jungatur, haud satis perci-
 pio. Ex vulgatâ scribendi ratione sensus erit,
 quem in versione expressimus, *alius calix alium e*
capite pellat: quam in eandem sententiam Anti-
 phanes apud Nostrum, II. 44. a. dixit, Οἶνω τὸν
 οἶνον ἐξέλαύνειν.

Idem libr. XI. c. II. p. 188. T. IV.

Καὶ Ἀλκαῖος.

Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης 1) διννομένη 2)
 παρισδων. 3)

LATI-

1) Variè tentarunt, nulla certa ratione.

2) Corrigunt διννομένη, aut Δεινομένηι.

3) Temere παρισδων ed. Bas. et Cas. παρισδωνι
 ms A. Quod valere possit παρισδω νίν.

LATINE.

Et Alcæus :

A poculis vero πώνης Dinomeni adfideus.

Animadversiones SCHWEIGHÆUSERI

ad h. l. Tom. VI. pag. 11 et 12.

Καὶ Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης διννομένη παρίσδων. „ Testimonium *ALCAEI* pro „ deposito non injuria habuerim. Sed tentare quid „ vetat Ἀλκαῖος, ait, ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης † „ διννομένη παρίσδων. Scribo: Ἐκ δὲ ποτηρίων „ πτόντες, δειπνουμένη παρίσδων. *Cum e pocu- „ lis bibissent, illi cœnanti affecerunt: vel Δεινομένει „ παρ. Dinomenes, usitatum Græcum nomen.*“
 CASAUBONUS. — διννομένη legebat DALE-
 CAMPUS, et πολλάκις vel πυκνῶς, pro πώνης,
 sic vertens: *A poculis frequenti vertigine jactata „ affedi.* Similiter FIORILLO, *Observ. in Athen.*
 pag. 28 Ἐκ δὲ ποτηρίων πονηρῶς διννομένη παρί-
 σδων. Sed quoniam et alibi idem Alcæus (in *Fragm.*
 quod apud Hephæstionem in *Enchirid.* legitur)
Dinomenis cuiusdam *Tyrracii* meminuit; sive ille sit
 Gelonis et Hieronymi pater, regum Syracusarum,
 sive alius; perquam est probabile, Δεινομένει hic
 quoque scriptum oportuisse. *Dinomenis*, quem
 dixi, meminere Herodotus VII. 145. Diodorus
 Sicul.

Sicul. XI. 67. et Pausan. VI. 12. De voce πώνης quid facerem aut statuerem, nihil prorsus occurrebat: videndumque, dum certius quid aut probabilius saltem proferatur, ne proprium nomen sit. Tentaveram ΙΤΩΝΗΣ: quod tamen parum convenire videbatur. (vide interim Suidam in Ἰτώνη Steph. Byz. in Ἰτων, aliosque laudatos ad Hesych. in Ἰτωνία.) Quod si quidem δινομένη teneas, simplicem v. literam pro gemina posuisse contenas, aut si δινομένη in dativo casu scribendum censueris; forsan haud improbabilis videbitur ΠΑΥΩΙΙ ratio qui πώνης legens subscripto jota, *doloribus agitata* vel *agitatae* interpretatus est: (in Præfat. ad Phrynich. p. 40.) πῶνα nempe cum ποινη conferens, et ad Hesychium provocans, apud quem πῶνα per λύπη exponitur. Quam in cogitationem etiam PURSANUM incidisse video: qui, in ora sui olim libri, vel πυκνῶς corrigendum adnotavit, ex Dalecampii mente; vel πῶναις, æolice pro ποιναις. Sed in tam brevi fragmento nescio quo fato accidit, ut in singulis pæne verbis turbæ cicerentur. Nam περίσδον quidem, quod in ed. Bas. et Cas. legitur, non nisi temere et per operarum (ut videtur) errorem irrepsit. περίσδων habet ed. Ven. id est, *adsidens*, in participio: ex msto A. vero enotatum περίσδωνι, nihili verbum; quod si ex περίσδων decurratum statuas, fuerit περίσδω activa notione accipiendum, *adsidere facio illum* vel *illos*.

Consulto omisi *Samuelis* ΠΕΤΙΤΙ commenta ad hoc fragmentum spectantia: quæ qui nosse cupit, adeat eius Miscell. lib. VII. cap. 8.

Idem libr. XI. pag. 270. Tom. VI.

Κότυλος. Τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι ὧν καὶ Ἄλκαϊὸς μνημονεύει.

LATINE.

Cotylus. Pocula una tantum ansa instructa *cotylis* vocantur: quorum etiam Alcaeus meminit.

Animadversiones Ejusdem Tom. VI.

pag. 149 et 150.

Κότυλος. Τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι. „Hesychius, inter alias interpretationes vocis „Κοτυλίσκος: Τινές, αἰτ, τὰ μόνωτα ποτήρια.“ CASAUBONUS. — Vocab. Κότυλος non adnotavit doctus ille Lexicographus. Aliam vero vocabuli κοτυλίσκος interpretationem, quæ primo loco ab eodem posita est, infra notabimus ad p. 479. c. *Ibid.* ὧν καὶ Ἄλκαϊὸς μνημονεύει. Mirum ni *verba* etiam *Alcaei* adposuit auctor. Sed omiserat eadem fortasse vetustior Grammaticus, e quo hæc depromsit noster.

Idem

Idem libr. XI. pag. 281. Tom. IV.

Καὶ Ἀλκαῖος·

Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;
δακτυλος ἀμέρα.

Καὶ δ' ἄειρε κυλίχνοις μεγάλαις αἰ τὰ
ποικίλαις.

Οἶνον γὰρ Σεμέλαις καὶ Διὸς λακικὴδεα.

Ἀνθρώποισιν ἔδωκεν. ἔγχεε, κίρναε, ἕνα
καὶ πλείους.

Καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ.

Λάταιγες ποτέονται κυλιχναῖν ἀπὸ
Τηϊῶν.

ὡς διαφόρων γινομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων.

LATINE.

Et Alcæus :

*Bibamus ! quid lucernam exspectamus ? Digitus
dies est,*

*Prome maiora pocula, dilecta (sive socialia,)
varia.*

*Vinum enim Semelae Jovisque filius curarum
oblivionem.*

*Hominibus dedit. Infunde, misce, unum ex
plures.*

Et in decimo :

Latages volant Teiis e poculis.

Animadversiones Ejusdem ad h. l.

p. 166 et 167. Tom. VI.

Καὶ Ἀλκαῖος. Diceret, *Alcaeum* pariter atque *Achaeum* κυλιχνίδας dixisse. At in utroque, quod adfertur, testimonio brevius κυλίχνας dicit, (a recto casu, ἢ κυλίχνη,) non κυλιχνίδας, quod est a sing. ἢ κυλιχνίς. Quare hactenus paulo commodius in Epitoma scribitur, Ἀλκαῖος δὲ κυλίχνας: sed utrumque dein testimonium huius poetæ prætermisit Breviator.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν etc. De hisce *ALCAEI* versiculis copiose supra dictum est, ad X. 430. d. ubi etiam ea adposuimus: quæ ad hunc ipsum locum *CASALUBONUS* adnotavit. Quibus nihil, quod nunc adjiciamus, habemus, nisi id quod interim demum atque adeo nuperime, cum hos versus relegeremus, in mentem venit. Scilicet *versus secundus*, quem superiore loco ita ut ibi vulgo legebatur edidimus,

καδδ' ἀνάειρε κυλίχνας μεγάλαις αἰ τὰ ποιήματα, quum hic in hunc modum edictus esset,

καδδ' ἄειρε κυλίχνας μεγάλαις αἰ τὰ ποιήματα, advertet nos scriptura veteris codicis *A.* qui tenet quidem αἰ τὰ, nec vero. ποικίλλας hic habet, sed ΠΟΙΚΙΛΛΙΣ: quod haud dubie ex ΠΟΙΚΙΛΛΙΣ detortum videbatur, ut ποικίλλας fuerit adjectivum eodem casu) scil. Dorian

vel Aeolico accusativo plurali) positum ac με-
γάλαις, simul cum hoc ad substantivum κυλιχναίς
referendum. Cuius observationis consequens
erat, ut etiam in vocibus αἰ τὰ aliud adjectivum
eodem in casu positum quaeremus. Et mox id
ipsum, quod quaerebamus, in vocabulo αἰταις,
(quod vel *dilecta* (pocula) interpretari possis, vel
socialia) ratione tam probabili invenisse nobis visi-
sumus, ut propemodum in ipsum contextum
recipere auderemus; ne tamen videamur in in-
ventis nostris nimis iusto placere nobis, satis
habuimus in proximo adnotare. Vocabulum
αἰτης, Dorice αἰτας, et τὸν ἐρώμενον significare,
et ἑταῖρον, Hesychius, Etymologus, aliique
Grammatici monuerunt, quos et H. Stephanus in
Indice Thesauri, et Albertus ad Hesychium lau-
darunt. Conf. veterem Theocriti interpretem, in
argumento Idyllii duodecimi. Eodem vocabulo,
sive ab hoc derivato, Alcman usus est, αἰτας
vel αἰτίας χορδὰς dicens *amabiles chordas*. — In
altero *ALCAEI* fragm. pro Τηῖαν, perperam
Τηῖαν scribitur in ed. Cas.

Idem

Idem libr. XIII. p. 163. Tom. V.

Ex Hermesianactis Leontio v. 47. 48.

Δέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀινεδέξατο
κώμους,
Σαπφουῖς φορμίζων ἡμερόεντα πόσον,
γιγνώσκεις 1)

LATINE.

Lesbius Alcaeus quot susceperit comestationes,
Sapphus cithara canens amabile desiderium.

Idem libr. XIV. pag. 271 - 273. Tom. V.

Ἀλκαῖος γοῦν ὁ ποιητῆς, εἴ τις καὶ
ἄλλος μουσικώτατος γενόμενος πρότερα τῶν
κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται,
μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, διό
καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυόμενος φησίν.

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῶ.

Πᾶσα δ' Ἄρη 2) κεκόσμηται στέγη

Δαμ-

1) Γινώσκεις Ms.

2) Ἄρει edd.

Δαμπραῖσιν κυνέαισι, 1) καττᾶν λευ-
κοὶ καθύπερθευ ἵππειοι 2) λόφοι
κύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν τα-
γάλματα 3) χάλκισαι δ' αὖ πασ-
σάλοις. 4)

κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραῖ
κναμίδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς. 5)
θάρακες τε νέω λίνω 6) καὶ κοι-
λαὶ δὲ 7) κατ' αἰσπίδες 8) βεβλη-
μέναι. 9)

Παζ

- 1) Λαμπραῖσι κυνέαισιν vulgo.
- 2) Ἴππειοι vulgo.
- 3) Ἀγάματα vulgo absque artic.
- 4) χάλκισαι δὲ πασσάλοις vulgo.
- 5) Ἐρκος ἰσχυροβελές edd.
- 6) Νέω λίνω edd.
- 7) Κοιλαί τε, absque και vulgo.
- 8) Κατασπίδες vulgo.
- 9) Βεβλημένον edd. unde βεβλημένων corrigunt viri docti.

Παρ' δ' αὖ χαλκιδικαὶ σπάθαι, παρ' δὲ
ζώματα πολλὰ καὶ κυππατίδες· 1)
τῶν οὐκ ἔσι λαθέσθ', 2) ἐπειδὴ πρώ-
τισθ' ὑπὸ ἔργον ἔσταμεν τόδε. 3)

LATINE

Priscis vero temporibus Musica ad fortitudinem fuit adhortamentum. Alcæus quidem poëta, musices si quis alius scientissimus, poëticæ arti bellicam virtutem anteponit, cum magis quam necesse erat bellicosus fuisset. Itaque rebus bellicis gloriatus, ait:

Splendet mea magna domus ære,
totumque Marti ornatum est tectum
nitentibus galeis, equibus de super
albæ equino e pilo cristæ
nutant, capitibus virorum verissimi
ornatus: æneæ item occultis
clavis circum positæ splendida
ocreæ, tutamen adversus validum telum:
thoracesque novo e lino, cavi que

Clypei

1) Κυππατίδες vulgo.

2) Λαθέσθαι vulgo.

3) Πρώτισα ὑπὸ ἔργον edd, πρώτισα ὑπὸ ἔργον malles.

Clypei (a fugientibus) projecti.

Adfunt porro Chalcidici enses, itemque
baltei frequentes, et campestria.

Quorum me par est meminisse, qui
omnium primum hoc opus gessi.

Animadversiones Ejusdem ad h. I.

Tom. VII. p. 413 — 417.

Ἀλκαῖος γοῦν ὁ ποιητὴς — — — ἐπὶ τοῖς
τοιούτοις σεμνυόμενος φησὶν Μαρμαίρει δὲ
μέγας δόμος χαλκῶ. Doctus olim Horatii inter
pres *Christian. Dav. JANI*, in *Commentatione de
Alcaeo Poëta Lyrico*, Halæ 1782 edita, insigne hoc
ALCAEI fragmentum ad iustos metri modulos
redigens et brevibus Notis illustrans, de argumenti,
summa hæc monuit: „Gloriam suam bellicam,
„ex eaque summam felicitatem ita declarat *Alcaeus*,
„ut domum suam non auro, non argento, non
„pretiosa supellectile, sed spoliis atque exuviis
„victorum a se cæсорumque hostium plenam
„exornatamque describat.“

Ipsa *ALCAEI* ῥῆσις prorsus non distinctis
versiculis adposita erat in ed. Ven. et Bas. eodem-
que modo exhibetur in *Henr. Stephani Lyricorum
Fragmentis*, pag. 276. Eandem in tredecim
versiculos nulla certa ratione distributam, cæterum
eisdem

eisdem verbis quibus superiores editiones, exhibent Casaubonianæ Athenæi editiones, in quibus tota sic concepta:

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῶ·
 πᾶσα δ' Ἄρει κειόσμηται στέγη,
 λαμπραῖσι κυνέαισιν καττᾶν
 λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι λόφοι
 νέουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα.
 χάλκεια δὲ πασσάλοις κρυπτοῖσιν
 περικείμεναι λαμπραὶ κναμίδες
 ἔρκος ἰσχυροβελές θώρακὲς τε νέω
 λίνω,
 κοιλὰι τε κατασπίδες βεβλημένον
 παρ' δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι,
 παρ' δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυππατίδες,
 τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθαι ἐπειδὴ
 πρῶτιστ' ὑπὸ ἔργον ἔσταμεν τόδ'.

Ad quæ spectant CASAUBONI Animadversiones hæ: „In *ALCAEI* versibus non capio illa, θώρα-
 κὲς τε νέω λίνω: et censeo scribendum, νέω
 λίνω doricæ: *thoraces novi lini*; id est, *linei novi*:
 „vel ἀσπίδες τε [θώρακὲς τε scribere voluerat]
 „νεόλινοι. Parum etiam intelligo proxima verba:
 „κοιλὰι τε κατασπίδες βεβλημένον: sed neque
 „alius quisquam mortalium capiat, quin emenda-
 „rit prius. Lego, κείνται δὲ καὶ ἀσπίδες βεβ-
 „λημένων: *jacente in meis ædibus et clypei occisorum*:
 „vel κείθι καὶ ἀσπ. Scripti quidam βεβλημένοι:
 „quod

„quod etiam ferri potest. Quemadmodum autem
 „necessario hæc erant emendanda: sic errant gra-
 „viter, qui hæc, παρ' δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι,
 „prope sunt Chalcidicae spathae, censent corrigenda,
 „et legunt χαλυβδικαί. (Hi qui sint nescio,
 nisi *Natalem Comitem* in animo habuit, qui *aereos*
enses interpretatus erat.) „Veteres Chalcidica ap-
 „pellabant opera ex ferro aut aere aliove metallo:
 „quia Chalcide in Eubœa cœpta conflare opera
 „ex ære: quod probant antiqui argumento ex
 „ipso nomine petito. Stephanus: Τινὲς Χαλ-
 „κιδεῖς Φασικληθῆναι διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶ-
 „τον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι. Vel Chalcidicas ex-
 „pone Scythicas. Chalcis enim urbs nobilis fuit
 „Scytharum, cuius meminit idem Stephanus.
 „Utriusque interpretationis subobscurè meminit
 „Hesychius. [Eum vide in Χαλκιδική: sed con-
 fer eundem in Χάλυβοι et Χαλυβδική: pro qui-
 bus, ut ab Interpretibus monitum est, Χάλυβες
 et Χαλυβική scriptum oportebat, quod etiam
 literarum series ostendit.] „Similiter apud Poëtam
 „νώροπα χαλκὸν [Iliad. β'. 578. λ'. 16. etc.]
 „existimarunt quidam e veteribus dici a gente illa.
 „quæ postea leviter mutato nomine appellata est
 „Norica: ibi enim antiquissima ex ære et ferro
 „facta esse opera. Clemens Alexandrinus: Νώρο-
 „πες ἔθνος ἐστὶ Παιονικόν· νῦν δὲ Νωρικοὶ κα-
 „λοῦνται κατεργάσαντο χαλκὸν, καὶ σίδηρον
 „ἐκείθησαν πρῶτοι. Ait Alcaeus: Παρ' δὲ ζώματα
 πολλὰ

„πολλὰ καὶ κυππατίδες. Lego κυπασίδες. Hesy-
 „chius: Κύπασις, περίζωμα καὶ χιτῶνος εἶδος.
 „Ex Alexo colligas, *cingulum militare* ita dictum,
 „aut aliquam aliam armaturæ partem. Plura
 „Suidas: apud quem scriptum κύπασσις. Post-
 „remo addit Lyricus: ἐπειδὴ πρῶτιστα ὑπὸ ἔργον
 „ἔσταμεν τόδε. Corrigo πρῶτιστοι: quia primi
 „stetimus in eâ pugnâ.“ Hæc Casaubonus.

Nos cum in degerendis versiculis, tum in verborum lectione constituenda, eam maxime secuti rationem sumus, quam JANI præiverat loco paulo ante laudato: nonnulla tamen haud spernenda optimus codex *A.* nobis contulit: nam in *Epitomâ* nihil fuit præsidii, quippe in qua brevissime ista expediuntur in hunc modum: Ἄλ-
 κχιός — — — διασεμνυνόμενος Φησί· Μαρμαίρει
 δὲ μέγας δόμος χαλκῶ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα;
 dein statim ad illa transitur, Καὶ τοὶ ἤρμοττε
 ἴσως etc. Versiculi sunt alternatim longiores bre-
 vioresque, quorum modulus hoc schemate de-
 scripsit vir doctus, quem secuti sumus:

— — | — υυ — | υ — | — —
 — υυ — | υ — | — — | υ —

Vers. 2. scripturam "Αρη ex ms. *A.* recepimus.
Marti, i. e. Martis in honorem. *Vers.* 3. λαμ-
 πραῖσιν κυνέαισι præivit *Jani*. Perperam κυνίαισιν
 ms. *A.* καττᾶν dorice, idem quod κατὰ τᾶν,
 i. e.

i. e. καθ' ὄν. *Vers.* 4. ἵππειοι recte *Jani.* *Vers.* 5. et 6. τὰ γὰλματα, *Idem*; prima per crasin producta, articulo non sine vi et emphasi adjecto. ἄγαλματα Græci dicunt *ornatum* quemvis. Vide Valcken. ad Phœn. pag. 291. et Ruhnck. ad Tim. p. 5. χάλκεια δ' αὖ, ex ejusdem *Jani* emendatione.

Septimum octavumque versum idem vir doctus in hunc modum digesserat scripseratque;

„ κρυπτοῖσι περιλαμπραὶ κναμίδες
 „ κείμεναι, ἔρκος ἰσχυρὸν βέλους.

statuens vulgatam scripturam περικείμεναι ex Grammatici alicuius scholio ortam esse, cum a poëta per tmesin separata fuisset præpositio a suo verbo. At prior ex istis versiculis præscriptæ rationi metri repugnat, quum vocabulum λαμπραὶ (sequente voce a consona incipiente) ultimam producat, quæ in illa sede brevis esse debebat. Nulla vero vel mutata vel transposita litera, recte procedebat versiculus:

κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ:

Turbasse virum doctum videtur vocab. κναμίδες, initio proximi brevioris versiculi ponendum; quod ibi, si penultimam longam statuas, stare utique non poterat. Et effertur quidem alias scribiturque κνημίδες, circumflexa productaque penultima, atque ita etiam h. l. in ed. Ven. et Bas. scribe-

scribebatur: sed in ed. Cas. (sive consilio id factum fuerit, sive casu) *κνάμιδες* penacute, penultima brevi, recte scriptum nobis videbatur: quam scripturam nescio an cod. *A.* tueatur. Eadem sane nomina fœminina in *ις* exeuntia, quæ vocalem jota in genitivo, sicut in nominativo, producant, eandem syllabam nonnumquam correptam habere observarunt qui Prosodiæ præcepta tradiderunt. Illam igitur scripturam tenentes, posteriorem versiculum sic constituimus:

κνάμιδες, ἄρκος ἰσχυροῦ βέλους.

Ubi pro ἔρκος, quod in ed. Cas. legebatur, *ἄρκος* ex ed. Ven. et Bas. revocavimus; quæ scriptura et nostrarum membranarum auctoritate firmatur, et Helychii testimonio, apud quem habes, "Ἄρκος ἄρκεσμα, βοιήθεια. Latine, *tutumen id quod* (pericula) *arceat.* Tum, pro mendoso *ἰσχυροβελές* (quod in *ἰσχοβελές* mutandum *Valckenarius* l. c. censuerat, *Jani* vero in *ἰσχυρόν βέλους*) eadem membr. opportune *ἰσχυροῦ βέλους* dedere, doricos genitivos pro *ἰσχυροῦ βέλους.* *Vers. 9.* νέω λίγω haud cunctanter fuit corrigendum cum Casaub. Tum *ibid.* et *vers. 19.* καὶ κοίλαι δὲ, pro vulgato *κοίλαι τε*, *JANI* præivit, postulante metri ratione. Idem dein κατ' ἀσπίδες βεβλημένων scripsit, eadem sententia quam Casaubonus voluerat; et commodius etiam, servata præpositione κατὰ, et ad verbum *βεβλημ.* relata. Ac
vellem

vellem equidem scripturam *βεβλημένων* firmari veterum librorum auctoritate; sed *βεβλημένας* habet vetutissimus codex *A.* cum aliis junioribus, e quibus excerptas lectiones habuit Casaubonus: eandemque scripturam etiam Stephanica editio Lyricorum exhibet, pariter fortasse ex aliquo Athenæi codice msto ductam; nam editiones quidem Athenæi omnes in mendosum *βεβλημένου* consentiunt. *Vers.* 11. *παρ' δ' αὖ Χαλκ.* (pro vulgato *παρ' δέ*) rursus ex *Jani* emendatione est. Cum eodem (*vers.* 12.) *κυππαττίδες* gemina *τ* litera scripsi: rursusque cum eodem (*vers.* 13.) *λαθέσθ'* pro *λαθέσθαι*. De voc. *κυππασσις* vel *κυππατίς* vide Pollucem VII. 6. et alios *Jacobso* laudatos in *Animadvers.* ad *Anthol.* Vol. I. Part. 11. pag. 59 sq. Geminatam *τ* literam, pro gemina *σ*, ex Dorismo esse, haud ita multo ante observavimus. Deinde cum eodem *JANI* *πρώ-τιστα ὑπ' ἔργον* malueram; sed *πρώτισθ' ὑπὸ ἔργον* (sic) scriptum dedere membr. *A.* Ipsa postrema verba in hunc modum interpretatur idem vir doctus, jam sæpius a nobis laudatus: „*Quoniam ante omnia hoc munus suscepimus, huic mueri nos ante omnia addiximus, h. e. quoniam bellatoris munere et gloria nihil nobis in his terris prius aut carius est.*“

Idem

Idem lib. XV. pag. 455. 456. Tom. V.

Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν
τράχηλον στεφάνους, ὑποθυμιάδας, ὡς
Ἄλκαϊος ἐν τούτοις·

Ἄλλ' ἀννήτω 1) μὲν περὶ ταῖς δέραις 2)
παρθέτω 3) πλέκτας 4) ὑποθυμιάδας
τις. 5)

LATINE.

Coronas autem, quibus collum cingebant
hypothyriadas vocabant; velut Alcæus in his:

*Sed anethi circa collum quisque
plexas ponat hypothyriadas.*

Animad.

- 1) Ἀνήτω vel ἀνήτω corrigunt.
- 2) Δέραισι corr. Iac.
- 3) Perperam παρθέτω vulgo.
- 4) Πλεκτας corrigunt.
- 5) Rectius fortasse abesset τις.

Animadversiones Ejusdem ad h. l.

Tom. VIII. pag. 70. 71.

ALCAEI fragmentum sic vulgo scriptum
 legebatur, Ἄλλα ἀνήτωμεν περὶ ταῖς δέραις
 παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας τις. Ubi mo-
 nuit CASAUBONUS: „Alcaei verba ita scribe,
 „Ἄλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω
 „ὑποθυμιάδας τις. Doricum ἀνήτω, pro ἀνή-
 „του. Laudant hæc Alcaei Pollux [VI. 107.]
 „et Theocriti Scholiastes. [ad Idyll. VII. 63.]
 „Cur autem veteres *anetho coronati* cibum sume-
 „rent, causam explicat Galenus, libro VI. De
 „Facultatibus simplicium Medic. Ὑγρότερον καὶ
 „ἥττον θερμόν ἐστι τὸ χλωρόν ἐτι καὶ ἐγχυμον,
 „ὥστε πεπτικώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἐστὶ
 „μᾶλλον τοῦ ξηροῦ, διαφορητικὸν δ' ἥττον. διὰ
 „τοῦτό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξ αὐτοῦ
 „στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπόσια.“ —
 Istud Alcaei fragm. (itemque proximum Sapphus)
 omisit Breviator. Codex A. ab edita olim scrip-
 tura nihil quidquam discedit. ἀνήτω in ora cor-
 rexerat Canterus. KOENIUS Alcaei fragmentum
 adponens in Notis ad Gregorium de Dial p 283.
 sic scripsit, nihil fere mutans: Ἄλλ' ἀνήτω μὲν
 περὶ ταῖς δέραις παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιά-
 δας. IACOBIUS, Animadv ad Anthol. Vol I.
 Part. 2. pag. 48. „Sapphicos Alcaei vertus sic
 „scribendos“ ait:

N

„Ἄλλ'

„ Ἄλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέριαιτι
 „ παρθέτω πλεκτὰς ὑποθυμιάδας.“

Nos ἀνήτω geminata ν litera, et hīc, et paullo post (lit. τ,) in posteriori Sapphus ecloga, tenuimus. Amare enim Aeoles (quorum dialecto usus Alcæus est) geminatas consonantes, diserte docent Grammatici. Vide Corinth. pag. 275. sect. 11. et p. 286. sect. 34. et Etymologum pluribus locis, quæ ad Corinthum citavit KOENIUS; qui eodem etiam loco hæc ipsa Alcæi et Sapphus testimonia retulit, pag. 287. Apud Pollucem et Scholiastem Theocriti, quos Casaubonus nominavit, nil aliud huc spectans monetur; nisi *Alcæum et Sapphonem coronas memorare ex anetho plexas*: et apud Polluc. quidem ibi simplici ν, sed geminata τ litera scribitur id nomen: quod alioquin ἀνήθον scribi efferrique solet. Neque in πλεκτὰς apud *Alcæum*, aut deinde in πλέκταις apud *Sapphonem*, mutare accentum ausus sum. Licet enim Ionicus aut Atticus poëta haud dubie πλεκτὰς (acuta voce) dicturus fuisset; tamen, cum βερυντικούς fuisse Aeoles acceperimus, id est, qui βερυντόνως efferre consueverunt multa, quæ aliis Græcis ὀξύτονα erant, (Etymol. M. p. 752. 13. et pag. 575. 54.) nihil impediabat quo minus recte in illis vocibus acutum in penultima signatum (in quo consentiunt membranæ cum edicis) putarem. Sed in *Anacreontis* proximo fragmento,

cum pariter πλέκτας (nescio an consentiente ms. A.) penacute editum esset, πλεκτάς cum cod. Ep. scribendum judicavi.

Idem Lib. XV. Cap. 6. pag. 471. Tom. V.

Ἵποθυμῖς δὲ καὶ ὑποθυμιάδες, στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ανακρέοντος ποιήσεως.

LATINE.

Hypothymides vero et *hypothymiades*, coronæ apud Aeoles et Ionas; quibus colla cingunt ut perspicue intelligitur ex Alcaei et Anacreontis carminibus. —

Idem Lib. XV. Cap. 10. pag. 509. Tom. V.

Καὶ ὁ ἀνδρείωτατος δέ, προσέτι δὲ καὶ πολεμικὸς 1) ποιητῆς Ἀλκαῖος ἔφη.

Καδδ' ἐχεύσατο 2) μύρον αἶδυ κάττω
στήθεος ἄμμι.

N 2

LATI-

1) Πολεμικώτατος Dalec.

2) Καδδεχεύατο ms. Ep.

LATINE.

Et fortissimus atque etiam bellicosus poeta
Alcaeus ait:

*Suave unguentum mihi desuper in pectus
defudit.*

Animadversiones Ejusdem ad h. l.

Tom. VIII. p. 199.

Καὶ ὁ ἀνδρειότατος δὲ προσέτι δὲ καὶ
πολεμικὸς ποιητὴς Ἀλκαῖος Dalec. poeta simul et
fortissimus et ruginacissimus. Similiter Natalis:
bellicosissimus: commodè, quasi esset πολειμικώ-
τατος. Nihil tamen in Vulgato πολειμικὸς
mutant membr. In Alcaei fragmento καττῶ
recte, pro κατὰ τῶ, id que dotice pro κατὰ
τοῦ. In nostro ms. Ep. καθδεχέυατο scribitur,
sicut sub contextu notavimus; non καθδεχέυ-
σατο, ut ex amico (quem Kuhnkenium fuisse
conjicio) intellexisse se ait Valken. ad Theocr.
Idyll. I. vs. 188. Cum isto fragmento conferendum
est id quod est apud Plutarch. Sympos. Lib. III.
cap. 1. sub finein: Ἀλκαῖος κελεύων καταχέμι
τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοίσας κε-
Φαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος.

Idem

Idem Lib. XV. Cap. 49. pag. 534. T. V.

Ἐμέμνητο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν
ἐκείνων Σκολιῶν ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστὶ σοὶ
ὑπομνημονεῦσαι διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ
ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινε-
μένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ποιητικῆς Ἀλκαίου τε
καὶ Ἀνακρέοντος ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν
ἐν Δαιταλεῦσιν, λέγων οὕτως·

Ἄισον δὴ μοι σκολιόν τιλαβῶν Ἀλ-
καίου καὶ Ἀνακρέοντος.

LATINE.

Jamque etiam plerique mentionem fecerunt
Atticorum illorum *Scoliorum*: quæ ut et tibi com-
memorem operæ pretium fuerit, cum propter
vetustatem, tum simplicitatem auctorum, quos
inter eminent laudati ob hoc poëseos genus Al-
caus et Anacreon; ut docet Aristophanes in Con-
vivantibus ubi ait:

*Cane igitur mihi scolion quoddam, feligens ex
Alcaei carminibus aut Anacreontis.*

~~~~~

DIOGENES LAERTIUS

in Vita Thaletis: libr. I. c. I. n. 7.

Μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαίου
οὕτως, "Ὡς γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστάδαμον,
"Ὄν φάσιν οὐκ ἀπάλαμνον,
"Ἐν Σπάρτῃ λόγον εἶπειν,
Χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδείς πέλει
ἔσθλός.

LATINA INTERPRETATIO.

Meminit Aristodemi Alcaeus quoque hoc modo:

*Nam dicunt quoque Aristodemum
Non imbellia verba
Spartae haec explicuisse;
Pauper nemo probus; quantivis dives habetur.*

—————

Idem in ΠΙΤΤΑΚΟ Lib. I. Cap. III. 74.

Οὗτος (Πιττακός) μετὰ τῶν Ἀλκαίου
γενόμενος ἀδελφῶν, Μέλαγχρον καθεῖλε τὴν
τῆς Δέσβης τύραννον.

LATI:

LATINE.

Hic una cum Alcæi fratribus Melanchrum
Lesbi tyrannum profligavit.

Idem ibid. pag. 76.

Ἡράκλειτος δὲ φησιν, Ἀλκαῖον ὑποχαι-
ριον λαβόντα καὶ ἀπολύσαντα φάναι. Συγ-
γνώμη τιμωρίας κρείστων.

LATINE.

Heraclitus autem Alcæum adserit habuisse
captivum, liberumque dimisisse, veniamque
supplicio meliorem dixisse.

Idem Lib. II. Cap. V. 46. n. 25.

Θάλητι δὲ Φερεκίδης, καὶ Βιάντι Σάλα-
ρος Πριηνεύς· Πιτακῶ Ἀντιμενίδας καὶ Ἀλ-
καῖος, Ἀναξαγόρα Σωσίβιος, καὶ Σιμωνίδη
Τιμοκρέων.

LATINE.

Thaleti cum Pherecyde (contentio fuit),
Biantique cum Salaro Prienæo; Pittaco cum Anti-
menide et Alcæo Anaxagoræ cum Sosibio, Simo-
nidæque cum Timocreonte.

Idem

Idem in ΠΙΤΤΑΚΟ Lib I. Cap. IV. n. 9.

Τῆτον Ἀλκαῖος Σαράποδα μὲν καὶ
Σάραπον ἀποκαλεῖ, διὰ τὸ πλατύπεν
εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὰ πόδε. Χειροπόδην
δὲ διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ραγάδας, ἃς χει-
ράδας ἐκάλουν. Γαύρικα δὲ, ὡς εἰκῆ γαυ-
ριῶντα. Φύσκωνα δὲ καὶ Γάστρωνα,
ὅτι παχὺς ἦν. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ζοφοδορ-
πίδαν, ὡς ἄλυχνον Ἀγάσυρτον δὲ,
ὡς ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρόν.

LATINE.

Hunc Alcæus σαράποδα, et σάραπον vocat
quod latos pedes traheret Χειροπόδην autem,
quod rimas in pedibus haberet, quæ χειράδες
appellatur, γαύρικα quod frustra intumesceret
Physonem vero et gastronem, quod pingue esset
squaliculo ζοφοδορπίδαν quoque, quod abique
lychno in tenebris cœnaret. Agasyrtum vero,
quod obtrektoribus pateret, et sordidus esset. —

JULIANUS in Misoprogone.

Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη
μέλη χαρίεντα, τρυφᾶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ
μορῶν

μορῶν. Ἀλκαίῳ δὲ ἔκ ἐτι ἔδδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ
Παρίῳ μῆσαν ἔδωκε θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ
ἡδοναῖς τρέψαι.

PLUTARCHUS ἐν ἐρωτικῷ.

Καὶ κοινῇ τὸν Ἔρωτα συνεγράφουσι εἰς
θεῶς ποιητῶν οἱ κρᾶτιστοι καὶ νομοθετῶν καὶ
φιλοσόφων. ἀθρόοι φωναὶ μέγα ἐπαινέοντες,
ὥσπερ ἔφη τὸν Πιττακὸν ὁ Ἀλκαῖος αἰρεῖσθαι
τὸς Μυτιληναίους τύραννον.

Idem in Sympos. Lib. VIII.

Ἄλλ' ἔ δὲ τὸν Πιττακὸν ἔφη ζοφοδορ-
πίδαν ὁ Ἀλκαῖος ὡς ὄψ' εἰ δειπνῶντα λέγεται
προσειπεῖν, ἀλλ' ὡς ἀδόξοις τὰ πολλὰ καὶ
φραύλοισι ἡδόμενον συμπόταις.

Idem ἐν τῷ περὶ τῆς Ἡρόδοτε κακοηθείας.

Τὶ οὖν ὁ Ἡρόδοτος κατὰ τὸν τόπον γενέ-
μενος τῆτον ἀντὶ τοῦ Πιττακοῦ ἀριτείας
τὴν

τὴν Ἀλκαίῃς διηγήσατο φυγὴν ἐκ τῆς μάχης
τὰ ὄπλα ῥίψαντος.

Idem περὶ μουσικῆς.

Οὐ τε γὰρ Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου ἢ
Ἰάγνιδος ὡς τινες οἴονται, εὐρημα ὁ αὐλός.
οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπέλλωιοσ ἀλλὰ καὶ
αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ θεός.
δῆλον δὲ ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν ὡς
προσῆγον μετὰ αὐλῶν τῷ θεῷ. καὶ γὰρ
ἄλλοιτε καὶ Ἀλκαῖος ἐν τινι τῶν ὕμνων
ἴσσοει.

STRABO Lib. XIII.

Καὶ Ἑλλάνικος δὲ Λέσβιος συγγραφεὺς
καὶ Καλλίας τὴν Σαπφῶ καὶ Ἀλκαῖον ἐξηγη-
σάμενος.

APUD STOBÆUM ἐν πενίας ψάμῳ.

Ἀργαλέον πενία κακόν, ἀσχετον αὖ μέγαν
Δάμνησι λαόν, ἀμηχανίας σὺν ἀδελφεῷ.

LATI.

LATINE.

*Grave paupertas, intolerabile quae magna
Domat populum cum perplexitate sorore.*

EX HERHAESTIONE.

Ἰσπλόκαμ' ἀγνὰ μελιχόμειδε Σαπφοῖ,

SUIDAS.

in verbo τετυφωμαι p. 455.

Καὶ γὰρ Ἀλκαῖος φησι: παμπᾶν δὲ
τύφος ἐκ δ' ἔληγε τὰς φρένας.

LATINE.

Hinc et Alcaeus inquit: omnino vera typhonem
mentem ipsi ademit.

EX AUCTORE PROVERBIORUM.

Πιτάνη εἰμί. αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται
λέγεται δὲ καὶ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφο-
ραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις.
παρόσον καὶ τῇ πιτάνη τοιαῦτα παρέβη πράγ-
ματα, ὧν καὶ Ἑλλάγιος μέμνηται. φησι γὰρ
αὐτήν

αὐτὴν ὑπο πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ
 πάλιν ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι.

Ex eodem.

Αἰξ σκυρία. Χρῦσιππὸς φησιν ἐπὶ τῶν
 ταῖς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν
 παροιμίαν. ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνα-
 τρέπει ἢ αἰξ. ἄλλοι δὲ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνη-
 σιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν
 καὶ σκυρίας αἰγας. μέμνηται ταύτης Πίδα-
 ρος καὶ Ἀλκαῖος.

Ex eodem.

Οἱ Κρήσι τὴν θάλατταν. ἐπὶ τῶν ἐν οἷς
 διαφέρουσι ταῦτα φεύγειν προσποιημένων ἢ
 παροιμία ἐστίν. ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρή-
 τες ἐγένοντο. μέμνηται ταύτης καὶ Ἀλκαῖος.

SYNESIUS,

ἐν τῷ περὶ ἐνυπνίων.

Τοσοῦτος ἄρα νῆ μὲν αὐχμὸς, ἐπομβ-
 ρία δὲ λέξεων τοὺς ἀνθρώπους κατέχεν, ὡς
 εἶναι

εἶναι τινὰς οἱ δύνανται λέγειν, οὐκ ἔχοντες
 ὅτι δεῖ λέγειν. δεόν ἀπολαύειν ἑαυτῶν, ὥσπερ
 Ἄλκαῖος τε καὶ Ἀρχίλοχος, οἱ δεδαπανή-
 κασιν τὴν εὐσομίαν εἰς τὸν οἰκεῖον βίον ἑκάτε-
 ρος. Καὶ τοίνυν ἡ διαδοχὴ τῶ χρόνῳ τηρεῖ
 τὴν μνήμην ὧν τε ἤλγησαν, ὧν τε ἤσθησαν.
 ἔτε γὰρ κενεμβρατῦντας τοὺς λόγους ἐξήνεγ-
 καν, ὥσπερ τὸ νέον τοῦτο σοφὸν γένος ἐπὶ
 συμπεπλασμέναις ταῖς ὑποθέσεσιν ἔτε ἑτέ-
 ροις κατεχαρίσαντο τὸ σφέτερον ἀγαθόν,
 ὥσπερ Ὅμηρος καὶ Στησίχορος.

CORINTHUS

de Dialectis.

Διαφέρει δὲ ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ἡ
 περὶ κυψέλλας ἐχρήσατο, καὶ ἡ Δακῶνων, ἡ
 περὶ Ἄλκαῖος ἐσίχησεν. ἡ μὲν τοι Πινδάρου
 καὶ Σιμωνίδου καὶ Βακχυλίδου παντελῶς
 ἀγνοεῖται, διὰ τὸ μὴ ὄωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς
 ποιητάς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν.

Apud Pindari Scholiastem
in Isthmicis.

Τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν
οὐ τίθεισιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος ὅς
ἔστιν ὁ τοῦτο εἰπών. μόνον δὲ ἐσημείωτο τὴν
πατρίδα, ὅτι ἀργεῖος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ το
ὄνομα, καὶ τὴν πατρίδα τίθεισιν, ἐκ Ἀργεῶν
ἄλλα Σπάρτην.

Ὡς γὰρ δὴ ποτὲ φασιν Ἀριστόδημον
Ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλμανον εἰπεῖν
Χρήματ' ἀνὴρ πενιχρὸς δ' εἰδὲῖς
Πέλετ' ἐθλὸς, οὐ δὲ τίμιος.

LATINE.

Ut enim quondam ajunt Aristodenum
Apud Spartam dictum non efficax protulisse
Pecuniae (sunt) vir , pauper autem nullus
Est strenuus , neque in pretio.

Apud eundem ibidem.

Καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυσυχίαν, χειμῶνα
καὶ τρικυμίαν λέγει.

Apud

Apud eundem ibidem.

Ταῦτα δὲ τείνει εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαῖον,
καὶ Ἴβυκον, καὶ Ἀνακρεόντα, καὶ εἴ τινες
τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκῶσι περὶ τὰ παιδικὰ ἢ
σχολῆσθαι.

Apud eundem in Olympicis.

Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμάν λίθον φασὶν
ἐπαιώρειοθαι τῷ Ταιτάλῳ.

Apud eundem.

Εἰθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος τὸ σῆθος
διέλοντα ἔπειτα τὸν νοῦν ἰδόντα, κλείσαντάς
πάλιν ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλω φρενί.

LATINE.

Utinam liceret, qualis esset quisque, ubi
(quis ejus) pectus discidisset, deinde mentem
conspexisset, clausissetque rursum virum amicum
existimare non doloso animo.

Ὁ δὲ καρκῖνος ᾧδ' ἔφη, χαλαῶ τὸν
ᾠφιν λαβῶν,

Ἐυθέα

Ἐυθέα χρῆ τὸν ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ
σκολία φροκεῖν.

LATINE.

Cancer autem ita locutus est, quum serpen-
tem chelisprehendisset.

Necesse est ut sodalis rectum sequentur, et
non obliqua volvat animo.

Παλλάς τριτογένεια ἄνασσ' ὄρθουτήδε
πόλιν τε καὶ πολίτας ἄτερ' ἀλγέων τε καὶ
σασέων, καὶ θανάτων ἀώρων· οὔτε καὶ πατήρ
πλούτου μήτηρ Ὀλυμπία, ἔδωδ' ἠν Δήμητρας
στεφανοφόροις ἐν ὤραις τε παῖ Διὸς Φερσε-
φόνη χαιρετον. εὖ δέ ταν δ' ἀμφέπετον
πόλιν.

LATINE.

Pallas Tritonia regina gubernat hanc civita-
tem et cives sine doloribus seditionibus motibus-
que immaturis. Tuque et pater divitiarum
mater Olympia cibum Cereris coronigeris in
Horis, Filia Jovis Proserpina Salve, et hanc recte
administrate civitatem.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε παῖδα Λατῶ
 Φοῖβον χρῆσοκόμαν ἄνακτ' Ἀπόλλωνα, ἔλα-
 φηβόλον τ' ἀγροτέραν Ἄρτεμιν ἃ γυναικῶν
 μέγ' ἔχει κράτος.

LATINE.

Apud Delum quondam peperit Latona filium
 Phœbum auricomum regem Apollinem, cervorum
 que jaculatricem, venatricem Artemin, quæ
 mulierum magnum habet principatum.

Ἴὼ Πᾶν Ἀρκαδίας μεδέων κλεῖνναῖς
 ὄρχησά βρόμιε, Ἴὼ Πᾶν ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις,
 ταῖς αἰοιδαῖς ἄειδε κεχαρημένος ἐνικήσαμεν ὡς
 ἐβελόμεθα καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες
 παρὰ Πανδρόσῃ ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

LATINE.

Io Pan Arcadiæ inclytæ dominator, saltator
 Bromie io Pan ad mea gaudia cane carmina exul-
 tans. Vicimus ut volebamus, et victoriam dona-
 runt dii, afferente a Pandroso ad charam Miner-
 vam.

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω ὡσπερ
 Ἄρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ὅτε τὸν τύραννον
 κτανέτην, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.
 φίλταθ' Ἄρμόδι οὐπω τέθνηκας νήσοις δ' ἐν
 μακάρων σέ φασὶν εἶναι ἵνα περ ποδάκης
 Ἀχιλλεύς Τυδείδην τε φασὶν τὸν ἐοθλὸν Διο-
 μήδεα. Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω
 ὡσπερ Ἄρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ὅτ' Ἀθη-
 ναίης ἐν θυσίαις ἀνδρα τύραννον Ἱππαρχον
 ἐκτεινέτην. ἄει σφῶν κλέος ἔσσεται κατ'
 αἶαν φίλταθ' Ἄρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ὅτι
 τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας
 ἐποίησάτην.

LATINE.

In myrthi ramo gladium gestabo ut Harmo-
 dius et Aristogiton, quando tyrannum occiderunt,
 et Athenas æquabili jure uti fecerunt. Cha-
 rissime Harmodie, nondum es mortuus, sed in
 beatorum insulis te ajunt esse ubi est celeripēs
 Achilles, ajunt etiam esse Tydiden; strenuum
 Diomedem. In myrthi ramo gladium gestabo,
 sicut Harmodius et Aristogiton cum in sacrificiis
 (quæ fiebant) Minervæ virum tyrannum Hip-
 parchum interfecerunt. Semper gloria vestra
 erit.

erit per terram, charissime Harmodie et Aristogiton; quia tyrannum occidistis, et æquabile jure Athenasuti fecistis.

Εἶθε λύρα καλὴ γεινοίμην ἑλεφαντίνη,
Καὶ με καλοὶ παῖδες φοροῖεν Διονύσιον ἐς
χορὸν.

Εἶθ' ἀπυρον καλὸν γεινοίμην μέγα χρυσίον,
Καὶ με καλὴ γυνὴ φοροῖη καθάρων θεμένη
νόον.

LATINE.

*Utinam lyra pulchra forem eburnea,
Et me pulchri pueri ferrent ad Dionysiacum
chorum.*

*Utinam pulchrum essem ingens aurum, ignem
non expertum*

*Et me pulcher mulier gestaret, puram quae
induisset mentem.*

Πόρνη καὶ βαλανεὺς ταυτὸν ἔχουσ' ἔμ-
πεδέως ἔθος

Ἐν ταυτᾷ πύελῳ τόντ' ἀγαθὸν τόντ'
κακὸν λόει.

~~~~~

LATINE.

*Meretrix et balneator eundem habent perpetuo
morem,
In eodem folio, et probum et improbum lavant*

Σύν μοι πῖνε, συνήβαε, συνέρω συσεφαινη-
φόρει,
Σύν μοι μαινομένω μοίνες σύν σώφρονι σω-
φρόνει.

LATINE.

*Mecum bibe, tecum pubertatem transige,
mecum esto amator, tecum coronas gesta;
Quum insaniam, una tecum insani; cum ero
mentis compos, mentis tecum sis compos.*

A l i u d.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὃ ἑταῖρος
ὑποδύεται
Φράζει μή σε βάλη τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς
ἔπεται δόλος.

LATINE.

*Sub omnem lapidem scorpius o sodalis subrepsit,
Cave ne te feriat. Id enim quod est in te-
nebris, adjunctum habet omnem dolum.*
Aliud.

A l i u d.

Ἄ ὤς τὸν βάλαινον τὸν μὲν ἔχει τὸν δ'
 ἔραται λαβεῖν.
 Καὶ γὰρ παῖδα καλὴν τὸν μὲν ἔχω, τὸν
 δ' ἔραμαι λαβεῖν.

LATINE.

*Sus glandem, aliam quidem habet, aliam autem
 orat accipere:*

*Ego quoque puellam pulchram, aliam quidem
 habeo, aliam autem cupio accipere.*

A l i u d.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
 εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχει·
 ἐπεὶ δὲ καὶ πόντῳ γένηται,
 τῷ παρόντι τρέχειν ἀνάγκη.

LATINE.

E terra oportet explorare navigationem,

Si quis possit, et industriam habeat,

At postquam in alto fuerit,

Eo (vento) qui adest currere est necesse.

ISACIUS TZETZES

in Lycophronem.

"Οτι οί οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ
ἀπόρρητα ἐκφαίνουσιν ὄθεν καὶ ὁ Ἄλκαϊος
φησιν,

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

EUSTATHIUS

in Homerum,

Ἀδμήτου λόγον ὦ ταῖρε μαθῶν, τοὺς
ἀγαθοὺς φίλει,
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνῆς ὅτι δειλοῖς

Idem in Iliad. θ'.

Βληχερὸν γὰρ τὸ ἀσθενές, ὡς Ἄλκαϊος.
Βληχερῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

Idem in Odyss. φ'.

Οὐδέτι μυνάμενος ἄλλο νοήμα.

Idem

Idem in DIONYSIUM.

Ἔτερον δέ φασιν εἶναι τοῦτον τὸν Ἡρακλέα παρὰ Σκυθαῖς βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ἰφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ, καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ ὁ τόπος, Ἀχιλλεῖον οἱ δὲ τῆτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα.

Ἀχιλλεῦ ὃς τὰς σκυθικὰς μεδέεις.

Ex auctore Proverbiorum

Χρήματ' ἀνήρ. αὕτη ἀποφθεγματικὴ ἐστὶν ἡ τὰ παραγγέλματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν. μεμνηταὶ αὐτῆς Πίνδαρος. Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητῆς ὑπὸ Ἀριστοθέμου τοῦ Λακεδαιμονίου εἰρηθῆαι ταύτην φησί.

THEOCRITI SCHOLIASTES,

Idyll. VII. vs. 63.

Ἀνήθινον. Εἶδος ἀνθους τὸ ἀνήθινον. ἀνήθινοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.

Idem

Idem ibidem.

Ἀλκαῖος

Ἐὖρος καλλιστος ποταμῶν.

APOLLONII RHODII
SCHOLIASTES,
in Lib. I.

Ἀρτακίᾳ κρήνη περὶ Κύζικον ἧς καὶ
Ἄλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ὅτι Δο-
λωνίας ἐστὶ.

Idem in Lib. IV.

Ἄλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ
λέγει τοὺς φαίαικας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν
σταγόνων τοῦ οὐρανοῦ.

SOPHOCLES SCHOLIASTES,
in Oedipum Tyrannum.

Ἄνδρες γὰρ πόλις καὶ οὐ τείχη.

Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήιοι.

Idem

Idem ibidem.

Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει
φοβερός.

Idem in Oedipum Col.

Τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει. ὅτι ὁ
θυμὸς ἔσχατον γηράσκει· λέγει δὲ διὰ τοὺς
πρεσβυτέρους, ἔσω γὰρ γηράσκουσι, τὸν
θυμὸν ἐρῶμενέστερον ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος
ὡς λέγομεν, οὐ κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μίμ-
νήσκειται.

EX HESIODI SCHOLIASTE.

Εἴκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τὰκ'
οὐ θέλεις.

Ex eodem in Theogonia.

Τὴν ὕδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλον
Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον.

ARISTO.

ARISTOPHANIS SCHOLIASTES,

ἐν σφηξίν.

Ἄνθρωπ' ἔτος ὀμαινόμενος παρὰ τὰ
Ἄλκχίου.

᾿Ωνησεν οὗτος καὶ μαινόμενος τὸ μέγα
κράτος,
Τάχα τρέψεις τὴν πόλιν ἃ δέ ἔχεται
ροπαῆς.

Idem ἐν ὄρνισιν.

᾿Ὀρνιθες τίνες οἶδε. ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ
περάτων ἦλθον, Πανέλοπες ποικιλόδειροι
τανυσίπτεροι.

Idem ibidem.

᾿Οτι, τῷ διαβάλλεται, χρῶνται ἐπὶ
τοῦ ἔξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἄρχιππος ἐν πλούτῳ,
ἔστι δέ μοι καλῶς πρόφασις εἰρημένη, τὸν γὰρ
γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον. παρόμοιον δέ
καὶ τὸ ᾿Ομηρικόν παραβλήδην ἀγορεύων καὶ
παραβάλλεται σε.

Es

EX AESCHYLI SCHOLIASTE,

ἐν ἐπτά ἐπὶ Θήβας.

Οὐδ' ἔλκοποιὰ etc. ταῦτα παρ' Ἀλκαίῃς εἴρηται, ἔτι τρώσκει τὰ ἐπίσημα ὄπλα, οὐδ' αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φεύγων αὐτὰ, δύναμιν ἔχη, καὶ γενναῖος ἦ.

IN ALCAEUM.

Ex Moscho in Bionis epitaphio.

Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος
ἔρμυνά.

In eundem.

Ὡν Μυτιληναῖος μὲν ἔην γεγαυρώτερος αἰδῶν,
Ἀλκαῖος πρότερος ἠχικὸς αἰολίδος.

In eundem.

Καὶ ξίφος Ἀλκαίῳ, τὸ, πολλάκις αἶμα
τυράνων,

Ἐπεισεν, πάτρης θυσίαι εὐόμεναν.

TESTI.

TESTIMONIA ET JUDICIA
SCRIPTORUM LATINORUM
DE
ALCAEO.

CICERO.

de Nat. Deor. Lib. I. Cap. 28.

Deinde nobis, qui, concedentibus philosophis antiquis, adolescentulis delectamur etiam vitia saepe jucunda sunt. Naevus in articulo pueri delectabat Alcaeum. at est corporis macula, naevus. illi tamen hoc lumen videbatur.

Idem Tuscul. Quæst. Lib. IV. Cap. 33.

Quid denique homines doctissimi et summi poëtae de se ipsi et carminibus edant, et cantibus? fortis vir in sua republica cognitus, quae de juvenum amore scripsit Alcaeus.

HORA.

H O R A T I U S,

Carm. Lib. I. Od. 32. v. 1 - 12.

Poscimus si quid vacui sub umbra
 Lusimus tecum, quod et hunc in annum
 Vivat, et plureis: age dic Latinum
 Barbite carmen,

Lesbio primum modulate civi:
 Qui ferox bello, tamen inter arma,
 Sive jactatam religarat udo
 Littore navim:

Liberum, et Musas, Veneremque, et illi
 Semper haerentem puerum canebat:
 Et Lycum, nigris oculis nigroque
 Crine decorum.

Idem Carm. Lib. II. Od. 13.

Quam pene furvae regna Proserpinae,
 Et judicantem vidimus Aeacum,
 Sedeisque discretas piorum et
 Aeolis fidibus querentem.

Sappho

Sappho puellis de popularibus.
 Et te sonantem plenius aureo,
 Alcaeo plectro dura navis,
 Dura fugae mala, dura belli.

Idem Carm. Lib IV. Od. 9. v. 5.
 Non, si priores Maeonius tenet
 Sedeis Homerus, Pindaricae latent,
 Caeaeque, et Alcaeï minaces,
 Stesichorique graves Camoenae.

Idem Epist. Lib. I. Ep. XIX. ad Mæce-
 natem v. 28 sqq.

Temperat Archilochi Musam pede maf-
 cula Sappho,
 Temperat Alcaeus: sed rebus et ordine
 dispar,
 Nec focerum quaerit, quem versibus
 oblinat atris,
 Nec sponsae laqueum famoso carmine
 nectit.

Idem

Idem Epist. Lib. II. Ep. II. ad Julium
Florum vs. 99.

Discedo Alcaeus puncto illius; ille
meo quis?

OVIDIUS,

Heroid. Ep. XV. vs. 29. 30.

Nec plus Alcaeus, consors patriaeque
lyraeque,
Laudis habet: quamvis grandius
ille fonet.

QUINCTILIANUS,

Instit. Orat. Lib. X. I.

Alcaeus in parte operis aureo
plectro merito donatur, qua tyrannos in-
fectatur: multum etiam moribus confert:
in eloquendo quoque brevis et magnificus,
et diligens, plerumque Homero similis,
sed in lusus et amores descendit, majoribus
tamen aptior.

VALE-

— — —

VALERIUS MAXIMUS,
Lib. IV. Cap. I. de Moderatione,
ext. 6.

Pittaci quoque moderatione pectus instructum, qui Alcaeam poetam, et amaritudine odii, et viribus ingenii adversus se pertinacissime usum, tyrannidem a civibus delatam adeptus, tantummodo quid in opprimendo posset, admonuit.

— — —

P R I S C I A N U S.

In femininis etiam Alcaeus *νέπη*, pro, *νέπης*, posuit et Theopompus *χαίρη*, pro, *χαίρης*.

— — —

S O L I N U S.

Ingenia Asiatica inclyta per gentes fuere. Poetae Anacreon, inde Mimnermus, deinde Hipponax, deinde Alcaeus inter quos etiam Sappho.

ATILIUS FORTUNATIANUS.

Quod metrum Alcaeus sic ordinavit,
homo in musicis exercitatissimus.

PORPHYRIO in HORATIUM.

Alcaeus bellicas res scripsit, et navigationem suam, cum a tyrannis Mytilenensibus pulsus est.

Idem ad Horat. Carm. lib. IV.

od. 9 vs. 3.

Minaces autem Alcaeï Camoenae dicuntur, quoniam adeo amarus fuit, ut austeritate carminis sui multos civitate eiecerit.

Idem ad Horat. Carm. Lib. I.

Od. X. vs. 1.

Hymnus est in Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta (ad v. 9.) Fabula autem haec ab Alcaeo ficta.

P

Idem

Idem ad Horat. Sermon. Lib. II.

Sat. I. vs. 30.

Aristoxeni sententia est ille enim in suis scriptis ostendit Sapphonem et Alcaeam volumina sua loco sodalium habuisse.

A C R O N
in Horatium.

Alcaeam dixit, qui fuit de Lesbo insula. Hic etiam res bellicas adversus tyrannos gessit, et Pittacum Mytilenaeum victum expulit.

Idem.

Alcaeus nomen poetae est lyrici, a quo et metrum Alcaicum dictum est: qui res bellicas et navigationem suam scripsit, dum a Pittaco tyranno civitatis suae pulsus esset, eo quod Mytilenensibus amorem libertatis suaderet, quos postea collecto exercitu, superavit.

Griechische Werke in J. C. Hendels Verlage.

- Αἰῶνες μύθοι.** Aesopi Fabeln, mit erklärenden Anmerkungen, und einem griechisch-deutschen Wortregister von J. D. Büchling. 14 Gr.
- Aristophanis Nubes,** iterum in usum lectionum Brunckiana recent. edidit C. G. Schütz 10 Gr.
- **Acharnentes** græcæ, edidit, varietate lect. animadvert. VV. DD. cuiusque nec non indice vocab. instruxit I. G. C. Hæpfner. P. I. 10 Gr.
- Euripidis Iphigenia in Aulide** græcæ, recentit comment. illustr. indicemque verb. difficil. adjecit I. G. C. Hæpfner. 1 Zht. 4 Gr.
- **tragediæ Phœnissæ,** cum schol. græc. e recent. Volæmarii ed. indic. verbor. adj. Schütz. 8 Gr.
- Eusebii Pamphili historia ecclesiastica,** Libri X. ejusdem de vita Constant. Libri IV. græcæ textum recent. notasque max. partem cit. adjecit F. A. Stroth. T. I. 8v. 1 Zht. 16 Gr.
- Παλαίφατος περί απιστών.** Palaphatus von ungläubigen Begebenheiten; mit griechisch-deutschen Wortregister, von J. D. Büchling. 10 Gr.
- Phæders Mesopische Fabeln,** überf. u. mit erklär. Anmerk. be. leitet von J. D. Büchling. 12 Gr.
- Πλάτωνος Φαιδων, η περί ψυχης,** Platos Phædon, oder von der Unsterblichkeit der Seele; mit den vorzüglichsten Erläuterungen der berühmtesten Ausleger, von Joh. Dav. Büchling. 18 Gr.
- Πλάτωνος Φαιδων,** in usum lect. edidit I. D. Büchling (bloß griechischer Text mit Accenten) 8 Gr.
- **ibid. sine accentuatt,** ed. S. G. Wald 8 Gr.
- Schütz, Chr. Godt, Chrestomathia græca,** ad usum lectionum adornata. Pars I-III, 1 Zht. 12 Gr.
- Sybel, M. G. A. Patristische Chrestomathie** aus Eusebius, Socrates und Sozomenus, als Einleitung in die Lectüre der Kirchenväter. 10 Gr.
- Theophrasti moral. Charact** griech. mit erklär. Anmerk. u. gr. deutlich Regist. v. Büchling. 16 Gr.
- **dasselbe von demselben ins Deutsche überf.** 6 Gr.
- Tralliani, Phl. opusc. græc. et lat.** ed. F. Franz. 12 Gr.